

ΣΩΚΡΑΤΗ Β. ΣΙΣΚΟΥ

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ
Κοινωνικοπολιτικής
Θεματολογίας

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

**Η Ελλάδα , οι ηγέτες της και
η λέπτρα του εθνομηδενισμού**

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 2019

© Α' Έκδοση: Απρίλης 2019

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Β. ΣΙΣΚΟΣ
Κοσμοπούλου αρ.14
Τηλ. 2310. 827.131
Κιν.6932989168

ISBN 978-960-9763-26-4

**A people that does not know its
past, its origins and its culture is
like a tree without roots.**

*[Ένας λαός που δεν γνωρίζει το παρελθόν του,
την προέλευσή του (την καταγωγή του) και τον
πολιτισμό του, μοιάζει σαν ένα δέντρο χωρίς ρί-
ζες]*

Marcus Garvey

Εικόνα Εξώφυλλου
«Νεκρή φύση»

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ	7
Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΕΚΠΛΗΡΟΥΜΕΝΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ	11
ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ ΤΩΝ ΝΑΩΝ ΤΟΥ ΔΥΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ.....	16
ΟΙ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ.....	22
ΑΝΑΤΡΟΠΕΣ ΣΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ.....	27
Η ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΕΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ	32
ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΕ ΜΙΑ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ ΕΥΡΩΠΗ.....	37
ΟΙ ΑΠΟΛΥΤΑΡΧΙΚΕΣ ΔΟΜΕΣ ΤΗΣ Ε.Ε. ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ.....	42
ΟΙ ΝΑΟΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ ΤΟΥ.....	50
ΜΙΑ «ΕΝΩΣΗ» ΧΩΡΙΣ ΕΝΟΤΗΤΑ.....	55
ΠΟΙΟΙ ΜΑΣ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ ; ΠΟΥ ΜΑΣ ΟΔΗΓΟΥΝ ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ ΜΑΣ ;	61
Ο ΣΥΥΓΡΑΦΕΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ	69
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ	73

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Όταν αποφάσισα να γράψω τα δέκα ομοιογενή, από πλευράς θεματολογίας, άρθρα αυτής της ερευνητικής εργασίας, γνώριζα ότι ο χαρακτηρισμός της ως «πραγματείας» απαιτούσε την επιστημονική εγκυρότητα των πληροφοριών και την αντικειμενικότητα της κριτικής και των συμπερασμάτων. Επειδή μια κοινωνικοπολιτική ερευνητική εργασία κρίνεται από τους περισσότερους και ειδικότερα από τους φανατικά κομματικοποιημένους αναγνώστες με υποκειμενικά κριτήρια, προσπάθησα, όσο αυτό ήταν δυνατόν από τις απαιτήσεις συγγραφής των κειμένων, να αποφύγω την αναφορά σε πολιτικά πρόσωπα και σε κόμματα. Προφανώς και με τις ερευνητικές εργασίες συμβαίνει ότι και με τις δικαστικές αποφάσεις οι οποίες αφορούν πολιτικά πρόσωπα. Ο δικαστής, ανάλογα με την απόφαση η οποία βασίζεται σε αποχρώσεις ενδείξεις ή νομικά αποδεικτικά στοιχεία ενοχής, σχεδόν πάντα ή τουλάχιστον τις περισσότερες φορές κακόβουλα τοποθετείται ιδεολογικά από κόμματα και πολίτες στο ένα ή στο άλλο κόμμα για να αμφισβητηθεί η αντικειμενική του δικαστική κρίση.

Με βάση αυτόν τον τρόπο σκέψης των περισσότερων Ελλήνων, όπως αυτός εξελίχθηκε επί δεκαετίες και διαμόρφωσε μια «επίκτητη» και ανώριμη πολιτική πρακτική στον μέσο πολίτη, γνωρίζω ότι θα γίνει προσπάθεια από κάποιους και αυτά τα κείμενα να κριθούν με την ίδια κομματική μεθοδολογία. Γι' αυτό είμαι υποχρεωμένος, σε αυτή την ενδεχομένως τελευταία (λόγω ηλικίας) συγγραφική εργασία μου, να παρουσιάσω το αμετάβλητο από τα νεανικά μου χρόνια πολιτικό μου προφίλ, για να πείσω και τον πιο δύσπιστο αναγνώστη ότι, για να διατηρήσω τελείως ελεύθερη την πνευματική και ιδεολογική μου αυτοτέλεια, ποτέ δεν εντάχθηκα σε κάποιον κομματικό μηχανισμό. Αρνήθηκα ακόμα και σε μια περίοδο έντονης επαγγελματικής μου δραστηριότητας, όταν κομματικοποιημένοι φίλοι και γνωστοί με παρότρυναν να ενταχθώ, ως ενεργό μέλος, σε ένα από τα δυο κόμματα εξουσίας για να αναρριχηθώ, λόγω των εξειδικευμένων τυπικών προσόντων μου, σε υψηλές θέσεις κρατικής εξουσίας. Φυσικά, δεν σημαίνει ότι η ύπαρξη τυπικών και ουσιαστικών προσόντων εξασφαλίζει το ενεργοποιημένο κομματικό μέλος από μια σωστή αξιολόγηση αυτών των προσόντων από τα κομματικά επιτελεία που τελικά αποφασίζουν.

Πριν από χρόνια προσπάθησα να αποτρέψω από τέτοιου είδους συμβιβασμούς έναν ταλαντούχο και με εξαιρετικές σπουδές φίλο και συνάδελφο. Του υποσχέθηκαν θέση περιφερειακού διευθυντή σε μια μεγάλη κρατική εταιρεία μεταφορών στην οποία, με βάση τον ισχύοντα Κανονισμό Λειτουργίας, δεν απαιτούνταν ειδικά προσόντα (πτυχίο πανεπιστημίου, ξένες γλώσσες, προγενέστερη εμπειρία κλπ) για τις ανώτερες ή ανώτατες θέσεις της ιεραρχικής κλίμακας. Αφού τον χρησιμο-

ποίησαν για πολλούς μήνες ώστε, λόγω της επαγγελματικής του εμπειρίας, να αλιεύσουν άμισθες εξειδικευμένες νομικές και επαγγελματικές πληροφορίες για τη θέση που (δήθεν) τον επέλεξαν, στο τέλος τον κατηγορήσαν ότι «δεν επέδειξε κομματικό αγωνιστικό πάθος κατά την προεκλογική περίοδο». Τοποθέτησαν στο πόστο που του έταξαν έναν νεαρό πωλητή ηλεκτρονικών συσκευών, ο οποίος είχε δείξει αγωνιστικό πάθος στον «προεκλογικό πόλεμο των αφισοκολλήσεων». Η κομματική καμαρίλα που «ζώνει ασφυκτικά ως Μαφία» τους πολιτικούς ηγέτες, απεχθάνεται τους άξιους επαγγελματίες οι οποίοι έχουν την αφέλεια να την πιστέψουν και να την εμπιστευθούν. Η πολιτική κονίστρα έχει τους δικούς της κανόνες και τον δικό της «ανήθικο κώδικα ηθικής». Από νέος γνώριζα πως δεν ήμουν γεννημένος για ατιμίες και συνεπώς ακατάλληλος για πολιτικές ίντριγκες. Όπως είπε και ο φιλόσοφος Στέλιος Ράμφος, όλοι οι άνθρωποι δεν είναι κατάλληλοι για όλες τις δουλειές. Και παίρνοντας ως παράδειγμα τον εαυτό του αποφάνθηκε ότι, παρά το υψηλό μορφωτικό του επίπεδο, θα ήταν τελείως ακατάλληλος ως παίκτης στην εθνική ομάδα μπάσκετ.

Ξεκαθάρισα ότι, έχω τις δικές μου ιδεολογικές απόψεις αλλά δεν είμαι ενταγμένος σε κανένα κόμμα. Συνεπώς, η κριτική σε κοινωνικοπολιτικά γεγονότα στα δημοσιευμένα άρθρα μου ή στα βιβλία μου, δεν απευθύνεται υποκειμενικά προς τα κόμματα και τους ηγέτες τους αλλά στις εξαγγελόμενες και εφαρμοζόμενες πολιτικές των κομμάτων. Επίσης, η κριτική σε ηγέτες ξένων χωρών δεν αφορά στους λαούς τους αλλά αποτελεί κριτική των πολιτικών τους θέσεων και αποφάσεων. Γι' αυτό το λόγο κρίνω θετικά π.χ. την κοινωνική πολιτική ενός κόμματος και αρνητικά την εξωτερική του πολιτική. Για τον ίδιο λόγο, ενώ είμαι ένθερμος οπαδός της Ενωμένης Ευρώπης των Λαών, κρίνω με αυστηρότητα τους ανάξιους ηγέτες της οι οποίοι αποδόμησαν το ευγενικότερο όραμα των Ευρωπαίων πολιτών για μια ειρηνόφιλη και ευημερούσα συνομοσπονδία. Προφανώς γι' αυτή την αταλάντευτη ιδεολογική μου θέση, δέχτηκα κατά καιρούς επικρίσεις από φανατικούς οι οποίοι, τις προτάσεις μου για κοινωνικό κράτος και προστασία των φτωχών (στην περίοδο της δικτατορίας) τις θεώρησαν ως ενός «συνοδοιπόρου της Αριστεράς». Αντίθετα σήμερα, σε μια περίοδο «δημοκρατικής αναρχίας», πολλοί θεωρούν ότι οι φιλειρηνικές και δημοκρατικές απόψεις μου για την πατρίδα και τον ελληνικό πολιτισμό είναι, δήθεν, «φασιστικές απόψεις της Δεξιάς». Κυριαρχεί ένα είδος παραλογισμού και κομματικής παράνοιας.

Τέτοιου είδους αγκυλωμένες ιδεολογικές θέσεις άρχισαν να διατυπώνουν κάποιοι πανεπιστημιακοί αναθεωρητές της ιστορίας, οι οποίοι ξεφύτρωσαν σαν μανιτάρια μετά τη μεταπολίτευση, αλλά ειδικότερα στη δεκαετία του 1990. Εμφανίστηκαν ξαφνικά από ανώτατες θέσεις Υπηρεσιών του κρατικού μηχανισμού, οι οποίες (Υπηρεσίες), όπως το Υπουργείο Παιδείας, το Υπουργείο Εξωτερικών και τα Κέντρα Ενημέρω-

σης ή κάποιοι διορισμένοι προπαγανδιστές των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης (κυρίως της Τηλεόρασης), διαμορφώνουν με την συνεχή πλύση εγκεφάλων το φρόνημα του λαού. Δεδομένου ότι στις διακρατικές σχέσεις στην παγκόσμια πολιτική σκηνή, τέτοιες απόψεις λειτουργούν ευνοϊκά υπέρ των κρατών με εχθρικές προθέσεις εναντίον της χώρας μας, ποτέ δεν κατανόησα τους στόχους αυτών των εθνομηδενιστών. Τι τελικά επιδιώκουν, τι προσπαθούν να επιτύχουν με τις θεωρίες τους, αφού τα επιχειρήματά τους διευκολύνουν τους εχθρούς της χώρας τους, η οποία τους ανέδειξε επαγγελματικά και κοινωνικά! Αποτελούν μια κρατική ομάδα προνομιούχων με υψηλές αποδοχές και κοινωνικό κύρος. Δεν διστάζουν όμως να δαγκώσουν το χέρι μιας μάνας (της πατρίδας τους) που τους ταΐζει με χρυσά κουτάλια.

Οι έλληνες εθνομηδενιστές της Αριστεράς και της Δεξιάς αποτελούν ένα παγκόσμιο πολιτικό φαινόμενο. Όπως έγραψα και στο δημοσιευμένο άρθρο μου «*Εθνομηδενισμός: Μια ιδιαίτερα ξεχωριστή σε όλον τον κόσμο ελληνική ιδεολογική αρρώστια*», ευτυχώς υπάρχουν κάποιοι ξένοι φιλέλληνες συγγραφείς οι οποίοι, με τα επιχειρήματά τους, διαψεύδουν τους «εκ καταγωγής Έλληνες» που προσπαθούν να αποδομήσουν την ελληνική εθνική ταυτότητα, την ελληνική ιστορία και τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό. Ίσως μερικοί το θεωρήσουν ρατσιστικό, αλλά ώσπου να βρω ή να ομολογήσουν οι ίδιοι το σκοπό (κατά τον Αριστοτέλη την «εντελέχεια», τον τελικό στόχο) τον οποίο εξυπηρετεί η υλοποίηση των θεωριών τους, θα εξακολουθώ να τους θεωρώ **«ιδεολογικά και πολιτιστικά ως λεπρούς»** και θα ψάχνω το πορτοφόλι τους (με την ευρύτερη έννοια) για να βρω την αλήθεια.

Θεσσαλονίκη,
Απρίλης 2019

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΕΚΠΛΗΡΟΥΜΕΝΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ

Μόνον οι Εβραίοι είχαν παλαιότερα το μεγάλο θείκό χάρισμα να συνδιαλέγονται απευθείας με το Θεό, είτε με τη βοήθεια των προφητών τους είτε μέσω εμπνευσμένων βασιλέων ή απλών ενάρετων πολιτών. Αυτοί ενημερώνονταν από το Θεό για σεισμούς, καταποντισμούς, εχθρικές επιδρομές, για τα δεινά του λαού του Ισραήλ και κάποιες φορές εισακούονταν οι προσευχές τους και ο παντοδύναμος ουράνιος προστάτης εξολόθρευε τους εχθρούς τους. Τέτοιου είδους προστασία από τους θεούς του Ολύμπου (συνήθως από Άρη, Αθηνά ή Ποσειδώνα) είχαν κάποιες φορές και οι αρχαίοι μας πρόγονοι στους πολέμους, αλλά συνήθως απέφευγαν τις προφητείες με εξαίρεση τα Μαντεία όπου οι ειδικοί αλιευτές πληροφοριών, ανάμεσα στους προσκυνητές, συντελούσαν στις διφορούμενες «ήξεις αφίξεις» προφητείες.

Μετά την εξάπλωση του χριστιανισμού στην Ευρώπη οι προφήτες εξαφανίστηκαν και επικράτησε ένα είδος δυσπιστίας προς τους θαυματοποιούς, οι οποίοι προσπαθούσαν να μιμηθούν τα θαύματα του Χριστού. Μάλιστα, σε κάποιες περιόδους θρησκευτικού φανατισμού, όπως στην εποχή της Ιερής Εξέτασης, πολλοί αθώοι και πιστοί χριστιανοί, προικισμένοι με παραψυχολογικές ικανότητες, όπως π.χ. με τηλεκινητικές δυνάμεις και δυνατότητα μεταβίβασης σκέψης ή μάγοι και ταχυδακτυλουργοί που εντυπωσίαζαν με κάποια ανεξήγητα με την απλή λογική «θαύματά τους», ξεψύχησαν από τα φοβερά βασανιστήρια ή ρίχτηκαν στην πυρά διότι θεωρήθηκαν όργανα του διαβόλου.

Στη σημερινή εποχή λίγοι πιστεύουν σε σύγχρονους προφήτες και θαύματα. Κι' όμως υπάρχουν προφήτες σε μια μεταμοντέρνα μορφή. Διαβάζουν το μέλλον των λαών και κρατών όλου του κόσμου με αυτοεκπληρούμενες προφητείες. Ένας τέτοιος συνομιλητής του Θεού ήταν και Σάμιουελ Χάντινγκτον ο οποίος προφήτευσε, μετά από την προηγηθείσα θεϊκή ενόραση των αμερικανικών Think Tanks και τις μυστικές διαβουλεύσεις στα υπόγεια του Στέιτ Ντιπάρτμεντ και της C.I.A., πως «στο μέλλον» θα εμφανιζόταν το ιστορικό φαινόμενο της σύγκρουσης των πολιτισμών. Στα αντίπαλα στρατόπεδα θα βρίσκονταν αντιμέτωποι δυο κυρίως πολιτισμοί, ενώ υπήρχαν και κάπως ουδέτερες (αλλά ύποπτες) διαβαθμίσεις, όπως ο Βουδισμός, ο Ινδουισμός και οι ισπανόφωνοι της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής. Σ' αυτόν των ανηλεή πόλεμο χαρακωμάτων, από τη μια μεριά βρισκόταν «η Πολιτισμένη Δύση» με τους Καθολικούς και Προτεστάντες της Δυτικής Ευρώπης, των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, του Καναδά, της Αυστραλίας αλλά και τους Ισραηλίτες, ενώ από την άλλη οι Μουσουλμάνοι και οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί (συμπεριλαμβανομένης και της «Μη Πολιτισμένης» Ελλάδας). Ο νέ-

ος προφήτης διαπίστωσε πως ο Μπούφαλο Μπιλ και ο Τζέσε Τζέιμς και όχι ο Πλάτων και ο Αριστοτέλης, ήταν οι πραγματικοί θεμελιωτές του ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Τα καταστροφικά αποτελέσματα των προκατασκευασμένων και αυτοεκπληρούμενων προφητειών του Χάντινγκτον φάνηκαν, όταν η πολιτισμένη Δύση του Τζορτζ Μπους του νεότερου, θέλησε να εκπολιτίσει τις μουσουλμανικές χώρες επιβάλλοντας τη λεγόμενη ευρωπαϊκή Δημοκρατία. Όταν κέρδισαν τις εκλογές οι φανατικά πιστοί στο Ισλάμ άραβες πολιτικοί, οι εμπνευστές της «Αραβικής Άνοιξης» ξαναθυμήθηκαν την απλή λύση της στρατιωτικής δικτατορίας και των κοινωνικών αναστατώσεων. Η αναρχία και οι πόλεμοι ξεκίνησαν από τη Λιβύη για να καταλήξουν σε όλη τη Μέση Ανατολή. Αλλά και οι πολίτες της πολιτισμένης Δύσης ένωσαν τα αποτελέσματα αυτών των προφητειών. Πίνουν τρομοκρατημένοι το καφεδάκι τους σε κάποια πλατεία του Παρισιού, του Λονδίνου, του Βερολίνου ή της Νέας Υόρκης και δεν ξέρουν αν σκάσει δίπλα τους μια βόμβα ή αν θα κροταλίσει κάποιο Καλάσνικοφ ή αν θα τους πατήσει κάποιο φορτηγό αυτοκίνητο που θα πεταχτεί με ταχύτητα πάνω στο πεζοδρόμιο. Η ευρωπαϊκή Δημοκρατία, αν συμπεριληφθούν και οι δράσεις των διεθνών εγκληματικών ομάδων που ξεφύτρωσαν λόγω της παγκοσμιοποίησης και της ασύδοτης ελευθερίας, έχει μετατραπεί σε Δημοκρατία του Φόβου και του Τρόμου. Οι μελλοντικές αιματηρές λύσεις που φαίνεται να έρχονται βασίζονται κι' αυτές σε άλλες αυτοεκπληρούμενες προφητείες. Όμως, πριν προχωρήσουμε σε βασικότερες αναλύσεις για ποιο λόγο η Ευρώπη (και μαζί της η Ελλάδα) βαδίζει προς απύθμενο χάος που μοιραία θα την αφανίσει αν δεν λοξοδρομήσει έγκαιρα, ας δούμε τι σημαίνει αυτοεκπληρούμενη προφητεία.

Ο όρος καθιερώθηκε από τον Αμερικανό κοινωνιολόγο και καθηγητή του πανεπιστημίου της Κολούμπια Ρόμπερτ Μέρτον, όταν το 1948 δημοσίευσε άρθρο με τίτλο: «Self-Fulfilling Prophecy». Η αρχική του ιδέα βασίστηκε στο «Θεώρημα των Τόμας» (The Thomas Theorem), το οποίο διατύπωσαν το 1928 ο Γουίλιαμ και η Ντόροθι Τόμας. Σύμφωνα με αυτό το θεώρημα «αν οι άνθρωποι προσδιορίζουν κάποιες καταστάσεις ως πραγματικές, είναι πραγματικές και οι συνέπειές τους» (*if men define situations as real, they are real in their consequences*). Ο Μέρτον διευκρινίζοντας και αναδιατυπώνοντας το θεώρημα, παρουσίασε μια ολοκληρωμένη άποψη της αυτοεκπληρούμενης προφητείας γράφοντας πως, πρόκειται για μια «προφητεία» η οποία από την αρχή εμφανίζει μια ψεύτικη κατάσταση ως αληθινή, προκαλώντας μια νέα συμπεριφορά των ανθρώπων η οποία μετατρέπει την ψευδή αυτή κατάσταση σε πραγματικό γεγονός.

Ίσως για τον απλό πολίτη που δεν ασχολείται με τέτοιου είδους κουλτουριάρικες θεωρίες, οι παραπάνω απόψεις να φαίνονται συνηθισμένες αερολογίες. Αν όμως κατανοήσει πως οι αυτοεκπληρούμενες

προφητείες εφαρμόστηκαν με επιτυχία για να διαλυθούν λαοί και για να θυσιασθούν χιλιάδες ή εκατομμύρια άνθρωποι για οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα, τότε ίσως διαπιστώσει πως η άγνοια των λαϊκών μαζών για τέτοιου είδους θεωρητικές διεργασίες των πολιτικών παρασκηνίων, επηρεάζουν αρνητικά και καταλυτικά και τη δική του ζωή. Διότι προφανώς λίγοι στην Ελλάδα κατάλαβαν πως η μεγάλη οικονομική κρίση που, από το 2010, δημιούργησε τραγικές πολιτικές και κοινωνικές καταστάσεις οι οποίες εμφανίζονται μόνον σε περιόδους καταστροφικών πολέμων, ήταν κι' αυτή ενταγμένη σε ένα ιδιότυπο σύστημα αυτοεκπληρούμενης προφητείας. Μόνον αφελείς θα μπορούσαν να πιστέψουν πως η Ελλάδα, ως χώρα, οδηγήθηκε σε πτώχευση, σε διάλυση του κοινωνικού κράτους και σε κατάσταση προτεκτοράτου χωρίς οικονομική και στρατιωτική ισχύ, για το μοναδικό λόγο ότι είχε υπερβολικό δημοσιονομικό έλλειμμα και μεγάλο δημόσιο χρέος. Άλλωστε σήμερα (αρχές 2019) το δημόσιο χρέος είναι κατά 50% υψηλότερο από το χρέος του 2010 και αυτή η διαφορά εγγίζει τα 60 δισεκατομμύρια ευρώ. Όσοι γνωρίζουν απλά στοιχεία πολιτικής οικονομίας και ενημερώθηκαν για τις προτάσεις έγκυρων οικονομολόγων για μια ομαλή δημοσιονομική προσαρμογή, θα κατανοήσουν πως οι λόγοι που η Ελλάδα οδηγήθηκε σε μια κατάσταση οικονομικής και πολιτικής υποτέλειας ήταν βαθύτεροι και ουσιαστικότεροι, αλλά απόλυτα συνδεδεμένοι με τα συμφέροντα των ισχυρών κρατών που ανακατώνουν την τράπουλα στις παγκόσμιες διακρατικές σχέσεις. Πριν όμως αναλύσουμε, σε μεταγενέστερα άρθρα, τα γεγονότα αυτού του είδους που αναφέρονται στην Ελλάδα αλλά και στην υπόλοιπη Ευρώπη, ας ολοκληρώσουμε τα βασικά στοιχεία της θεωρίας του Μέρτον.

Για να κατανοήσει ο αναγνώστης με απλούστερη διατύπωση τη θεωρία της αυτοεκπληρούμενης προφητείας, ας πάρουμε ένα παράδειγμα από την αρχαία ιστορία. Θα αποφύγουμε να αναφερθούμε στην ιστορική απάτη για το ανύπαρκτο μακεδονικό έθνος, η οποία (απάτη) με το πέρασμα του χρόνου αποτέλεσε μια αναγνωρισμένη σε παγκόσμιο επίπεδο πολιτική πραγματικότητα με τη επικυρωτική συναίνεση και της Ελλάδας και ας περιγράψουμε την «προφητεία» η οποία καθόρισε τη μοίρα του βασιλιά της Λυδίας Κροίσου. Το βασίλειο της Λυδίας αποτελούσε για την εποχή του μια από τις υπερδυνάμεις της Ασίας και ο Κροίσος, πιστεύοντας στη στρατιωτική υπεροχή της χώρας του, θέλησε να υποτάξει μια άλλη υπερδύναμη, την Περσία. Επιζητώντας τη επιβεβαίωση του Μαντείου των Δελφών, έλαβε την προφητεία της Πυθίας πως «αν προέβαινε σε ένα τέτοιο εγχείρημα θα κατέστρεφε ένα μεγάλο βασίλειο». Ήταν βέβαιος για την υπεροπλία της χώρας του και επιτέθηκε στην Περσία. Η καταστροφή επιβεβαίωσε τον διφορούμενο και συνεπώς «ανέντιμο και ψεύτικο χρησμό». Καταστράφηκε ένα μεγάλο βασίλειο αλλά αυτό ήταν το βασίλειο της Λυδίας. Η προφητεία της Πυθίας επιβε-

βαιώθηκε ως ένα γεγονός που επαληθεύτηκε. Ήταν μια αυτοεκπληρούμενη προφητεία διότι, όποιος κι' αν ήταν ο νικητής, το τελικό αποτέλεσμα αυτού του πολέμου θα ήταν η καταστροφή ενός Μεγάλου Βασιλείου.

Η ευρύτητα εφαρμογής αυτής της θεωρίας φάνηκε όταν εντάχθηκε στα οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων. Ο ίδιος ο Μέρτον περιγράφει, σε βιβλίο του αυτή τη σύγχρονη οικονομική διάσταση της θεωρίας του. Αυτή η περιγραφή θα μας βοηθήσει να κατανοήσουμε, σε γενικές γραμμές, τον τρόπο εφαρμογής της στην ελληνική οικονομική κρίση. Ήταν μια προσχεδιασμένη κρίση η οποία τεχνηέντως (και με την ιδεολογικά εκούσια ή από άγνοια ακούσια συναίνεση της ελληνικής πολιτικής ηγεσίας) αποδυνάμωσε τις αντιστασιακές δυνατότητες της Ελλάδας σε διπλωματικό, πολιτικό και στρατιωτικό επίπεδο για να προσπορισθούν, κάποιες άλλες χώρες, προσωρινά αλλά και μακροχρόνια οικονομικά και γεωστρατηγικά οφέλη, λεηλατώντας τον πλούτο της και ενδυναμώνοντας την πολιτική τους κυριαρχία σε επίπεδο «οιονεί προτεκτοράτου».

Ο Ρόμπερτ Μέρτον περιγράφει το φανταστικό αλλά και ταυτόχρονα σύγχρονο ρεαλιστικό σενάριο της οικονομικής καταστροφής μιας εύρωστης και χωρίς οικονομικά προβλήματα τράπεζας, στο βιβλίο του «Κοινωνική Θεωρία και Κοινωνική Δομή» (Social Theory and Social Structure). Σε μια φανταστική Εθνική Τράπεζα (ας πούμε στην Ελληνική) η διαχείριση από τη διοίκησή της γίνεται με τον ενδεδειγμένο τρόπο και υπάρχουν τα προβλεπόμενα ρευστά διαθέσιμα. Όπως είναι φυσικό τα περισσότερα περιουσιακά στοιχεία της έχουν επενδυθεί σε κάθε είδους επικερδείς οικονομικές δραστηριότητες. Ξαφνικά κάποια μέρα, ίσως από μια αναξιόπιστη φήμη κάποιας ανταγωνίστριας τράπεζας ή μιας «κίτρινης φυλλάδας» (όπως π. χ. στην ελληνική οικονομική κρίση η Bild ή η Die Welt), οι μικροί μέτοχοι και άλλοι επενδυτές πληροφορούνται ότι η Εθνική Τράπεζα καταρρέει. Δημιουργείται πανικός. Οι καταθέτες αποσύρουν μαζικά τα χρήματά τους και οι μικρομέτοχοι πωλούν όσο όσο τις μετοχές τους οι οποίες, σε λίγες ώρες ή μέρες, μετατρέπονται σε άχρηστα χαρτιά. Η τράπεζα δεν ήταν αναξιόχρηη αλλά οδηγήθηκε στην πτώχευση και στη καταστροφή. Συνεπώς, όταν μια οικονομική, πολιτική ή κοινωνική κατάσταση προσδιορίζεται από προφητείες ή προβλέψεις (το εργαλείο των απατεώνων, όπως π.χ. στην ελληνική κρίση οι προβλέψεις του ΔΝΤ, της Παγκόσμιας Τράπεζας, του Σόρος, του Ρουμπινί κ. ά.) και πεισθούν οι ευρύτερες λαϊκές μάζες (τα αθώα πρόβατα!), τότε αυτές οι προβλέψεις γίνονται αναπόσπαστο μέρος των μελλοντικών εξελίξεων και επηρεάζουν το τελικό αποτέλεσμα με την επιβεβαίωση (αυτοεκπλήρωση) της ψεύτικης προφητείας ή πρόβλεψης.

Στο επόμενο άρθρο θα περιγράψουμε την ειδικά διαρθρωμένη εφαρμογή της αυτοεκπληρούμενης προφητείας στην ευρωπαϊκή οικονο-

μική κρίση, την οποία, οι «προφήτες» της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τη βάφτισαν ως ελληνική.

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ ΤΩΝ ΝΑΩΝ ΤΟΥ ΔΥΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Όταν ο Ρόμπερτ Μέρτον διατύπωνε το 1948 τη θεωρία της αυτοεκπληρούμενης προφητείας, θα ήταν αδύνατον να φανταστεί πως μετά από λίγες δεκαετίες θα εμφανίζονταν στην «Πολιτισμένη Δύση» στρατιές προφητών που πραγματοποιούσαν προβλέψεις για οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά γεγονότα με ορίζοντα δεκαετιών ή αιώνων. Στα νέα Μαντεία του νεοφιλελευθερισμού και της Νέας Παγκόσμιας Τάξης, στους νέους ναούς του πολιτισμένου τζόγου, οι χρηματιστές και οι τραπεζίτες έχουν τη δυνατότητα να δημιουργούν, με τις προμελετημένες συμφεροντολογικές προβλέψεις τους και τη δημιουργία φόβου και πανικού στις λαϊκές μάζες και με την οργανωμένη προπαγάνδα των ΜΜΕ, τις προϋποθέσεις ώστε, κατά την εκτίμηση του Μέρτον, να επηρεάζονται οι μελλοντικές εξελίξεις με τη δημιουργία ενός αποτελέσματος που θα επιβεβαιώνει (θα αυτοεκπληρώνει) ως αληθινό γεγονός την ψεύτικη προφητεία/πρόβλεψη. Όμως, για να είναι απόλυτα επιτυχημένη μια τέτοια προφητεία, θα πρέπει το κράτος/στόχος και ο λαός του να ανήκουν στην κατηγορία «της ψωριασμένης κότας» ή να έχουν «ανόητους ποιμένες» που αφήνουν τα πρόβατά τους να ξεστρατίζουν και να πορεύονται προς τα λημέρια των λύκων. Τέτοιους ποιμένες/φύλακες/ηγέτες είχε και η Ελλάδα όταν οι «προφήτες» της Δύσης αποφάσισαν, την άνοιξη του 2010, να επιβεβαιώσουν (να αυτοεκπληρώσουν) τους χρησμούς τους.

Μετά τη μεταπολίτευση κάθε τι το πατριωτικό, με τη γενικευμένη και χωρίς διακρίσεις ταύτισή του με τις ιδεολογικές θέσεις της δικτατορίας του 1967, χαρακτηριζόταν ως φασιστικό και αντιδημοκρατικό. Τα στηρίγματα της ασφάλειας των πολιτών και της ακεραιότητας του κράτους, ο στρατός και η αστυνομία, και όταν ακόμα με τις εκκαθαρίσεις και τις αθρόες προσλήψεις κομματικών φίλων των δημοκρατικών κομμάτων είχαν αποκαθαρθεί από τα υπολείμματα της δικτατορίας, εξακολουθούσαν να αντιμετωπίζονται με περιφρόνηση και καχυποψία, την ώρα που στη γειτονική Τουρκία είχαν ήδη καταρτισθεί προγράμματα για τη στρατιωτική ενδυνάμωση της χώρας με στόχο την ανατροπή της ισορροπίας δυνάμεων στο Αιγαίο. Ταυτόχρονα, η αδιάκοπη φλυαρία για Δημοκρατία, Ελευθερία ή Κοινωνική Δικαιοσύνη από τυχάρπαστους πολιτικούς, οι οποίοι αναρριχήθηκαν σε πόστα εξουσίας εξαργυρώνοντας την πραγματική ή κατασκευασμένη συμμετοχή τους σε εκδηλώσεις εναντίον του δικτατορικού καθεστώτος, μαζί με το υλιστικό πνεύμα ευδαιμονισμού και υπερκατανάλωσης των πολιτών που αποτέλεσε την κυρίαρχη ιδεολογία του «πραγματικού δημοκράτη πολίτη», οδήγησαν σταδιακά τη χώρα σε μια αποσάθρωση αξιών και κρατικής αποδιοργάνωσης. Στα μέσα της δεκαετίας του 1990 η Ελλάδα είχε φθάσει στο ζενίθ του ευδαιμονισμού και ήταν πλέον το ιδανικό πρότυπο για να στήσουν πανηγύρι οι κερδοσκόποι. Μας τάζαν, καλοπερνούσαμε και εφησυχάζαμε, όπως

τα γουρουνάκια που τα ετοιμάζουν για σφάξιμο. Ηθικά, κοινωνικά, οικονομικά, εθνικά και στρατιωτικά η χώρα ήταν πλέον αποχαυνωμένη. Ενώ οι μικρές ελληνικές βιομηχανίες, οι βιοτεχνίες, οι αγροτικοί συνεταιρισμοί κλπ διαλύονταν, το επίπεδο ευμάρειας και ανέμελης ζωής των πολιτών βρισκόταν σε εκπληκτική ανιούσα φάση χάρη στα ξένα δάνεια με τα οποία μελλοντικά θα μας έδεναν χειροπόδαρα. Αυτοί που δίνουν απλόχερα άφθονο χρήμα σε άμυαλους, ξέρουν να περιμένουν την κατάλληλη στιγμή για να εισπράξουν τα εκατονταπλάσια. Η φοροδιαφυγή ήταν (και είναι) εθνικό σπορ και πολλοί από αυτούς που μας κυβερνούσαν (και εξακολουθούν να μας κυβερνούν) πλούτιζαν εξυπηρετώντας ξένα συμφέροντα, ενώ διαφήμιζαν τη διαφθορά τους με ιδεολογήματα προοδευτικότητας, εκσυγχρονισμού και δημοκρατικού ριζοσπαστισμού. Ήταν (και είναι) ικανοί να πουλήσουν την πατρίδα τους ακόμα και για πενταροδεκάρες. Η προπαγάνδα είχε αμβλύνει τις πατριωτικές αντιστάσεις του λαού. Η κρίση στα Ίμια ήταν η μεγάλη ένδειξη πως τα κοράκια, σε Δύση και Ανατολή, μύριζαν ψοφίμι και ακόνιζαν τα ράμφη τους.

Η ευρωπαϊκή οικονομική κρίση ήταν οι μεγάλη ευκαιρία για τους χρηματιστές και τραπεζίτες αλλά και στα εύρωστα βιομηχανικά κράτη του ευρωπαϊκού Βορρά να κερδοσκοπήσουν. Είχαν ήδη δημιουργηθεί οι απαραίτητες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες, ώστε το Διευθυντήριο των Βρυξελλών να μπορεί να ελέγξει πολιτικά και οικονομικά μια ανοργάνωτη και κοινωνικά αποχαυνωμένη χώρα. Αυτή η χώρα όμως, όπως γνώριζαν εδώ και πολλές δεκαετίες, είχε έναν τεράστιο πλούτο στο υπέδαφος των βόρειων περιοχών της (σπάνια πολύτιμα μέταλλα) αλλά και μεγάλα αποθέματα καυσίμων στις νότιες θαλάσσιες ζώνες της. Όσοι θεωρούν πως η ελληνική κρίση έχει μόνον οικονομικές διαστάσεις, εντοπίζουν το πρόβλημα σε λανθασμένη βάση. Οι περισσότεροι πολίτες βέβαια δεν έχουν παρακολουθήσει στο πανεπιστήμιο μαθήματα πολιτικής οικονομίας και φυσικά αντιδρούν αρνητικά όταν κάποιος μπορεί να ισχυριστεί πως υπήρχαν πολλοί άλλοι τρόποι για να αντιμετωπίσει η Ευρώπη την οικονομική κρίση και μαζί της τα δημοσιονομικά χρέη των χωρών της Νότιας Ευρώπης και κυρίως της Ελλάδας, χωρίς αβυσσαλέες καταστροφικές συνέπειες για τους λαούς. Σοβαροί οικονομολόγοι και ευρωπαϊοί πολιτικοί πρότειναν λύσεις, γνωρίζοντας πως η σφοδρότητα της κρίσης ήταν αποτέλεσμα των σφαλμάτων δημιουργίας του ευρώ και της μη ύπαρξης μιας Κεντρικής Κυβέρνησης (όπως στις ΗΠΑ) για να διαχειριστεί αποτελεσματικά την κρίση αλλά και τα χρηματιστηριακά παιχνίδια των κερδοσκόπων. Άλλοι, όπως ο γνωστός Τομά Πικετί, επέμεναν πως η αντιμετώπιση του οικονομικού προβλήματος της Ελλάδας δεν είχε «καμιά σχέση με την οικονομική επιστήμη». Είχε «άλλα σχέδια και στόχους».

Η αδυναμία επιτάχυνσης της νομισματικής κυκλοφορίας με ελεγχόμενο πληθωρισμό από την Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα, η άρνηση

έκδοσης ευρωομολόγων ή η αντικατάσταση των χρηματιστηριακών τιτλων με μακροχρόνιους νέους και ελκυστικούς (λόγω κερδών) για τους επενδυτές, με αναπόφευκτη συνέπεια μια μικρή εσωτερική υποτίμηση, οδήγησαν με την απάνθρωπη λιτότητα σε μια τεράστια καταστροφή όχι μόνο την ελληνική οικονομία αλλά και των άλλων χωρών της Νότιας Ευρώπης. Ταυτόχρονα, τα μεγάλα πλεονάσματα των βόρειων ευρωπαϊκών κρατών, παρά το γεγονός πως δημιουργούσαν παράνομες νομισματικές συνθήκες όπως και τα μεγάλα ελλείμματα, έμειναν στο απυρόβλητο λόγω της πανίσχυρης οικονομικά Γερμανίας. Άλλωστε και οι ΗΠΑ, μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και κατά τη διάρκεια της νομισματικής διάσκεψης στο Bretton Woods για το σύστημα των ισοτιμιών, είχαν απορρίψει την πρόταση του μεγάλου άγγλου οικονομολόγου J. M. Keynes, να είναι υπεύθυνες για τυχόν νομισματικές ανισορροπίες και οι ελλειμματικές αλλά και οι πλεονασματικές χώρες.

Προσωπικά ασπάζομαι την άποψη του Τ. Πικετί πως η οικονομική καταστροφή που έχει υποστεί η Ελλάδα από το 2010 βασιζόταν «σε άλλα σχέδια και στόχους». Μια οικονομία δεν σώζεται όταν με κερδοσκοπικά μέτρα χάνει σε λίγους μήνες το 25% του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος της (ΑΕΠ), όπως στην περίπτωση ενός καταστροφικού πολέμου, και αυξάνεται το δημόσιο χρέος της λόγω δανεισμού στα 320 δισεκατομμύρια, δηλαδή από το αρχικό ποσοστό του 120% στο ποσοστό του 180% του ΑΕΠ. Όταν μειώνεται ραγδαία η αγοραστική δύναμη των καταναλωτών, είναι προδιαγεγραμμένη η ύφεση και η καταστροφική πορεία της οικονομίας. Τα προγράμματα των δανειστών «για τη σωτηρία της Ελλάδας» αποσκοπούσαν στη σωτηρία των μεγάλων τραπεζών της Γερμανίας και της Γαλλίας (Deutsche Bank, BNP Paribas κλπ), οι οποίες χρησιμοποίησαν παράνομες χρηματιστηριακές πρακτικές (όπως η υπαίτια της παγκόσμιας κρίσης Λίμαν Μπράδερς) για να κερδοσκοπήσουν. Επίσης, διευκόλυναν τις επιδιώξεις του Γερμανικού Διευθυντηρίου των Βρυξελλών να ελέγξει πολιτικά και οικονομικά την Ελλάδα, μετατρέποντάς την σε ένα είδος ευρωπαϊκού προτεκτοράτου για να επιτηρήσει και να λεηλατήσει τις πλουτοπαραγωγικές της πηγές. Τα καταστροφικά αποτελέσματα των «δανείων βοήθειας και σωτηρίας», όπως βάφτισαν για τους αφελείς τα τοκοφόρα δάνεια, σε μια Νομισματική Ένωση χωρίς Δημοσιονομική Ενότητα και συνεπώς ανυπαρξίας κρατικής οντότητας, οδήγησαν στην απουσία αλληλεγγύης και ομαδικής αντιμετώπισης της ευρωπαϊκής οικονομικής κρίσης. Οι εταίροι μετατράπηκαν σε άπληστα θηρία με το κερδοσκοπικό ιδεολόγημα «ο σώζων εαυτόν σωθήτω». Όταν ο Έλληνας πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου δεχόταν την τιμητική διάκριση του γερμανικού βραβείου Quadriga από τα χέρια του προέδρου της Deutsche Bank Γιόζεφ Άκερμαν για τη «δύναμη της ειλικρίνειάς του», η Άνγκελα Μέρκελ ομολογούσε πως η καρδιά της κόντευε να σπάσει από την αγωνία, ώσπου να ολοκληρωθεί από την Ελλά-

δα (με τα δάνεια σωτηρίας!) η εξαγορά των ελληνικών ομολόγων από τις γερμανικές τράπεζες. Ο τραπεζίτης μιας εταιρείας η οποία μεταγενέστερα κλήθηκε από τις αμερικανικές αρχές για να πληρώσει τεράστια πρόστιμα δισεκατομμυρίων δολαρίων για παράνομες ληστρικές πρακτικές στις αγορές χρεογράφων, τιμούσε έναν Έλληνα πρωθυπουργό διότι, με την (αφελή!) «ειλικρίνειά του» έσωσε τη διεφθαρμένη αυτή τράπεζα καταστρέφοντας την ελληνική οικονομία.

Την πραγματική αλήθεια μας την είπε απολογούμενος στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, προφανώς για να αποσιώσει τις δικές του τεράστιες πολιτικές ευθύνες, ο πρώην πρόεδρος του Γιούρογκρουπ Γερούν Ντάισελμπλουμ. Αυτός ο Ολλανδός αγρονόμος που τέθηκε επικεφαλής ενός άτυπου αλλά πανίσχυρου οικονομικού οργάνου της ΕΕ, το οποίο (ως άτυπο) δεν λογοδοτούσε στα θεσμικά όργανα της Ένωσης, ομολόγησε πως «η καταστροφική οικονομική πολιτική που εφαρμόστηκε στην Ελλάδα με αντικανονικό τρόπο, είχε ως στόχο να σώσει τους ξένους ομολογιούχους και συγκεκριμένα τις γερμανικές και γαλλικές τράπεζες».

Στη συνέχεια ακολούθησαν «οι άλλοι στόχοι». Έχω και άλλοτε γράψει ότι ο δεύτερος στη σειρά, μετά τον Τζορτζ Ουάσινγκτον, πρόεδρος των ΗΠΑ Τζον Άνταμς, ερμηνεύοντας τις βαριές συνέπειες για την Αμερική από τα χρέη του κράτους προς Ολλανδούς τραπεζίτες, κατέληξε στο συμπέρασμα πως ένα κράτος κατακτιέται με δυο τρόπους: «Με το σπαθί ή με το χρέος». Και η Ελλάδα κατακτήθηκε και θα είναι «ένα κράτος περιορισμένης κυριαρχίας» (κάτι σαν ψωριασμένη κότα στο κοτέτσι) ώσπου να διασφαλιστούν απόλυτα τα συμφέροντα των δανειστών και οι στρατηγικοί στόχοι των μεγάλων κρατών στα οποία κατοικοεδρεύουν οι τραπεζίτες. Αυτοί οι στρατηγικοί στόχοι έχουν σχέση με τα αποθέματα του υπόγειου χερσαίου και θαλάσσιου πλούτου της Ελλάδας και τις μελλοντικές παρεμβάσεις τους (όπως σε προτεκτοράτα) σε θέματα ελληνικής εξωτερικής πολιτικής. Με την ένταξή μας στο ενιαίο νόμισμα, υπάρχει η δυνατότητα στην αντιδημοκρατική γραφειοκρατία των Βρυξελλών να οδηγήσει σε μια κατευθυνόμενη χρεοκοπία, κυρίως ένα μικρό κράτος/μέλος που θα θελήσει να αντιδράσει στις πολιτικές αποφάσεις του Διευθυντηρίου σε ζωτικά εθνικά του θέματα,.

Χωρίς μια ηθικά, εθνικά, πολιτικά, κοινωνικά, οικονομικά και στρατιωτικά χρεοκοπημένη Ελλάδα, θα ήταν αδύνατη η αγορά σε εξευτελιστικές τιμές των αεροδρομίων, των λιμανιών ή των τηλεπικοινωνιακών οργανισμών της, αλλά και ο εξουσιαστικός έλεγχος των διακρατικών της σχέσεων, όπως π.χ. στην περίπτωση της Συμφωνίας των Πρεσπών για τις μελλοντικές νέες αναδιατάξεις στα Βαλκάνια, μετά την προηγηθείσα διάλυση (για τον ίδιο σκοπό) της Γιουγκοσλαβίας. Η Συνθήκη της Γιάλτας για τις ζώνες επιρροής και κυριαρχίας των μεγάλων δυνάμεων στις μικρές χώρες της Ευρώπης και της Μέσης Ανατολής έχει ακυρωθεί στην πράξη. Οι ανισοροπίες που υπήρχαν αμέσως μετά τη διάλυση της Σο-

βιετικής Ένωσης, με μια πανίσχυρη Αμερική και μια παραπαίουσα Ρωσία ενός μέθυσου και αφελή Μπόρις Γέλτσιν, ανατράπηκαν από τη Ρωσία ενός πανέξυπνου και με στόφα μεγάλου ηγέτη (του Βλαντιμίρ Πούτιν), αλλά και την εμφανή εξασθένηση των ΗΠΑ στην Ευρώπη και στην Ανατολική Μεσόγειο. Θα μας δοθεί η ευκαιρία σε επόμενα άρθρα μας να μιλήσουμε γι' αυτές τις ανισορροπίες.

Οι μη αναμενόμενες από την Ευρωπαϊκή Ένωση και τις ΗΠΑ δυσμενείς εξελίξεις στην Ουκρανία και στη Μέση Ανατολή (Συρία), με την ανάδειξη μιας νέας πανίσχυρης Ρωσίας, έδειξαν πως η προγραμματισμένη από τη Δύση επέκταση της επιρροής της και σε ζώνες ρωσικής επιρροής που καθορίστηκαν «στη μοιρασιά της Γιάλτας», οδηγεί αναπόφευκτα σε προετοιμασίες μιας μελλοντικής στρατιωτικής σύγκρουσης, κατά την οποία (σύμφωνα με την αυτοεκπληρούμενη προφητεία για το βασίλειό της Λυδίας Κύρο) «θα καταστραφεί ένα μεγάλο βασίλειο». Αν επιχειρήσουμε να κάνουμε μια δική μας προφητεία/πρόβλεψη, αυτό το ένα βασίλειο μπορεί να αυξηθεί σε δυο ή σε τρία. Η Ευρώπη που θα βρίσκεται στην καρδιά του τυφώνα θα σαρωθεί σε επίπεδο ολικής καταστροφής. Η Ρωσία και οι ΗΠΑ θα γονατίσουν και θα σέρνονται πληγωμένες, ενώ ο Κινέζος γίγας που, χάρη στη δυτικοφερμένη Παγκοσμιοποίηση, μετατρέπεται με έξυπνο τρόπο σε τεράστια υπερδύναμη και προς το παρόν αφουγκράζεται σιωπηλή ώσπου να κοπάσει η καταιγίδα. Θα είναι ο μόνος κερδισμένος και δυνατός για να δημιουργήσει την επόμενη παγκόσμια αυτοκρατορία.

Είναι ένα φανταστικό σενάριο που όμως μπορεί να εξελιχθεί σε αυτοεκπληρούμενη προφητεία, αν πραγματοποιηθεί η σύγκρουση ΗΠΑ / Ευρώπης με τη Ρωσία. Πάντως, ανεξάρτητα από τις μελλοντικές παγκόσμιες εξελίξεις, η Ευρώπη και γενικά η Δύση με τη σημερινή εκφυλισμένη κοινωνική της δομή, την έλλειψη ιδανικών και αξιών, με τη «θεοποίηση του χρήματος», τη φιλοσοφία της απληστίας και του άκρατου ευδαιμονισμού, έχει όλα τα χαρακτηριστικά ενός αρρωστημένου «συνόλου κρατών». Αυτό το σημερινό εκφυλισμένο σύνολο της ΕΕ που όταν δημιουργήθηκε επιδίωκε να μετατραπεί σε Υπερδύναμη, καλείται να επιβιώσει αντιμετωπίζοντας πολιτισμούς με υπερχειλίζουσα δημογραφική ζωτικότητα και μακρόχρονες πολιτιστικές αξίες, όπως είναι ο κινεζικός ή ο μουσουλμανικός. Σ' αυτό τον κόσμο της συνεχούς αντιπαλότητας και των άγριων συγκρούσεων, επιβιώνουν στους αιώνες μόνον οι λαοί που προβλέπουν τους μελλοντικούς κινδύνους και προετοιμάζονται κατάλληλα, που σέβονται τις προγονικές τους ρίζες και οι παλιές γενιές είναι αποφασισμένες και να πεθάνουν για να μην χαθούν οι επόμενες γενιές.

Στα κείμενα που θα ακολουθήσουν θα διερευνήσουμε τις αιτίες της αποσάθρωσης των πολιτιστικών κυρίως στοιχείων, τα οποία οδηγούν την Ευρώπη (και μαζί της την Ελλάδα) προς το χάος των μελλοντικών παγκόσμιων εξελίξεων. Όμως, θα είναι χρήσιμο να προηγηθεί, στο επό-

μενο άρθρο, η ανάλυση των διαφοροποιήσεων οι οποίες επήλθαν με την ακύρωση, στην πράξη, της Συμφωνίας της Γιάλτας και τα νέα δεδομένα από τη σταδιακή εξασθένηση της ως τώρα παντοδύναμης Αμερικής. Ο κόσμος αντιλαμβάνεται ότι «μυρίζει μπαρούτι». Οι εξελίξεις θα είναι καθοριστικές από την ποιότητα των σχέσεων ΗΠΑ/Ευρώπης με τη Ρωσία ή της Ρωσίας με την Κίνα.

ΟΙ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

Είναι αλήθεια πως ο σημερινός αμερικανός πρόεδρος είναι ένας ιδιόρρυθμος άνθρωπος, ο οποίος με την αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά του δημιουργεί έντονες αντιπάθειες. Όμως, όσοι γνωρίζουν τον τρόπο άσκησης της εξουσίας στις ΗΠΑ από τον πρόεδρο και την κυβέρνησή του, αντιλαμβάνονται πως πίσω από την κυβέρνηση κρύβονται συγκροτημένες και συμπαγείς κομματικές ομάδες με μια συγκεκριμένη ιδεολογική θέση στα προβλήματα της εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής. Η πολύμηνη εκστρατεία λάσπης εναντίον του Τραμπ είναι στην ουσία η κρυφή σύγκρουση των δυο αυτών πολιτικών δυνάμεων, με επίκεντρο τα κολοσσιαία ιδιωτικά οικονομικά συμφέροντα. Από την εξέλιξη αυτής της σύγκρουσης θα εξαρτηθεί και η εξέλιξη πολιτικών γεγονότων σε παγκόσμιο επίπεδο, διότι θα καθορίσει τους συσχετισμούς ανάμεσα στις τρεις, κυρίως, μεγάλες υπερδυνάμεις για τον καθορισμό των ορίων της παγκόσμιας κυριαρχίας της ισχυρότερης.

Στις ΗΠΑ, μετά την εκλογή του Ντόναλντ Τραμπ, ξεκίνησε μια λυσώδης αντιπαράθεση μεταξύ των Ρεπουμπλικάνων και των Δημοκρατικών για τη δήθεν εμπλοκή των Ρώσων στις αμερικανικές εκλογές με σκοπό την ανάδειξη του Τραμπ στην προεδρία. Αυτή η καταγγελία, μαζί με σενάρια για ερωτικά σκάνδαλα, έχουν ως σκοπό να απαγγελθούν από τη Γερουσία κατηγορίες προς τον αμερικανό πρόεδρο για «συναλλαγές με τον υπ' αρ.1 εχθρό των ΗΠΑ (τη Ρωσία) και για προγενέστερο έκφυλο βίο». Η απώτερη επιδίωξη είναι να αποπεμφθεί ο Τραμπ από την προεδρία της χώρας, αλλά οι λόγοι αυτής της γελοίας, από πλευράς πειστικών επιχειρημάτων, οργανωμένης επιχείρησης λασπολογίας έχει βαθύτερα αίτια. Πρόκειται στην πραγματικότητα για σύγκρουση τεράστιων οικονομικών συμφερόντων ανάμεσα στο «βαθύ στρατοβιομηχανικό κράτος» του οποίου η δύναμη βασίζεται στις στρατιωτικές επεμβάσεις των ΗΠΑ σε όλον τον κόσμο και στη νέα πολιτική όσων συντάσσονται με τον Τραμπ και στοχεύουν στο περιορισμό του κόστους των εξωτερικών επεμβάσεων για την ενδυνάμωση της οικονομίας με τον περιορισμό της ανεργίας και της αύξησης του εισοδήματος των πολιτών. Κάποιοι συνδέουν και την προσπάθεια αποπροσανατολισμού της κοινής γνώμης από το σκάνδαλο δωροδοκίας της υποψήφιας προέδρου των Δημοκρατικών Χίλαρι Κλίντον, σχετικά με την αγορά ορυχείων ουρανίου από ρωσική εταιρεία με τη μεσολάβηση του δικηγόρου Τζον Ποντέστα.

Οι δωροδοκίες και οι υπερτιμολογήσεις πολεμικού υλικού δεν είναι ελληνικό προνόμιο. Οι δικοί μας άπληστοι και φιλοχρήματοι πολιτικοί που αποκαλύφθηκαν μέχρι σήμερα για τέτοιου είδους απάτες, αρκούνται σε «ψίχουλα» αν συγκριθούν με τους Γερμανούς, Γάλλους ή Αμερικανούς απατεώνες που απομυζούν τεράστια κονδύλια δισεκατομμυρίων

για τους εξοπλισμούς. Στις ΗΠΑ οι πόλεμοι είναι για τις πολεμικές βιομηχανίες ένα κερδοσκοπικό παιχνίδι. Οι ζωές των αμερικανών στρατιωτών και χιλιάδων ή εκατομμυρίων πολιτών που χάνονται είναι χωρίς ιδιαίτερη σημασία. Τα κέρδη είναι τεράστια. Θα παραθέσουμε ένα απλό παράδειγμα για να αντιληφθούν καλύτερα οι αναγνώστες τις προσδοκίες κέρδους που έχουν οι πωλήσεις πολεμικού ή άλλου υλικού στο στρατό. Μετά τη νίκη του Τραμπ και τις ανακρίσεις που άρχισαν για την αποκάλυψη των υπερτιμολογήσεων από τις πολεμικές βιομηχανίες, σε μια περίπτωση αντικατάστασης τουαλετών σε πλοία του αμερικανικού ναυτικού διαπιστώθηκε ότι, η αξία μιας τουαλέτας που στο ελεύθερο εμπόριο κόστιζε 100 δολάρια, η εταιρεία χρέωνε το αμερικανικό δημόσιο με 900 δολάρια. Εύκολα μπορεί να φανταστεί κάποιος το όργιο κερδοσκοπίας που γίνεται στην κατασκευή και πώληση πυραύλων, αεροπλάνων ή πολεμικών πλοίων που κοστίζουν δισεκατομμύρια. Ο αμερικανικός προϋπολογισμός για τις στρατιωτικές δαπάνες υπολογίζεται ότι θα φτάσει εφέτος (2019) στα 700 με 750 δισεκατομμύρια δολάρια και αντιπροσωπεύει παραπάνω από το 36% των στρατιωτικών δαπανών που πραγματοποιούνται από τα κράτη όλου του κόσμου. Πρόκειται για ένα νέο Ελντοράντο όπυ, οι νέοι χρυσοθήρες, έπαθαν αμόκ απληστίας προσπαθώντας να δημιουργούν στον κόσμο νέες εστίες πολέμου, με ταυτόχρονη αύξηση και του προϋπολογισμού των στρατιωτικών δαπανών. Μέσα σε τρία χρόνια, παρά τις άκαρπες προσπάθειες του Τράμπ για μείωση των αμερικανικών στρατιωτικών δαπανών για το 2019, αυτές οι δαπάνες οι οποίες το 2016, σύμφωνα με την «Huffington Post», ήταν 611 δισεκατομμύρια δολάρια, θα αυξηθούν περίπου κατά 100 ως 140 δισεκατομμύρια. Αυτή και μόνο η αύξηση υπερβαίνει σημαντικά τις συνολικές ετήσιες στρατιωτικές δαπάνες της Ρωσίας, οι οποίες το 2016 ανέρχονταν στα 69 δισεκατομμύρια δολάρια και εξασφάλισαν μια σημαντική στρατιωτική υπεροχή της Ρωσίας κυρίως στους αμυντικούς και επιθετικούς διηπειρωτικούς πυραύλους.

Αυτή την υπεροχή της η Ρωσία του Βλαντιμίρ Πούτιν προσπαθεί να τη διατηρήσει και να τη διαφυλάξει, διότι δυσπιστεί σε οποιοσδήποτε καλές προθέσεις της Δύσης, μετά την αναξιόπιστη στάση των αμερικανών ηγετών προς τον Γκορμπατσόφ και τον Γέλτσιν. Όταν τον Αύγουστο του 1991 ο Γκορμπατσόφ αντιτάχθηκε στην αποτυχημένη προσπάθεια των σταλινικών να επανέλθουν στην εξουσία και διόρισε πρωθυπουργό το Γέλτσιν ο οποίος πρωτοστάτησε στην καταστολή της εξέγερσης, οι Αμερικανοί του υποσχέθηκαν ότι μετά την επανένωση της Γερμανίας δεν θα επιχειρούσαν να επεκτείνουν το NATO ανατολικά, προς τις πρώην σοβιετικές δημοκρατίες της Ευρώπης. Ο Γκορμπατσόφ, μετά την εμφανή αποτυχία μιας προγραμματισμένης «Περεστρόικα» (Αλλαγής) παραιτήθηκε στις 25 Δεκεμβρίου της ίδιας χρονιάς και διορίστηκε, με τη συναίνεση και των Αμερικανών, ως πρόεδρος της Ρωσίας (η Σοβιετική Ένω-

ση είχε πλέον διαλυθεί) ο Μπόρις Γέλτσιν. Αυτός ο αφελής και μέθυσος πολιτικός ήταν «ο πρόθυμος ηλίθιος» για να οδηγήσει και τη Ρωσία, μετά τη Σοβιετική Ένωση, σε διάλυση και σε οιονεί προτεκτοράτο των ΗΠΑ. Εφάρμοσε έναν ακραίο φιλελευθερισμό σε μια χώρα κατεστραμμένη οικονομικά η οποία, λόγω του προηγούμενου καθεστώτος, δεν είχε την εμπειρία και την κατάλληλη κρατική οργάνωση για να λειτουργήσει ως καπιταλιστικό κράτος. Δίπλα του όμως είχε έναν αφοσιωμένο και υπάκουο σύντροφο που σιωπούσε και παρίστανε κι' αυτός τον αφελή. Ήταν ο Πούτιν, ο έμπιστος πρωθυπουργός, ο οποίος ως πρώην μυστικός πράκτορας της Επιτροπής Κρατικής Ασφάλειας (KGB), ήξερε να ρίχνει στάχτη στα μάτια των Αμερικανών για να εφησυχάζουν και να τον καμαρώνουν ως διάδοχο του Γέλτσιν. Ο πολιτικός κύκλος του Γέλτσιν και οι ρώσοι πάμπλουτοι επιχειρηματίες (οι γνωστοί ως «ολιγάρχες») έκαναν τα πάντα για να τον ανεβάσουν στον προεδρικό θώκο της Ρωσίας. Όταν ξύπνησαν στη μετα-Γέλτσιν εποχή ήταν πλέον πολύ αργά γι' αυτούς. Ο Πούτιν γνώριζε τις υποσχέσεις που είχαν δώσει οι Αμερικανοί στο Γκορμπατσόφ και στο Γέλτσιν, για μη επέκταση του NATO προς τα ανατολικά. Το 2017 άνοιξαν τα σχετικά αποχαρακτηρισμένα απόρρητα έγγραφα. Αποδείχτηκε ότι οι Αμερικανοί πράγματι υποσχέθηκαν πως όχι μόνον δεν θα επεκτεινόταν το NATO προς τα Ανατολικά αλλά και ότι δήθεν σχεδίαζαν να δημιουργήσουν μια ιδιαίτερη «Εταιρική Σχέση με τη Ρωσία», στην οποία θα συμμετείχαν και οι δυτικοευρωπαϊκές χώρες. Παραθέτουμε, για όσους γνωρίζουν αγγλικά, τη σχετική περίληψη του κειμένου του αποχαρακτηρισμένου απόρρητου εγγράφου Νο 8, με ημερομηνία 22 Οκτωβρίου 1993:

«October 22, 1993, (Document 8) shows Secretary of State Warren Christopher assuring Yeltsin in Moscow that the Partnership for Peace was about including Russia together with all European countries, not creating a new membership list of just some European countries for NATO».

Ποιά είναι λοιπόν σήμερα η πραγματική αιτία αυτής της σύγκρουσης εξουσίας μεταξύ Ντόναλντ Τραμπ (Ρεπουμπλικάνων) και Χίλαρι Κλίντον/Μπάρακ Ομπάμα (Δημοκρατικών); Οι ΗΠΑ, παρά τον τεράστιο στρατιωτικό τους προϋπολογισμό και σύμφωνα με εκτιμήσεις αμερικανών ειδικών, έχουν ήδη διαπιστώσει πως υστερούν ποιοτικά, σε σύγκριση με τη ρωσική αμυντική τεχνολογία και θα χρειασθούν τουλάχιστον 15 χρόνια και περαιτέρω μεγάλη αύξηση των στρατιωτικών τους δαπανών για να καλύψουν τη διαφορά. Το μεγάλο δημοσιονομικό έλλειμμα των ΗΠΑ του περασμένου χρόνου, δείχνει που μπορεί να οδηγήσει ένας τέτοιος καταστροφικός ανταγωνισμός. Επί προεδρίας Ρόναλντ Ρίγκαν και κάτω από άλλες οικονομικές συνθήκες, ένας παρόμοιος ανταγωνισμός στον αποκληθέντα «Πόλεμο των Άστρων» είχε οδηγήσει σε οικονομική εξουθένωση και τελικά σε κατάρρευση τη Σοβιετική Ένωση. Συ-

νεπώς, η προσπάθεια των Δημοκρατικών και του στρατιωτικού κατεστημένου στις ΗΠΑ να εντείνουν τις εχθρικές ενέργειες προς τη Ρωσία με τη δημιουργία εστιών πολέμου σε πρώην ζώνες πολιτικής επιρροής της Ρωσίας στην Ευρώπη (Γεωργία, Ουκρανία κλπ) και συμμαχικές με αυτή στη Μέση Ανατολή και γενικότερα στην Ασία (Συρία, Ιράν κλπ), πυροδοτεί άμεσες ή έμμεσες δαπανηρές στρατιωτικές επεμβάσεις προς όφελος των μεγάλων αμερικανικών πολεμικών βιομηχανιών. Ταυτόχρονα όμως προκαλεί εξασθένηση της αμερικανικής οικονομίας και του κύρους, ως ανταλλακτικής αξίας, του δολαρίου για το οποίο ήδη διαγράφονται κίνδυνοι αντικατάστασής του από άλλα νομίσματα, κυρίως στις αγορές καυσίμων. Ακόμα και η Τουρκία απειλεί σήμερα γι' αυτό το ενδεχόμενο, κάποιες φορές, τις ΗΠΑ όταν αναφέρεται σε αντίποινα για την αμερικανική στάση στο κουρδικό, στην πώληση των αεροπλάνων F35 ή στο θέμα της έκδοσης του Φετουλάχ Γκιουλέν.

Ο βασικός σκοπός της πολεμικής των σκληροπυρηνικών στρατιωτικών και των πολεμικών βιομηχανιών (που εκπροσωπούνται από τους Δημοκρατικούς, οι οποίοι εξακολουθούν να ασπάζονται τις απόψεις του κομματικού τους τέκνου Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι) εναντίον του Τραμπ, είναι η εξουδετέρωση της ομάδας των πολιτικών η οποία επιδιώκει την προσέγγιση της Ρωσίας για να ανακοπεί η ταχεία και δυναμική ενδυνάμωση του κινεζικού γίγαντα. Σε αυτή την ομάδα των αμερικανών πολιτικών βρίσκεται, αν και κάπως αποστασιοποιημένος λόγω της μεγάλης ηλικίας του, και ο Χένρι Κίσινγκερ. Ο καθηγητής και στρατηγικός εγκέφαλος πολλών ηγετών του Λευκού Οίκου Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι, ο οποίος το 1997 είχε διατυπώσει, στο βιβλίο του «The Grand Chessboard» (Η Μεγάλη Σκακιά), την άποψη ότι «η Ρωσία ήταν η μόνη πραγματική απειλή για τις ΗΠΑ στον ανταγωνισμό της στρατιωτικής ηγεμονίας του κόσμου», στα τελευταία χρόνια της ζωής του είχε πλέον αντιληφθεί την κατιούσα φάση της αμερικανικής ισχύος και πρόβλεψε ότι η μονοκρατορία των ΗΠΑ θα έφτανε στο τέλος της σε δυο ή τρεις γενιές. Για όσους δεν γνωρίζουν τον τεράστιο ρόλο των Κίσινγκερ-Μπρεζίνσκι στον καθορισμό της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ από τη δεκαετία του 1970 και στην παγίωση της παγκοσμιοποίησης, θα πρέπει να πληροφορηθούν ότι οι δυο τους, μαζί με τον Ντέιβιντ Ροκφέλερ, είναι οι συνιδρυτές της «Τριμερούς Επιτροπής» (Trilateral Commission) η οποία θεωρείται ως η «αόρατη» Παγκόσμια Κυβέρνηση. Όσοι διερευνήσουν την ιστοσελίδα αυτής της Επιτροπής θα διαπιστώσουν ότι τα τετρακόσια περίπου μέλη της είναι οι πλουσιότεροι και οι πολιτικά ισχυρότεροι άνθρωποι της υφηλίου. Είναι αυτοί που πραγματικά κυβερνούν τον κόσμο. Αλλά τότε, δικαιολογημένα θα διερωτηθεί κάποιος, για ποιο λόγο οι αρχιερείς της παγκοσμιοποίησης και του οράματος της παγκόσμιας κυριαρχίας των ΗΠΑ προβαίνουν σε μια τέτοια αντίρροπη αναστροφή της πολιτικής τους;

Ο λόγος είναι απλός. Διότι γνωρίζουν ότι οι ΗΠΑ (μαζί με τους άχρηστους πλέον ευρωπαϊούς συμμάχους τους) δεν έχουν ούτε την υπεροπλία έναντι των πιθανών εχθρών τους (Ρωσία, Κίνα, Ιράν, Βόρεια Κορέα) αλλά και διότι η παγκοσμιοποίηση λειτουργεί, τις τελευταίες δεκαετίες, κυρίως υπέρ της ενδυνάμωσης της Κίνας. Αυτή η άλλοτε χωρίς ιδιαίτερη οικονομική και πολιτική δύναμη μεγάλη χώρα κατάφερε, χάρη στον έξυπνο τρόπο διαχείρισης των ευκαιριών που προσφέρει η παγκοσμιοποίηση και στον αυταρχικό (κομμουνιστικό) τρόπο διαχείρισης του άφθονου εργατικού δυναμικού της να καταστεί, αν και αθόρυβα, η μεγαλύτερη οικονομική και στρατιωτική απειλή για τις ΗΠΑ. Κατάφερε με μαεστρία να αποκοιμίσει και να αποπροσανατολίσει και αυτόν ακόμα τον αξεπέραστο αρχιερέα της αμερικανικής γεωστρατηγικής Ζ. Μπρεζίνσκι.

Ο πόλεμος των δυο πολιτικών φατριών στις ΗΠΑ δεν γίνεται για έναν ιδιόρρυθμο και αντικομφορμιστή Τραμπ ο οποίος δημιουργεί αντιπάθειες με τις εκκεντρικότητές του και την οργανωμένη από μεγάλα ΜΜΕ δυσφημιστική εκστρατεία εναντίον του, αλλά για τη διατήρηση των μεγάλων οικονομικών προνομίων των πολεμικών βιομηχανιών της μιας πλευράς και την προσπάθεια ανακαθορισμού της οικονομικής, γεωστρατηγικής και εξωτερικής πολιτικής από την άλλη πλευρά. Τα σημερινά οικονομικά μέτρα του Ντόναλντ Τραμπ, με τη μερική επιστροφή στον προστατευτισμό, στην αντιμετώπιση και της Ευρώπης (κυρίως της Γερμανίας) ως οικονομικό εχθρό, στην άρνηση της πολυπολιτισμικότητας (*multiculturalism*) και των ανοιχτών συνόρων που αποτελούν θεμελιώδεις αρχές της παγκοσμιοποίησης ή η σταδιακή απόσυρση (μετά από συμφωνία με τη Ρωσία) των αμερικανικών δυνάμεων από τη Συρία και το Ιράκ, δείχνουν ολοφάνερα αυτή τη μεταστροφή της οικονομικής και γεωστρατηγικής πολιτικής των ΗΠΑ. Όπως φαίνεται, μετά την παραίτηση του δικαστή Μιούλερ οι πολύμηνες προπαγανδιστικές ανακρίσεις εναντίον του Τράμπ θα καταλήξουν σε ένα φιάσκο.

Οι τάσεις αποδυνάμωσης της οικονομικής και στρατιωτικής αμερικανικής ισχύος φάνηκαν εδώ και αρκετά χρόνια. Εκτός από τον Σμπίγκνιου Μπρεζίνσκι και άλλοι πολιτικοί, ιστορικοί και πολιτολόγοι είχαν αντιληφθεί τις φθίνουσες για τις ΗΠΑ μελλοντικές πολιτικές εξελίξεις. Όλοι αντιλαμβάνονται ότι οι ΗΠΑ δεν είναι πλέον η μόνη υπερδύναμη στον κόσμο. Για το θέμα αυτό όμως θα μιλήσουμε στο επόμενο άρθρο μας.

ΑΝΑΤΡΟΠΕΣ ΣΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Στο προηγούμενο άρθρο μιλήσαμε για τις εμφανιζόμενες τάσεις αποδυνάμωσης της οικονομικής και στρατιωτικής αμερικανικής ισχύος των ΗΠΑ, τις οποίες διαπίστωσε και ο ορκισμένος εχθρός της Ρωσίας, ο Ζμπίγκνιου Μπρεζίνσκι. Ένας από τους πρώτους που είχε εντοπίσει αυτές τις τάσεις και τις διατύπωσε, το 2002, στο βιβλίο του «Après l' Empire» (Μετά την Αυτοκρατορία) ήταν ο γάλλος ιστορικός Εμμανουέλ Τοντ. Στο έργο του, μια πολιτική πραγματεία 238 σελίδων που κυκλοφόρησε από τις Εκδόσεις Γκαλιμάρ, διερευνά τις διαδικασίες «αποσύνθεσης του αμερικανικού συστήματος της παγκόσμιας κυριαρχίας» μετά την τρομοκρατική επίθεση στους Δίδυμους Πύργους στις 11 Σεπτεμβρίου του 2001. Διαπιστώνει επίσης ότι οι ΗΠΑ αποτελούσαν, την εποχή που γραφόταν το βιβλίο, μια τεράστια υπερδύναμη της οποίας όμως η παρακμή έχει έναν μη αναστρέψιμο χαρακτήρα (κατά την έκφρασή του: «le déclin paraît irréversible»). Ο χαρακτηρισμός αυτού του γεγονότος με τις λέξεις «Αποσύνθεση» (Décomposition) και «Κατάρρευση» (Effondrement) δείχνει την αδυσώπητη νομοτελειακή πορεία εναλλαγής της παγκόσμιας κυριαρχίας. Η εξέλιξη των γεγονότων τον δικαίωσε απόλυτα. Ήταν μια αυτοεκπληρούμενη προφητεία που δεν βασιζόταν σε προκατασκευασμένες αποφάσεις των αμερικανικών think tanks στα μυστικά υπόγεια του Στέιτ Ντιπάρτμεντ για να επιβεβαιωθούν μεταγενέστερα από στρατιωτικές επεμβάσεις, όπως π.χ, η προφητεία του Σάμιουελ Χάντινγκτον για τη Σύγκρουση των Πολιτισμών ή του Φράνσις Φουκουγιάμα για το Τέλος της Ιστορίας και της Δημοκρατίας, αλλά σε πραγματικά γεγονότα που προδικάζουν μελλοντικές εξελίξεις. Τέτοιου είδους προφητείες θα προσπαθήσουμε να διερευνήσουμε σε αυτή τη σειρά των άρθρων, αλλά φυσικά οι πολιτικοκοινωνικές εξελίξεις στον κόσμο δεν πραγματοποιούνται σε ευθύγραμμη πορεία και σε πολλές περιπτώσεις οι προφητικές προβλέψεις δεν έχουν καμιά σχέση με τα πραγματικά γεγονότα. Τέτοιες μεγάλες ανατροπές φέρνουν και οι προβλέψεις/προφητείες με αφανείς πολιτικές σκοπιμότητες, όπως σε μια περίπτωση πρόβλεψης από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο του ρυθμού αύξησης του ελληνικού ΑΕΠ. Οι προφήτες αυτού του ναού της κερδοσκοπίας διαψεύστηκαν παταγωδώς, διότι ο ρυθμός ανάπτυξης ήταν σαράντα φορές μεγαλύτερος από τον προβλεπόμενο. Οι προφήτες της κακιάς ώρας του ΔΝΤ που εφάρμοζαν για την Ελλάδα (μαζί με την ΕΕ) μια καταστροφική πολιτική από το 2010, δεν είχαν προβλέψει (το πιθανότερο σκόπιμα) σύμφωνα με την Έκθεση Μπλανσάρ, ούτε τις επιδράσεις του πολλαπλασιαστή που σε ποσοστό ήταν τριπλάσιος αλλά ούτε και τις επιδράσεις της σκληρής λιτότητας στη γιγάντωση μιας οικονομικής καταστροφής από την κατακόρυφη μείωση της ζήτησης.

Τις περισσότερες φορές τα γεγονότα είναι τελείως αντίθετα από αυτά που οι λαοί πληροφορούνται από τα μεγάλα συστημικά ΜΜΕ. Ο Τραμπ αλλά κυρίως οι πίσω από τον Τραμπ αμερικανικές πολιτικές δυνάμεις, δέχονται έναν πόλεμο παραπληροφόρησης από «τα γεράκια του πολέμου» των Δημοκρατικών (Ομπάμα, Χίλαρι Κλίντον, CNN, Washington Post, The New York Times, Τζ.Σόρος κλπ), τα οποία έμειναν «κολλημένα» στο θεωρούμενο ως «Δόγμα Μπρεζίνσκι» για μια Ρωσία η οποία αποτελεί τον «μοναδικό εχθρό της Αμερικής» και στο «Δόγμα Σόρος» για την παγκοσμιοποίηση και τις κοινωνίες των «Ανοιχτών Συνόρων και του Εθνομηδενισμού». Ο Τζ. Σόρος τόνισε ότι οι Δημοκρατικοί θα πρέπει να κάνουν τα πάντα για να εξοβελίσουν τον Τραμπ από το οβάλ γραφείο του Λευκού Οίκου, ενώ προεκλογικά υπήρξε βασικός χρηματοδότης της Χίλαρι Κλίντον για την οποία δαπάνησε περισσότερα από δέκα εκατομμύρια δολάρια.

Αυτός ο κερδοσκοπός έπαιξε βασικό ρόλο στις ελληνικές εξελίξεις στα εθνικά θέματα, με δεδομένη τη χρηματοδότηση των αποσχιστικών εξελίξεων των Τουρκοκυπρίων, τα κονδύλια προς τους εθνικιστές της Αλβανίας, του Κόσσοβου, της Βοσνίας. Ως ένθερμος υποστηρικτής της «Μακεδονίας και της Συμφωνίας των Πρεσπών», διέθεσε άφθονο χρήμα στο δημόσιο ταμείο των Σκοπίων. Κυκλοφόρησε επίσης με χρηματοδότηση από το ίδρυμά του «Open Society Foundation» το περιοδικό «Macedonian Times», για να ενισχύσει τη σκοπιανή προπαγάνδα στο εξωτερικό και παράλληλα υποστήριξε οικονομικά και πολιτικά τις σλαβομακεδονικές οργανώσεις «Ενωμένη Μακεδονική Διασπορά» του Τζορτζ Αθανασόφσκι και το «Διεθνές Συμβούλιο των Μακεδόνων» του Τοντόρ Πετρόφ. Εύκολα μπορεί κάποιος να φανταστεί τον πακτωλό χρημάτων που σκορπά σε όλη την Ευρώπη (φυσικά και στην Ελλάδα) ο Τζ. Σόρος και όσοι κρύβονται πίσω από αυτόν, για τα «καλά παιδιά του, τους εθνομηδενιστές των Ανοιχτών Συνόρων». Αυτοί ως πολιτικοί, ως καθηγητές πανεπιστημίων, συγγραφείς, δημοσιογράφοι κλπ που ελέγχουν βασικά κρατικά πόστα ή διαμορφώνουν με παραπληροφόρηση το φρόνημα του λαού, προπαγανδίζουν για να διαμορφώσουν ένα κλίμα που ευνοεί τα σχέδια των γερακιών των ΗΠΑ στον κόσμο (ΝΑΤΟ, διαμελισμός κρατών, ανοιχτά σύνορα για ισοπέδωση πολιτισμών και φτηνά εργατικά χέρια κ.ά.). Οι σημερινές αντιπατριωτικές ιδεολογίες κρύβονται πάντα σε παραφουσκωμένα πορτοφόλια. Το «Χρήμα», αυτός ο νέος Θεός, εκμηδένισε συνειδήσεις και ιδεολογίες.

Στην Αμερική γίνονται σήμερα διεργασίες που θα επηρεάσουν σύντομα την ίδια την ύπαρξη της Δύσης. Από την άποψη αυτή οι έρευνες έγκυρων ερευνητών, οι οποίες βασίζονται στις ίδιες διαπιστώσεις με τον Ε. Τοντ, δείχνουν τις δυσμενείς πολιτικές εξελίξεις για την Ευρώπη, οι οποίες θα επηρεάσουν και το γεωπολιτικό μέλλον της Ελλάδας. Μια τέτοια πρόσφατη έρευνα της καθηγήτριας πολιτικής οικονομίας Μαρίας

Νεγρεπόντη-Δελιβάνη με τίτλο «ΤΟ ΤΕΛΟΣ της οικονομικής κυριαρχίας της Δύσης και η εισβολή της Ανατολής» καταλήγει, μετά από δεκαπέντε περίπου χρόνια, στα ίδια σχεδόν συμπεράσματα με τον Τοντ. Η συγγραφέας υποστηρίζει ότι οι νομοτελειακές εξελίξεις που οδηγούν στην παρακμή και στην εξαφάνιση παλαιών πολιτισμών και υπερδυνάμεων, αναδεικνύουν μέσα από τις στάχτες της αυτοκρατορίας που ψυχορραγεί μια νέα αυτοκρατορία και μια Νέα Τάξη. Η Δύση, ως ενιαίο σύνολο Αμερικής και Ευρώπης, βρίσκεται αντιμέτωπη και εξασθενημένη μπροστά στη βεβαιότητα εξασθένησης της παγκόσμιας κυριαρχίας της. Η αποσύνθεσή της είναι το αποτέλεσμα μιας παγκοσμιοποίησης η οποία οδήγησε σε αδιανόητης έκτασης ανισότητες, στην περιφρόνηση βασικών αξιών και ιδανικών της ανθρωπίνης ζωής και της κοινωνίας και στην περιθωριοποίηση μεγάλων κοινωνικών ομάδων όπως είναι η πιο παραγωγική και κοινωνικά ισορροπημένη μεσαία τάξη. Στη θέση της σημερινής παγκοσμιοποίησης γεννιέται, από την εμπορική σύγκρουση ΗΠΑ-Κίνας, μια νέα στα χνάρια του παλιού δρόμου του μεταξιού. Ο τρόπος μεταβίβασης της σκυτάλης από την παλιά στη νέα αυτοκρατορία θα δείξει αν η εναλλαγή θα γίνει ειρηνικά και με συναινέσεις ή αν θα πραγματοποιηθεί με έναν ολέθριο για την ανθρωπότητα πυρηνικό πόλεμο. Είναι ένα ενδεχόμενο το οποίο η συγγραφέας αντιμετωπίζει, όπως όλοι οι λογικοί άνθρωποι, με δέος και τρόμο.

Στη σημερινή Αμερική του Ντόναλντ Τραμπ έχουν ήδη κατανοήσει ότι η παγκοσμιοποίηση, με τις τεράστιες ανισότητες και τις άθλιες κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες ζωής που δημιούργησε στους λαούς, έδωσε την ευκαιρία σε άλλα μεγάλα κράτη και κυρίως στην Κίνα, για να αποκτήσουν τεράστια οικονομική και στρατιωτική δύναμη. Οι νέες τεχνολογίες είναι πλέον κτήμα όλων. Η Δύση έχασε το μεγάλο πλεονέκτημα της οικονομικής, τεχνολογικής και βιομηχανικής υπεροχής που είχε μετά τη βιομηχανική επανάσταση, όπως το διατύπωσε ο Ουίνστον Τσόρτσιλ στο βιβλίο «The River War» (Ο Πόλεμος του Ποταμού) που έγραψε ως νεαρός στρατιωτικός και δημοσιογράφος πριν από 120 χρόνια (το 1899), όταν διαπίστωσε την τεράστια δύναμη και εξάπλωση του ισλαμισμού στην Αφρική και τους αναμενόμενους κινδύνους για την Ευρώπη. Εφησύχαζε στην ιδέα πως «.....and were it not that Christianity is sheltered in the strong arms of science the civilization of modern Europe might fall, as fell the civilization of ancient Rome (.....και αν δεν ήταν ο χριστιανισμός προστατευμένος από τα ισχυρά όπλα της επιστήμης, ο πολιτισμός της σύγχρονης Ευρώπης μπορεί να πέσει, όπως έπεσε ο πολιτισμός της αρχαίας Ρώμης).

Ο Τσόρτσιλ ήταν αδύνατον να φανταστεί ότι μετά από δώδεκα δεκαετίες το Ισλάμ θα μπορούσε, χωρίς σπαθιά και πολέμους, να αλώσει εκ των έσω, λόγω της εκπληκτικής αύξησης των ευρωπαϊών μωαμεθανών, μια πολιτιστικά εκφυλισμένη και δομικά αποχριστιανισμένη Ευρώπη.

Αυτή η Ευρώπη, όπως όλη η Δύση, «οδηγείται στο τέλος της κυριαρχίας της» αφού, κατά την έκφραση του Τσόρτσιλ, τα ισχυρά όπλα της επιστήμης έχουν ήδη περάσει και σε άλλα ισχυρότερα χέρια με ακλόνητες πολιτιστικές αξίες για τις οποίες οι πολίτες τους αφηφούν ακόμα και το θάνατο.

Από τις εξελίξεις στη διαπάλη Ρεπουμπλικάνων και Δημοκρατικών στις ΗΠΑ, θα εξαρτηθούν ο τρόπος αλλά και οι κίνδυνοι ενός πυρηνικού ολοκαυτώματος από τη νομοτελειακή αλλαγή άσκησης της παγκόσμιας ηγεμονίας. Ο διεθνολόγος και διδάκτωρ κοινωνικών επιστημών Νικ Σταματάκης, ο οποίος εργάζεται και κατοικεί στην Αμερική, έχει μια πιο αισιόδοξη πρόβλεψη των μελλοντικών εξελίξεων. Ως πολίτης των ΗΠΑ και με γνωριμίες στους πολιτικούς και οικονομικούς κύκλους της μεγάλης αυτής χώρας, έχει προφανώς έγκυρες πληροφορίες για τις διεργασίες στα δυο κόμματα. Σε πρόσφατο άρθρο του με τίτλο «Γιατί είναι αναπόφευκτη η προσέγγιση ΗΠΑ-Ρωσίας;» το οποίο δημοσιεύτηκε στις 18 Ιανουαρίου 2019 σε ομογενειακή εφημερίδα της Νέας Υόρκης, μεταξύ άλλων γράφει:

«.....Η συνεχιζόμενη επική σύγκρουση εντός του συστήματος εξουσίας των ΗΠΑ φαίνεται πως έχει αρχίσει να ξεκαθαρίζει. Παρότι το κατεστημένο του Πενταγώνου, των μυστικών υπηρεσιών και του Στέιτ Ντιπάρτμεντ μάχεται με νύχια και με δόντια να κρατήσει την χώρα σε κλίμα αντι-ρωσικής υστερίας, διαφαίνονται ήδη οι συνθήκες που θα οδηγήσουν σε προσέγγιση ΗΠΑ και Ρωσίας και πιθανότατα θα οδηγήσουν στην πλήρη εξομάλυνση των σχέσεών τους. Μακροπρόθεσμα και οι δύο χώρες έχουν να αντιμετωπίσουν τη δραματική άνοδο της Κίνας, υπόθεση στην οποία είναι φυσικοί σύμμαχοι. Η δήλωση του προσωρινού υπουργού Άμυνας κ. Σάναχαν την πρώτη μέρα της ανάληψης των καθηκόντων του ήταν εξόχως συμβολική: «Καθώς εστιάζουμε την προσοχή μας σε συνεχιζόμενες επιχειρήσεις να θυμόμαστε πάντοτε, Κίνα... Κίνα... Κίνα...»..... [...] ... Ο Ντόναλντ Τραμπ ήταν άριστα ενημερωμένος προεκλογικά από τον Χένρι Κίσινγκερ ώστε να εργαστεί για την προσέγγιση με την Μόσχα. Το «βαθύ κράτος» όμως με τα ριζωμένα συμφέροντα του βιομηχανικού-στρατιωτικού συμπλέγματος αντέδρασε με όλες του τις δυνάμεις..... [...] ... Στο παρασκήνιο του κατεστημένου αργά αλλά σταθερά έχει αρχίσει η διαδικασία μεταστροφής. Δεξιά και αριστερά ακούγονται δηλώσεις ότι έχει αρχίσει η αποκαθήλωση της Ρωσίας από την θέση του «εχθρού Νο 1» των ΗΠΑ και στη θέση αυτή προορίζεται να μπει η Κίνα. Σημαντικό ρόλο προς την κατεύθυνση αυτή έπαιξε ο κορυφαίος ειδικός για θέματα Κίνας Michael Pillsbury του οποίου το βιβλίο “The Hundred Year Marathon” και η σκληρή του δουλειά μέσα από το Hudson Institute άνοιξε τα μάτια πολλών για τον κίνδυνο που δημιουργεί η οικονομική άνοδος αλλά κυρίως η κλοπή αμερικανικής τεχνολογίας από την Κίνα. Η κλοπή ήταν κατά ένα μέρος νόμιμη ή νομιμοφανής και κατά ένα άλλο μέ-

ρος αποτέλεσμα μακρόχρονου προγραμματισμού και παράνομης δράσης των Κινέζων εντός των ΗΠΑ.

Τελευταία εξέλιξη προς την ίδια κατεύθυνση ήταν η πολύ πρόσφατη (9 Ιανουαρίου) ανάλυση του «κατεστημένου» περιοδικού “Foreign Affairs” με τίτλο «If Trump Wants to Get Out of Syria He Should Make a Deal with Russia”. Σε άρθρο της 26^{ης} Δεκεμβρίου είχαμε εξηγήσει ότι μόνο μια τέτοια προσέγγιση εξηγεί την κίνηση του προέδρου Τραμπ να αποσύρει τους 2000 Αμερικανούς στρατιώτες από τα ανατολικά του Ευφράτη. Λίγο αργότερα ο Άγγελος Αθανασόπουλος σε κείμενο του στο ΒΗΜΑ της 29^{ης} Δεκεμβρίου, αποκάλυπτε ότι στις 13 Σεπτεμβρίου 2018 ο σύμβουλος Εθν. Ασφαλείας του Πούτιν Νικολάι Πατρούσεφ παρέδιδε στο Ισραήλ 3σέλιδο non-paper που πρότεινε ταυτόχρονη αποχώρηση Αμερικανών και Ιρανών από τη Συρία και εν συνεχεία μεσολάβηση του Ισραήλ μεταξύ ΗΠΑ-Ρωσίας προς συνολικότερη διευθέτηση.

Είναι προφανές ότι μια τέτοια διευθέτηση πολύ γρήγορα θα συμπεριλάβει και την Ουκρανία όπου ο πρόεδρος Τραμπ είχε ήδη από πέρυσι ιδιωτικώς αποδεχτεί την προσάρτηση της Κριμαίας στη Ρωσία και συζητούσε την αυτονόμηση της Ανατ. Ουκρανίας. Το τελικό στάδιο της διαπραγμάτευσης ΗΠΑ-Ρωσίας θα έχει ασφαλώς να κάνει με την Τουρκία και την πιθανολογούμενη επιστροφή της στο δυτικό «μαντρί». Στο σημείο αυτό κανείς δεν μπορεί να προβλέψει πως θα αντιδράσει ένας απρόβλεπτος Ερντογάν που είναι ήδη στριμωγμένος στη γωνία. Κάποια ακραία αντίδρασή του θα τον βάλει ανάμεσα στα σαγόνια Πούτιν και Τραμπ, σενάριο για το οποίο μας προϊδεάζουν αυτά που συμβαίνουν στην ανατολική Συρία, όπου Αμερικανοί και Ρώσοι προστατεύουν τους κούρδους από τουρκική εισβολή...».

Όποια λύση και αν δοθεί στο πρόβλημα ΗΠΑ-Ρωσίας-Κίνας, η Ευρώπη τελικά θα είναι αυτή που θα πληρώσει τη νύφη. Αυτοί που πρόδωσαν το όραμα για μια Ενωμένη Ευρώπη με αξίες, ιδανικά, πολιτιστική ομοιογένεια, πραγματική δημοκρατία, ισονομία, κοινωνική δικαιοσύνη, ασφάλεια των κρατών/μελών και αδελφική αλληλεγγύη, γνωρίζουν ήδη πως οι βαριές ανάσες που ακούγονται στο βάθος ίσως είναι ανάσες αγωνίας και ελπίδας για κάτι το καινούργιο που θα προλάβει την μελλοντική καταστροφή ή είναι ο επιθανάτιος ρόγχος ενός πολιτισμού που χάνεται για να παραδώσει τη θέση του σε κάτι άλλο καινούργιο, ζωντανό και με αξίες που άλλοτε, σε παλαιότερες εποχές, οι Ευρωπαίοι λοιδορούσαν με αλαζονεία.

Θα συνεχίσουμε τους προβληματισμούς μας στο επόμενο άρθρο.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΕΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Όποιες και αν είναι οι εξελίξεις στο πρόβλημα της μελλοντικής παγκόσμιας κυριαρχίας, η Ευρώπη ως σύνολο και ως μεμονωμένα κράτη/μέλη θα βρεθεί στριμωγμένη και στην περίπτωση της τυχόν συνεργασίας ΗΠΑ-Ρωσίας με σκοπό να απομονωθεί η πανίσχυρη Κίνα, αλλά και στο ενδεχόμενο μιας πυρηνικής σύγκρουσης ανάμεσα στους τρεις κολοσσούς του οικονομικού και γεωπολιτικού παιχνιδιού. Στην πρώτη περίπτωση η Αμερική δεν θα έχει την ανάγκη στήριξης από μια άχρηστη Ευρωπαϊκή Ένωση, την οποία θεωρεί επικίνδυνο εμπορικό ανταγωνιστή και προσπαθεί σήμερα να τη διαλύσει. Στη δεύτερη περίπτωση μιας τυχόν πυρηνικής σύγκρουσης, το κεντρικό πεδίο αντιπαράθεσης θα βρίσκεται στην καρδιά της Ευρώπης, η οποία θα μετατραπεί σε κρανίου τόπο λόγω της μικρής της έκτασης και της πυκνότητας του πληθυσμού της, ενώ οι αντίπαλες μεγάλες δυνάμεις και κυρίως η Ρωσία και οι Κίνα έχουν αχανείς εκτάσεις (π.χ. η Σιβηρία) οι οποίες θα βρίσκονται μακριά από τις επικίνδυνες εστίες πολέμου.

Η Ευρώπη άρχισε να κλαδεύει το κλωνάρι του δέντρου στο οποίο καθόταν όταν μετά τον Ντε Γκολ, έναν πραγματικό Ευρωπαίο που δεν ανεχόταν οι αμερικανοί καουμπόηδες του Λευκού Οίκου να μπερδεύονται στις ευρωπαϊκές υποθέσεις, αναδείχτηκαν ανάξιοι ηγέτες που το όραμα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης το μετέτρεψαν σε εφιάλτη. Η παγκοσμιοποίηση με τις τεράστιες κοινωνικές ανισότητες και έξω από κάθε πολιτιστικό στοιχείο των ευρωπαϊκών λαών, δεν θα μπορούσε να παγιωθεί με έναν τόσο στέρεο και ευρύ τρόπο αν αντιδρούσαν οι πνευματικές και πολιτικές ηγεσίες των ευρωπαϊκών λαών. Άφησαν τους χρηματιστές και τους τραπεζίτες να απαξιώσουν το βασικό ευρωπαϊκό πολιτιστικό βάθρο και οδήγησαν μια σεμνή και μυαλωμένη ως τότε ΕΟΚ (από πλευράς διακηρυγμένων αξιών και αρχών), αφού πρώτα τη φτιασίδωσαν ως κοκότα και τη βάφτισαν ΕΕ, σε σκοτεινούς και αντίθετους δρόμους από αυτούς που ονειρεύτηκαν οι ευρωπαϊκοί λαοί. Από τη Συνθήκη του Μάαστριχτ του 1992, η οποία έθεσε τις βάσεις ενός αδηφάγου, ενός άπληστου, τυχάρπαστου και κοινωνικά ανάλγητου οικονομικού συστήματος σούπερ-νεολιμπεραλισμού και ως τη Συνθήκη της Λισαβόνας του 2007 που εδραίωσε τις βάσεις για μια πορεία αντιδημοκρατικών και αντικοινωνικών εξελίξεων στην Ευρώπη (μερικοί τις χαρακτήρισαν «συγκαλυμμένη δικτατορία»), οι ιδρυτικές αξίες της ΕΟΚ είχαν τελειώσει απαξιωθεί. Οι μετέπειτα οργανωτικές πολιτικές εξελίξεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση και κυρίως η οικονομική κρίση, μετά την πτώχευση της Λίμαν Μπράδερς, αποκάλυψαν την ιδεολογική αποξένωση των ευρωπαϊκών λαών από τους υποταγμένους στο νέο γραφειοκρατικό και αυταρχικό καθεστώς των Βρυξελλών.

Ίσως στα πρώτα χρόνια της κρίσης και ως το 2015 να γινόταν πιστευτό το προπαγανδιστικό αφήγημα των σκληροπυρηνικών ηγετών της Γερμανίας για τον «ελληνικό αποδιοπομπαίο τράγο», αλλά η εμφανής πορεία προς μια γερμανική Ευρώπη, δημιούργησε τις κάπως γενικευμένες αντιδράσεις εναντίον ενός ευρωπαϊκού συστήματος που απεμπολούσε τις βασικές αξίες του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Δεν θα ήταν υπερβολή αν λέγαμε πως καταλυτικό ρόλο στις αντιδράσεις αυτές έπαιξαν τα ανεξήγητα για πολλούς σκληρά οικονομικά μέτρα και οι ταπεινωτικοί και απαξιωτικοί για τους Έλληνες και την Ελλάδα χαρακτηρισμοί (τεμπέληδες, απατεώνες, άσχετα με του αρχαίους Έλληνες αλβανοσλαβοτουρκικά ανεμομαζώματα κ.ά). Έχουμε ήδη αναφέρει πως ο γάλλος καθηγητής Τομά Πικετί μίλησε σε γερμανικό ακροατήριο για επιβολή στην Ελλάδα οικονομικών μέτρων τα οποία δεν «είχαν καμιά σχέση με την οικονομική επιστήμη». Θα πρέπει να πούμε για όσους δεν γνωρίζουν ποιος είναι ο Πικετί, ότι ο διάσημος αυτός οικονομολόγος είναι ο συγγραφέας του βιβλίου «Le capital au XXIe siècle» (Το κεφάλαιο στο 21^ο αιώνα), το οποίο κυκλοφόρησε τον Αύγουστο του 2013 και μεταφράστηκε σε όλες σχεδόν τις χώρες του κόσμου. Όπως έγραψε ο νομπελίστας οικονομολόγος Πολ Κρούγκμαν, πρόκειται για μια επιστημονική μελέτη η οποία διαφοροποιεί τον τρόπο ερμηνείας των οικονομικών γεγονότων αλλά και τις επιδράσεις τους σε μια κοινωνία (του 21^{ου} αιώνα) που χαρακτηρίζεται από οικονομικές ανισότητες

Σε έντυπα και τηλεοπτικά δίκτυα, όπως το περιοδικό Marianne, οι εκδόσεις Alternatives Économiques, η Libération, η La Tribune, η TV France 24 κ.ά. άρχισαν να πραγματοποιούνται έρευνες για να διερευνηθούν τα πραγματικά αίτια αυτής της κάπως ανεξήγητης συμπεριφοράς της Ευρωπαϊκής Ένωσης και κυρίως της πανίσχυρης οικονομικά Γερμανίας, η οποία πλέον ενεργούσε ως απόλυτη διαχειρίστρια των ευρωπαϊκών υποθέσεων. Ακόμα και μέσα στη Γερμανία, αξιόπιστα ινστιτούτα ερευνών, αξιόλογοι οικονομολόγοι και πνευματικοί άνθρωποι (όπως ο Πέτερ Μπόφινγκερ, ο φιλόσοφος Γιούργκεν Χάμπερμας κ.ά) ύψωσαν τις φωνές αντίδρασης σε πολιτικές οικονομικά απάνθρωπες αλλά και με αμφίβολη δημοκρατική νομιμότητα. Τον ίδιο χρόνο (2015) ο Ντομινίκ Στρος-Καν, στην περίφημη επιστολή του «προς τους Γερμανούς φίλους του», είχε γράψει πως η ευρωπαϊκή γερμανική πολιτική οδηγούσε στην «επανεμφάνιση των δαιμόνων του παρελθόντος» (υπονοούσε τη ναζιστική ιδεολογία), ενώ ο γάλλος δικηγόρος και συγγραφέας Ρεζί Καστελνό διέκρινε «την επιστροφή της ύβρεως», υπονοώντας κι' αυτός την εφαρμογή ναζιστικών μεθόδων στο ελληνικό πρόβλημα, αλλά και το μίσος της Γερμανίας εναντίον της Ελλάδας, λόγω της μεγάλης καταστροφής του γερμανικού στρατού στη Ρωσία εξαιτίας των καθυστερήσεων της Βέρμαχτ στο ελληνικό μέτωπο την Άνοιξη του 1941. Επίσης, ο δημοσιογράφος της La Tribune Ρ. Γκοντέν κονιορτοποίησε ως «ναζιστικό πα-

ραλήρημα» τα δημοσιεύματα της Bild και της Die Welt για το ρατσιστικό επιχείρημα πως στους σημερινούς Έλληνες «δεν υπάρχει ούτε σταγόνα αίματος του Σωκράτη και του Πλάτωνα». Αυτό το ναζιστικό επιχείρημα το χρησιμοποιούν και οι «ονόματι Έλληνες» διανοούμενοι αναθεωρητές της ιστορίας (εθνομηδενιστές), αλλά αν με τα ίδια φασιστικά κριτήρια ερευνούσαν και το DNA των σημερινών Γερμανών, ενδεχομένως να έβρισκαν πάρα πολλές σταγόνες αίματος από τους Ούννους του Απτίλα. Η καθαρότητα ενός λαού δεν κρίνεται από τις επιμειξίες των φυλών, αλλά από τη διατήρηση των προγονικών πολιτιστικών θησαυρών. Και μόνον η διατήρηση μιας γλώσσας που επέζησε τέσσερις χιλιετίες (μοναδικό παγκόσμιο γεγονός), είναι ασφαλές κριτήριο για να διαπιστώσουν οι «ανεγκέφαλοι πανεπιστημιακοί εθνομηδενιστές διανοούμενοι» την εξελικτική πορεία του ελληνισμού.

Από το 2015 και μετά, οι αποκαλύψεις για τη μετάλλαξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε ένα γραφειοκρατικό αντιδημοκρατικό διευθυντήριο ήταν ραγδαίες. Η Συνθήκη της Λισαβόνας του 2007, ήταν το δημιουργήμα αυταρχικών τεχνοκρατικών εγκεφάλων οι οποίοι, μετά τα αρνητικά δημοψηφίσματα της Γαλλίας και Ολλανδίας για το σχέδιο του ευρωπαϊκού συντάγματος, προσπάθησαν να ανακόψουν κάθε δυνατότητα των ευρωπαϊκών λαών να διατυπώνουν ιδεολογικές απόψεις σε βασικά οικονομικά, κοινωνικά και εθνικά θέματα που αφορούσαν στα κράτη/μέλη. Τα αποτελέσματα αυτής της μετάλλαξης φάνηκαν πολύ γρήγορα. Εμφανίστηκαν ακραίες ιδεολογικές αποκλίσεις οι οποίες εκτείνονται από τις απλές εκδηλώσεις ευρωσκεπτικισμού ως τη δημιουργία ισχυρών ακροδεξιών κομμάτων, τα οποία εξαπλώνονται και ισχυροποιούνται με ταχύτητα χιονοστιβάδας και, αν δεν υπάρξουν επείγουσες και ριζικές αλλαγές στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η προσπάθεια για ένωση των ευρωπαϊκών λαών θα μείνει στην ιστορία ως ένα αποτυχημένο πείραμα.

Και τώρα το ερώτημα: Είναι δυνατόν να υπάρξουν τέτοιες σωτήριες αλλαγές; Τα προβλήματα και οι συνέπειές τους είναι πλέον εμφανείς. Ας ξαναγυρίσουμε στον Τομά Πικετί ο οποίος ήταν ένας από τους πρώτους που διαπίστωσαν τη διττή δομική ασθένεια της ΕΕ, δηλαδή την κυρίαρχη θέση των τραπεζιτών και γενικά των αρχιερέων του χρήματος στις δομές του ευρωπαϊκού οικοδομήματος και την αποξένωση των ευρωπαίων ηγετών από τους λαούς τους. Σε άρθρο του που δημοσιεύτηκε στις 17 Μαΐου 2016 στην εφημερίδα Le Monde με τίτλο «Pour un nouau dur euroréen» (για έναν σκληρό ευρωπαϊκό πυρήνα}, αφού πρώτα αναφέρεται στα σοβαρά προβλήματα των προσφύγων, των δημόσιων χρεών και της ανεργίας, διαπιστώνει την ολοένα αυξανόμενη επιθυμία των ευρωπαίων πολιτών για την επιστροφή στο Κράτος/Έθνος. Οι ευρωπαϊκοί λαοί έχουν πεισθεί ότι οι Συμφωνίες και Συνθήκες της ΕΕ και προπαντός της Ευρωζώνης δεν πρόκειται να αλλάξουν και συνεπώς οι μεγάλες κοινωνικές ανισότητες, η ανισοτιμία των κρατών/μελών, η έλ-

λειψη αλληλεγγύης και γενικά το συνεχώς αυξανόμενο έλλειμμα Δημοκρατίας στις σχέσεις ηγετών και λαού θα οδηγή την Ευρώπη προς ένα απολυταρχικό γραφειοκρατικό καθεστώς. Άλλωστε, η δήλωση του προέδρου της Κομισιόν Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ τον Ιανουάριο του 2015 ότι «δεν μπορεί να υπάρξει δημοκρατική επιλογή εναντίον των ευρωπαϊκών συνθηκών» (*il ne peut y avoir de choix démocratique contre les traités européens*), δείχνει πως το τεχνοκρατικό ιερατείο των Βρυξελλών δεν είχε, τουλάχιστον το 2015, καμιά πρόθεση και δημοκρατική ευαισθησία για να ακούσει τη φωνή των ευρωπαϊκών λαών. Συνεπώς, η πορεία προς τη διάλυση της ΕΕ είναι προδιαγεγραμμένη αν δεν αλλάξουν, όπως επισημαίνει ο Πικετί, οι ιδεολογικές θέσεις κυρίως των ηγετών της Ευρωζώνης και δεν τροποποιηθεί η «θανατηφόρα στρατηγική της» (*stratégie mortifère*). Η σωτηρία της Ευρώπης εξαρτάται από λογικές τροποποιήσεις των Συνθηκών αλλά και με τη δημιουργία ενός «σκληρού ευρωπαϊκού πυρήνα» που θα αποφασίζει με σχετική πλειοψηφία από τα κράτη που θα αντιπροσωπεύουν το 70% του συνόλου των πολιτών της Ευρωζώνης.

Η στασιμότητα σε εσωτερικές διεργασίες στην Ευρωζώνη αλλά και γενικότερα στην ΕΕ επέτειναν το δυσμενές κλίμα από την εποχή των προτάσεων του Τ. Πικετί. Οι λαοί, σε Γερμανία, Αυστρία, Ολλανδία, Γαλλία, Πολωνία, Ουγγαρία, Ιταλία κλπ, στράφηκαν εμφανώς προς τα κόμματα που αρθρώνουν αντιευρωπαϊκό λόγο ή προτείνουν αποχώρηση από την ΕΕ και επανασύσταση του Κράτους/Έθνους. Ο γάλλος καθηγητής όμως εξακολουθεί τον αγώνα του «για τη σωτηρία της Ευρώπης». Με πολυπληθή ομάδα επιστημόνων κύρους από όλον τον κόσμο διακήρυξε με «Μανιφέστο», που δημοσιεύτηκε στα μεγαλύτερα ευρωπαϊκά ΜΜΕ, τις απόψεις του για τις σωτήριες δομικές αλλαγές στην ΕΕ που ενδεχομένως, την τελευταία στιγμή να αποτρέψουν την καταστροφική της πορεία. Αυτό το «Μανιφέστο» που δημοσιεύτηκε και στη βρετανική εφημερίδα «The Guardian» στις 9 Δεκεμβρίου 2018 με τίτλο «*Our manifesto to save Europe from itself*» (*Το Μανιφέστο μας για να σωθεί η Ευρώπη από τον εαυτό της*) έχει ως στόχο να προειδοποιήσει τους ηγέτες της ΕΕ ότι τα περιθώρια για τη σωτηρία της είναι οριακά και ότι δεν έχουν πλέον τη δυνατότητα για επιλογή διατήρησης των αντικοινωνικών Συνθηκών απεμπολώνοντας τα δημοκρατικά δικαιώματα των ευρωπαϊκών λαών. Η αλαζονική φράση του Γιούνκερ βασισμένη στην τεχνοκρατική παντοδυναμία των Βρυξελλών του 2015, έχει μετατραπεί το 2019 σε απόφαση αυτοκτονίας. Αν αυτός ο γραφειοκρατικός και αντιδημοκρατικός αυταρχισμός εξακολουθήσει να πρυτανεύει στην ηγετική ομάδα της Ένωσης, τότε κανένα Μανιφέστο δεν πρόκειται «να σώσει την Ευρώπη από τον εαυτό της».

Στο Μανιφέστο επαναλαμβάνονται οι προτάσεις του Πικετί που υπήρχαν στο άρθρο του στη «Le Monde», αλλά γίνεται μια πιο εκτεταμέ-

νη και σαφέστερη ταξινόμηση των προτεινόμενων αλλαγών. Οι επιστήμονες που προέρχονται από «όλα τα σημεία του ορίζοντα και από διαφορετικές χώρες» και υπογράφουν το Μανιφέστο, κάνουν έκκληση προς τους Ευρωπαίους ηγέτες να τροποποιήσουν σε βάθος τους ευρωπαϊκούς θεσμούς και τις πολιτικές που εφαρμόζουν. Δηλώνεται ότι στο Μανιφέστο υπάρχουν συγκεκριμένες και σαφείς προτάσεις και ιδιαίτερα το σχέδιο μιας Συνθήκης για την Δημοκρατικοποίηση της Ευρώπης και ένα σχέδιο (κοινού) προϋπολογισμού, τα οποία θα γίνουν δεκτά από τα κράτη/μέλη που θα θελήσουν να τα αποδεχθούν, με την προϋπόθεση να τεθούν υπόψη των πολιτών τους και να υπογραφούν από όλους τους Ευρωπαίους (άνδρες και γυναίκες) που θα συμφωνούν με τις προτάσεις. Τα σχέδια θα πρέπει να τεθούν και υπόψη των πολιτικών ομάδων για τυχόν εισηγήσεις βελτιώσεων. Όπως φαίνεται καθαρά ο Τ. Πικετί και οι άλλοι συντάκτες του Μανιφέστου, έχουν γνώση της απαξίωσης του αντιπροσωπευτικού κοινοβουλευτικού συστήματος από τους πολίτες και επιδιώκουν, με τις υπογραφές των πολιτών, να επανέλθουν στο πραγματικό και έντιμο πνεύμα της αληθινής Άμεσης Δημοκρατίας των Αθηνών του 5^{ου} π.Χ. αιώνα. Άλλωστε, είδαμε στο παρελθόν αλλά και πρόσφατα στην Ελλάδα την κατάντια μιας Βουλής με αντιπρόσωπους των πολιτών, οι οποίοι για προσωπικούς συμφεροντολογικούς λόγους πρόδωσαν τις ιδεολογικές θέσεις των ψηφοφόρων (εντολέων) τους, Αυτοί οι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι ποιον εκπροσωπούν; Τους ψηφοφόρους τους, τον εαυτό τους ή εξυπηρετούν ξένα συμφέροντα; Όταν σε ένα κράτος οι ηγέτες αμφισβητούν ή φοβούνται την έκφραση της λαϊκής κυριαρχίας, είτε με εκλογές είτε με δημοψήφισμα, αυτό το κράτος αποκλείεται να είναι δημοκρατικό. Με αυτού του είδους τις πρακτικές αμφισβήτησης της λαϊκής κυριαρχίας, οι έλληνες ηγέτες εφαρμόζουν κατά γράμμα τα αυταρχικά συστήματα διοίκησης που εφευρίσκει το Διευθυντήριο των Βρυξελλών για να παρακάμπτει τη βούληση των ευρωπαϊκών λαών. Πρόκειται για ένα ιδιόρρυθμο και ανέντιμο καθεστώς κοινοβουλευτικής δικτατορίας.

Στο επόμενο άρθρο θα συνεχίσουμε διερευνώντας τις απόψεις και άλλων ευρωπαϊών ειδικών για την καλπάζουσα ασθένεια μιας Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία θα μπορούσε να μεγαλουργήσει και να αναδειχθεί σε κραταιά Δύναμη, αν σεβόταν τους λαούς της. Σήμερα καταρρέει και ψυχορραγεί κάτω από τα σαρκαστικά βλέμματα των τριών Υπερδυνάμεων του κόσμου.

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΕ ΜΙΑ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗ ΕΥΡΩΠΗ

Οι αρνητικές εξελίξεις για τις μελλοντικές προοπτικές επιβίωσης της ΕΕ που περιγράψαμε στο προηγούμενο άρθρο, θα υπάρξει η δυνατότητα να μετρηθούν από τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών της Άνοιξης αυτού του χρόνου (2019). Η σύγκριση των αποτελεσμάτων με τις αντίστοιχες εκλογές του 2009 και του 2014 θα δείξει την ταχύτητα εξάπλωσης του ευρωσκεπτικισμού στους λαούς της Ευρώπης. Τους τελευταίους μήνες και κυρίως μετά τις εκτιμήσεις των αποτελεσμάτων των βουλευτικών εκλογών του 2017 σε αρκετές ευρωπαϊκές χώρες, το ιερατείο των Βρυξελλών φαίνεται υπερβολικά ανήσυχο. Επιχειρεί με τις συνηθισμένες αερολογίες περί κινδύνων για τη δημοκρατία, για την ελευθερία, για την ειρήνη κ.ά. να εκφοβίσει τους ψηφοφόρους, ενώ φαίνεται αμετακίνητο στη διατήρηση της τεχνοκρατικής του φιλοσοφίας ότι οι δημοκρατικοί κανόνες δεν μπορούν να επηρεάσουν τους αντικοινωνικούς και αντιδημοκρατικούς κανόνες των Συνθηκών που έχουν καθιερωθεί με μονομερείς αποφάσεις των τεχνοκρατών και ερήμην των λαών. Το μεταρρυθμιστικό βήμα που προσπάθησε να κάνει ο γάλλος πρόεδρος Εμμανουέλ Μακρόν, όπως τουλάχιστον το πρόβαλε κατά την ομιλία του στην Πνύκα των Αθηνών, έμεινε αιωρούμενο και αμφιταλαντευόμενο. Η καγκελάρια Άγκελα Μέρκελ του έκοψε το βήμα και όπως όλοι οι ευρωπαίοι ηγέτες που φοβούνται να αρθρώσουν λόγο που δεν εξυπηρετεί τα πανίσχυρα γερμανικά συμφέροντα, έσκυψε το κεφάλι και επανήλθε στο παλιό αφήγημα για τη γαλλογερμανική συνεργασία στο θέμα επιβολής των κοινών αποφάσεων τους στους κόλπους της ΕΕ. Αυτές οι κοινές αποφάσεις είναι στην ουσία γερμανικές αποφάσεις, διότι όπως σχολίασε ένας αναγνώστης σε γαλλική εφημερίδα «οι γάλλοι αντιπρόσωποι χρησιμοποιούν σε αυτές τις συσκέψεις για να μαζεύουν τα πιατάκια του καφέ και να καθαρίζουν τα τασάκια από τα αποτσίγαρα».

Οι διογκούμενες ανησυχίες στους ηγετικούς κόλπους της ΕΕ φαίνονται και από τη δραστηριοποίηση των μηχανισμών ενημέρωσης της κοινής γνώμης. Εκτός από τα συστημικά ΜΜΕ άρχισαν να κινητοποιούνται και ειδικές υπηρεσίες της Ένωσης σε μια προσπάθεια αναστροφής του συνεχώς διογκούμενου κύματος ευρωσκεπτικισμού. Πρόσφατα διάβασα σε μια ιταλική φιλοευρωπαϊκή ιστοσελίδα μια πρωτότυπη έκκληση για τη δημιουργία μιας ευρωπαϊκής «ΕΥτοπίας» (ελληνική λέξη της οποίας τα δυο πρώτα γράμματα σε λατινική γραφή σημαίνουν Ευρωπαϊκή Ένωση), ώστε να διατηρηθεί και στο μέλλον η Δημοκρατία στην Ευρώπη. Στο προλογικό κείμενο που παραθέτουμε εξηγείται η ετυμολογία της λέξης από το «Ευ» και «Τόπος» (*La Repubblica Europea è una EUtopia - dal Greco εὖ "buono" e τόπος "luogo"- per un futuro democratico in Europa*). Όμως, αυτές οι ανησυχίες εκφράζονται, όσο πλησιάζουν οι ευ-

ρωεκλογές και από οργανώσεις και οργανισμούς που εντάσσονται σε επίσημες κομματικές ή πολιτικές ομάδες των κρατών/μελλών.

Μια τέτοιας φύσεως συνάντηση πραγματοποιήθηκε στις 26 Ιουνίου 2018 στη Ρώμη και προβλήθηκε στο ευρωπαϊκό κοινό από τη μεγάλη και αξιόπιστη ιταλική ψηφιακή εταιρεία μαζικής ενημέρωσης LINKIESTA, με τίτλο «*In Europa la democrazia è in pericolo. Ecco 6 proposte contro il declino*» (*Η Δημοκρατία στην Ευρώπη βρίσκεται σε κίνδυνο. Ιδού 6 προτάσεις απέναντι στην παρακμή*). Επειδή ο κόσμος είναι δύσπιστος για την αξιοπιστία και εγκυρότητα των ειδήσεων των ευρωπαϊκών (και ελληνικών) ΜΜΕ, τα οποία ανήκουν σε μεγάλους επιχειρηματίες που συνδιαλέγονται με την εξουσία για να αποκομίσουν κέρδη με συμφωνίες κάτω από το τραπέζι, ίσως δικαιολογημένα έχει αμφιβολίες με το χαρακτηρισμό της προαναφερόμενης εταιρείας ως αξιόπιστης. Η LINKIESTA με αλληλοεναλλασσόμενους διευθυντές (από το 2014 είναι ο Φραντσέσκο Καντσελάτο) απαρτίζεται από 80 ομάδες δημοσιογράφων ή άλλους επενδυτές οι οποίοι, για τη διασφάλιση της πολυφωνίας των ειδήσεων, δεν έχουν το δικαίωμα να κατέχουν ποσοστό μετοχών πάνω από 5%. Θα μπορούσε κάποιος να ισχυρισθεί πως ένα τέτοιο οργανωτικό πρότυπο στα ευρωπαϊκά ΜΜΕ θα μπορούσε να σώσει τους ευρωπαϊκούς λαούς από την ασύστολη προπαγάνδα και την πλύση εγκεφάλου των πολιτών. Είναι όμως γνωστό ότι η ΕΕ αντιδρά σε ένα τέτοιο δημοκρατικό σχέδιο πολυφωνίας των ΜΜΕ, όπως έδειξε και η ελληνική περίπτωση της δεκαετίας του 2010, όταν η ελληνική κυβέρνηση υποχρεώθηκε να ακυρώσει το νόμο που καθόριζε ανώτατα ποσοστά μετοχών στα μεγάλα τηλεοπτικά δίκτυα.

Στη συνάντηση αυτή, στην οποία προέδρευε ο αντιπρόεδρος του Ινστιτούτου Διεθνών Υποθέσεων Έκτωρ (Ετόρε) Γκρέκο, συμμετείχαν κυρίως στελέχη του προαναφερόμενου Ινστιτούτου και παράγοντες του γερμανικού σοσιαλδημοκρατικού Ιδρύματος «Friedrich Ebert Stiftung-(FES)», το οποίο έθεσε ως βασικό θέμα της συνάντησης και το «*L'Altro deficit democratico - una cassetta degli attrezzi per l'Ue per salvaguardare la democrazia negli Stati membri*» (*Το άλλο δημοκρατικό έλλειμμα-Μια εργαλειοθήκη για να διαφυλαχθεί η Δημοκρατία στα κράτη/μέλη της ΕΕ*). Το σοσιαλιστικό κόμμα της Γερμανίας (SPD) το οποίο υπέστη μια ταπεινωτική ήττα στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές, πληρώνει τις αμαρτίες του από την εποχή του Γκέρχαρντ Σρέντερ στην καγκελαρία. Αυτός ο πολιτικά ανέντιμος και (δήθεν!) σοσιαλιστής καγκελάριος στον οποίο έχω αφιερώσει ένα ολόκληρο άρθρο, με τις κατεργαριές του στην εποχή της πρωθυπουργίας του, έγινε ο αφανής εμπνευστής του σχεδίου για την κατάργηση του ευρωπαϊκού κοινωνικού κράτους, ενώ παράλληλα φρόντιζε να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις, σε συνεργασία με το ρωσικό ενεργειακό κολοσσό Gazprom, για να γίνει εκατομμυριούχος όταν θα εγκατέλειπε τον πολιτικό στίβο.

Στις αποφάσεις της συνάντησης των φιλοευρωπαϊών προσωπικοτήτων για τη σωτηρία της Ευρώπης από τον κίνδυνο διάλυσής της και τη διαφύλαξη της δημοκρατίας στα κράτη/μέλη της ΕΕ, έγιναν ειδικές επισημάνσεις εντατικοποίησης των προσπαθειών για τη διατήρηση των ευρωπαϊκών αξιών. Ιδιαίτερα τονίστηκε η συρρίκνωση των δημοκρατικών εθνικών συστημάτων, με αναφορά στα αντιδημοκρατικά μέτρα που επιβλήθηκαν στην Ελλάδα στην περίοδο της οικονομικής κρίσης αλλά και στις διενέξεις των κρατών/μελών στο προσφυγικό πρόβλημα, δυο ζητήματα τα οποία *«χαρακτηρίζονται από την αμφισβήτηση του δημοκρατικού χαρακτήρα της ίδιας της Ευρωπαϊκής Ένωσης» (contraddistinto dalla messa in discussione della democraticità dell'Unione europea stessa)*. Οι 6 προτάσεις με αερολογίες και αοριστολογίες που υποβλήθηκαν από το Ίδρυμα FES του γερμανικού σοσιαλιστικού κόμματος και αποσκοπούσαν στην ανάσχεση της παρακμής της ΕΕ ήταν οι εξής:

- Δημιουργία ενός συστήματος παρακολούθησης που να δημιουργεί δημοκρατικούς κόμβους σε κάθε χώρα και των οποίων τα αποτελέσματα θα συζητούνται από εθνικούς και ευρωπαϊκούς φορείς.
- Καθορισμός προϋποθέσεων για τη χορήγηση κονδυλίων από το επόμενο πολυετές χρηματοδοτικό πλαίσιο, σύμφωνα με την τηρηση των ιδρυτικών αρχών της ΕΕ.
- Σύσταση ευρωπαϊκής δικαστικής διαδικασίας που να λειτουργεί κατά των παραβάσεων στα κράτη μέλη.
- Δημιουργία ενός ταμείου (Ευρωπαϊκός Όμιλος αξιών) για τη στήριξη των ΜΚΟ.
- Εναρμόνιση των κανόνων για την προστασία της πολυφωνίας των μέσων ενημέρωσης.
- Ένα σύστημα κινήτρων που να διέπει τα εθνικά κόμματα στο πλαίσιο της σχέσης τους με τα ευρωπαϊκά κόμματα αναφοράς και τις πολιτικές ομάδες στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

Με τέτοιες προτάσεις όχι μόνον δεν σώζεται η Ευρώπη και η Δημοκρατία, αλλά οι κομματικές ελίτ χρησιμοποιούν και πάλι τις ασαφείς διατυπώσεις για να σώσουν και να παρατείνουν τη ζωή της παγκοσμιοποίησης και των κοινωνικών ανισοτήτων. Και μόνο το γεγονός ότι προτείνεται η δημιουργία ταμείου για τη στήριξη των σκοτεινών και ύποπτων ΜΚΟ (των Ανοιχτών Συνόρων του ΤΖ. Σόρος!) και δεν καθορίζεται με σαφήνεια ο τρόπος πολυφωνικής λειτουργίας των ΜΜΕ με αποκλειστικούς ιδιοκτήτες δημοσιογράφους ή δημοσιογραφικές ομάδες με καθορισμένο ποσοστό μετοχικού κεφαλαίου (όπως στη LINKIESTA), φανερώνει τις βαθύτερες επιδιώξεις των κομματικών ελίτ της ΕΕ. Στο κείμενο των προτάσεων δεν υπάρχει ούτε μια λέξη για τις κοινωνικές ανισότητες, για τη νομοθετημένη ασυδοσία των πολυεθνικών, για την ανάγκη

δίκαιης φορολογίας σε φτωχούς και πλούσιους κ.ά., όπως έπραξε ο Τ. Πικετί στο Μανιφέστο του.

Οι τεχνοκρατικές ελίτ των Βρυξελλών, με στείρες επικλήσεις στη δημοκρατία, στις ελευθερίες, στα ανθρώπινα δικαιώματα κλπ (για τα οποία οι πολίτες των λαών της Ευρώπης έχουν αμετάκλητα πεισθεί πως παρabiάζονται από αυτούς που τα επικαλούνται), προσπαθούν να διατηρήσουν το δικαίωμα της ανεξέλεγκτης διαχείρισης της εξουσίας των κρατών/μελών της ΕΕ και του ελέγχου των ευρωπαϊκών λαών. Τα αποτελέσματα των κρίσιμων εφετινών ευρωεκλογών θα δείξουν τις τάσεις στην πορεία των μελλοντικών εξελίξεων, για να μπορέσουμε αργότερα να επιχειρήσουμε μια αυτοεκπληρούμενη προφητεία. Η Ευρώπη, όπως διατυπώνεται και στο Μανιφέστο, κινδυνεύει αποκλειστικά από την ίδια την Ευρώπη των ανισοτήτων και του αντιδημοκρατικού τρόπου λειτουργίας της. Αυτή η δύσμορφη Ενωμένη Ευρώπη (ετυμολογικά η μυθολογική Ευρώπη είναι η όμορφη με τα μεγάλα μάτια) δεν θα καταφέρει να αναστρέψει την κατάσταση του επιθανάτιου ρόγχου της και μοιραία θα επιστρέψει στην Ευρώπη των Εθνικισμών. Διότι, δεν σημειώνεται μόνον αύξηση των πολιτών οι οποίοι επιθυμούν τη διατήρησή της αφού όμως υποχρεωθεί πρώτα να πραγματοποιήσει δομικές αλλαγές, αλλά πληθύνονται και αυτοί που επιδιώκουν την οριστική διάλυσή της. Και φυσικά δεν είναι όλοι ακροδεξιόι, όπως ισχυρίζονται οι συνηθισμένοι προπαγανδιστές οι οποίοι μιμούνται το Στάλιν που χρησιμοποίησε παρόμοια επιχειρήματα για να στέλνει όσους διαφωνούσαν μαζί του στη Σιβηρία, στα ψυχιατρεία ή στο εκτελεστικό απόσπασμα. Είναι στην πλειοψηφία τους και κάποιοι φιλήσυχοι πολίτες οι οποίοι έχουν αηδιάσει από μια εξαχρειωμένη Ευρωπαϊκή Δημοκρατία που θεοποίησε την Κατανάλωση και το Χρήμα. Έχουν αηδιάσει από μια ηθικά και κοινωνικά ασύδοτη, αχαλίνωτη, ανερμάτιστη και επικίνδυνη για το νομοταγή πολίτη μεταλλαγμένη Δημοκρατία η οποία, βαφτίζοντας την κοινωνική αναρχία σε Ελευθερία, υποχρεώνει τους πολίτες να ζουν στο φόβο, στις διαρκείς εσωτερικές και εξωτερικές απειλές και γενικά στην ανασφάλεια. Οι οπλισμένοι σαν αστακοί στρατιώτες που κυκλοφορούν στους δρόμους των ευρωπαϊκών πόλεων και οι ψηφιακοί συναγερμοί και τα συρματοπλέγματα σε ιδιωτικές κατοικίες, δείχνουν την ένταση του τρόμου που ζουν οι πολίτες σ' αυτή την παγκοσμιοποιημένη και διαφοροποιημένη Δημοκρατία των κοινωνικών ανισοτήτων.

Ως παράδειγμα ενός τέτοιου συντηρητικού πολίτη ο οποίος ιδεολογικά δεν βρίσκεται στο χώρο της ακροδεξιάς, θα μπορούσαμε να αναφέρουμε τον υποψήφιο στις γαλλικές προεδρικές εκλογές του 2017, τον Φρανσουά Ασελινό. Είναι παλιό στέλεχος της γκολικής δεξιάς και διαφωνούσε με τους συνυποψηφίους του Μαρί Λε Πεν που θεωρείται ότι εκφράζει ακροδεξιές απόψεις, το ριζοσπάστη σοσιαλιστή Λικ Μελανσόν και το πρώην στέλεχος του γκολικού κόμματος Νικολά Ντιπόν-Ενιάν. Ο

Ασελινό υποστήριζε πως η Ενωμένη Ευρώπη είναι μια ουτοπία και δεν είναι δυνατόν να λειτουργήσει κανονικά, διότι δεν υπάρχει ένας ενιαίος ευρωπαϊκός λαός με ευρωπαϊκή συνείδηση (όπως έδειξαν οι λυσσαλέες και εχθρικές αντιπαραθέσεις μεταξύ των κρατών του Βορρά και του Νότου), αλλά και διότι η τεχνοκρατική οργανωτική δομή της «la vire à la dictature» (τη στρέφει, την οδηγεί προς τη δικτατορία). Γι' αυτό το λόγο υποστήριζε την έξοδο της Γαλλίας από την ΕΕ και την επάνοδο του Κράτους/Έθνους. Ήταν το βασικό σημείο απόλυτης διαφωνίας του με τους προαναφερόμενους τρεις συνυποψηφίους του στις εκλογές, οι οποίοι θέλουν να παραμείνουν στην ΕΕ αλλά προτείνουν ριζικές δομικές αλλαγές με τις οποίες θα εξουδετερωθούν οι απολυταρχικές πρακτικές των τεχνοκρατών της Ένωσης. Παρόμοιες δυσοίωνες από-ψεις εκφράζουν και άλλοι ευρωπαίοι πολιτικοί και διανοούμενοι, όπως διατυπώνονται σε πρόσφατο άρθρο του Ζεράρ Μαμού με τίτλο «*La mort programmée de l'Union européenne*» (Ο προγραμματισμένος θάνατος της Ευρωπαϊκής Ένωσης), οι οποίοι πιστεύουν ότι αυτός ο «θάνατος» είναι αναπόφευκτος, αν η ΕΕ δεν καταφέρει να συμφιλιωθεί «με τους λαούς της». Πάντως, οι περισσότεροι πιστεύουν ότι το ηγετικό και αντιδημοκρατικό επιτελείο των Βρυξελλών, δύσκολά θα μπορέσει να ξεφύγει από τις επιρροές των οικονομικά ισχυρών του κόσμου και να ζυπνήσει από τον δογματικό του λήθαργο.

Στα προηγούμενα άρθρα μας διερευνήσαμε τις επερχόμενες ανακατατάξεις και τους ανταγωνισμούς των μεγάλων δυνάμεων στο θέμα μονοπώλησης της παγκόσμιας κυριαρχίας, παράλληλα με τις δυσοίωνες εξελίξεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση εξαιτίας της ιδεολογικής διάστασης ηγετών και λαών. Το σχέδιο ενοποίησης των ευρωπαϊκών λαών είχε από την αρχή σπέρματα αυταρχικής τεχνοκρατικής οργάνωσης και διοίκησης, τα οποία πολλοί απέδωσαν στις φιλοναζιστικές ιδεολογικές απόψεις του επί δέκα χρόνια πρώτου προέδρου της Κομισιόν Βάλτερ Χαλστάιν.

Στο επόμενο και τελευταίο άρθρο θα προσπαθήσουμε να εντοπίσουμε τις επιδράσεις αυτών των εξελίξεων στην Ευρώπη και να τις συσχετίσουμε με την οικονομική, κοινωνική και προπαντός την εθνικοπολιτική πορεία της Ελλάδας στους κόλπους της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

ΟΙ ΑΠΟΛΥΤΑΡΧΙΚΕΣ ΔΟΜΕΣ ΤΗΣ Ε.Ε. ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ

Η αναφορά του γάλλου πολιτικού και οπαδού των κομματικών ιδεολογικών θέσεων του στρατηγού Ντε Γκολ, του Φρανσουά Ασελινό, την οποία μνημονεύσαμε στο προηγούμενο άρθρο και τονίζει την τεχνοκρατική οργανωτική δομή της ΕΕ η οποία την οδηγεί, τη στρέφει προς τη δικτατορία (*la vire à la dictature*), δεν είναι τυχαία. Από τον πρώτο χρόνο ίδρυσης της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΟΚ), υπήρχαν οι φόβοι ότι ο οργανωτικός νους του σχεδίου ενοποίησης της Ευρώπης και πρώτος πρόεδρος της Κομισιόν Βάλτερ Χαλστάιν, εφάρμοζε το πλάνο του 1942 του ναζιστή υπουργού Βάλτερ Φουνκ για τη δημιουργία της «Γερμανικής Ενωμένης Ευρώπης». Είναι γνωστό ότι ο Φουνκ, ο οποίος καταδικάστηκε από το στρατοδικείο της Νυρεμβέργης κι' εκτελέστηκε δι' απαγχονισμού, είχε σχεδιάσει με τους συνεργάτες του των ειδικών ομάδων ερευνητών σε μια από τις οποίες συμμετείχε και ο Χαλστάιν, τη δημιουργία μιας Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας η οποία θα είχε περίπου την οργανωτική δομή της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κάποιες από τις προτάσεις του εφαρμόστηκαν ή μελετούνται από τα επιτελεία της ΕΕ, όπως π.χ. η δημιουργία ενιαίου ευρωπαϊκού νομίσματος με σημείο αναφοράς της ισοτιμίας του το ισχυρό γερμανικό μάρκο, η δημιουργία Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας στο Βερολίνο (σήμερα βρίσκεται στη Φρανκφούρτη), η δημιουργία ειδικών οικονομικών περιοχών (σήμερα συζητείται η δημιουργία τους ως «ειδικών ή ελεύθερων οικονομικών ζωνών-ΕΟΖ») κ.ά.

Στην εποχή ίδρυσης της ΕΟΚ και της δεκαετούς παντοδυναμίας του Βάλτερ Χαλστάιν, ο τότε πρόεδρος της Γαλλίας στρατηγός Ντε Γκολ είχε εκφράσει τις έντονες ανησυχίες του για το ρόλο του γερμανού προέδρου της Κομισιόν και τον κατηγορούσε ότι οδηγούσε την Κοινότητα μακριά από τις ιδρυτικές της επιδιώξεις για την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Σε συνέντευξη τύπου στο Μέγαρο των Ηλυσίων, στις 9 Σεπτεμβρίου του 1965, άσκησε μια δριμεία κριτική για τις μεθοδεύσεις του Χαλστάιν και τον κατηγορήσε ότι βρισκόταν σε συνεχείς επαφές και συνεννοήσεις με τους αμερικανούς προέδρους, χωρίς ειδικές εντολές και εξουσιοδοτήσεις από τα κράτη/μέλη, αλλά και ενεργούσε ως απόλυτος άρχων ενός Υπερκράτους (*Super-État*) με πρωτεύουσα τις Βρυξέλλες. Με αποφασιστικότητα ο Ντε Γκολ διαβεβαίωσε το γαλλικό λαό ότι θα αγωνιζόταν για να προστατεύσει τη Γαλλική Δημοκρατία από «έναν τεχνοκρατικό Άρειο Πάγο απάτριδων και ανεύθυνων» (*un aréopage technocratique, apatriote et irresponsable*).

Ο Ντε Γκολ, πάντα δύσπιστος με τις προθέσεις των Αμερικανών για την ΕΟΚ, τη δημιουργία της οποίας επιδίωκαν αλλά με πρόθεση να τη χειραγωγούν, όπως και με τις επιδιώξεις των Γερμανών με ναζιστικό

παρελθόν (Β. Χαλστάιν, Λούντβιχ Έρχαρτ/μετέπειτα καγκελάριος) οι οποίοι συμμετείχαν ενεργητικά στην δημιουργία και οργάνωση της ΕΟΚ. Ειδικά για τον Χαλστάιν γνώριζε ότι είχε συλληφθεί από τους Αμερικανούς ως στέλεχος της Χιτλερικής Γερμανίας, αλλά αντί να παραπεμφθεί σε δίκη στάλθηκε στις ΗΠΑ διότι θεωρήθηκε ότι ανήκει στην κατηγορία «των εγκεφάλων» (σαν τον Βέρνερ Φον Μπράουν, τον μηχανικό εφευρέτη των γερμανικών πυραύλων V-2), τους οποίους η Αμερική θα τους χρησιμοποιούσε για να εξυπηρετήσει τα δικά της συμφέροντα, αφού πρώτα «θα άσπριζε το σκοτεινό παρελθόν τους». Ήταν η επανομασθείσα «Επιχείρηση Paperclip», στα πλαίσια της οποίας διακεκριμένοι ναζιστές επιστήμονες ή διανοούμενοι φυγαδεύτηκαν από την Ευρώπη για να εργαστούν για λογαριασμό των ΗΠΑ.

Όπως μας πληροφορεί ένα δημοσίευμα των New York Times της 31 Μαρτίου του 1982, με το οποίο ενημέρωναν τους αναγνώστες τους για το θάνατό του Χαλστάιν στη Στουτγάρδη σε ηλικία 80 ετών, όταν είχε συλληφθεί το 1944 είχε θεωρηθεί ειδικής κατηγορίας αιχμάλωτος πολέμου και εξουσιοδοτήθηκε να «εκπαιδεύει» άλλους αιχμαλώτους (προφανώς «εγκεφάλους» στις ειδικότητές τους) σε ένα ειδικό πανεπιστήμιο φυλακισμένων (*prison camp university*). Ύστερα από 5 χρόνια εμφανίστηκε στη Γερμανία ως υφυπουργός του καγκελάριου Κόνραντ Αντενάουερ και ειδικός σύμβουλος σε θέματα εξωτερικής πολιτικής. Έτσι σε λίγο βρέθηκε, μαζί με τον καγκελάριό του στη λίστα των 11 ευρωπαϊκών πολιτικών που θεωρούνται οι «θεμελιωτές και πατέρες» της ΕΟΚ.

Οι ΗΠΑ, επηρεασμένες αμέσως μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο από ένα έντονο κλίμα αντικομμουνισμού, διευκόλυναν την πολιτική επιβίωση κάποιων χρήσιμων γι' αυτούς μεσαίων στελεχών του Γ' Ράιχ, τα οποία θεωρήθηκαν σκόπιμα ανεύθυνα για τις ναζιστικές θηριωδίες, ώστε να χρησιμοποιηθούν (ως έμπιστα και φανατικά στελέχη) εναντίον της κομμουνιστικής ιδεολογίας. Τέτοια στελέχη της Γερμανίας και της Αυστρίας, όπως ο Β. Χαλστάιν, ο Κουρτ Βαλντχάιμ (γραμματέας ΟΗΕ), ο Λούντβιχ Έρχαρτ (Καγκελάριος), ο Κούρτ Γκέοργκ Κίζινγκερ (καγκελάριος) κ.ά., βοηθήθηκαν από τους Αμερικανούς και Ευρωπαίους για να καταλάβουν ισχυρά πόστα εξουσίας. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του καγκελάριου Κουρτ Κίζινγκερ στην περίοδο 1966 ως 1969, ο οποίος στη χιτλερική Γερμανία ήταν στέλεχος του υπουργείου προπαγάνδας του Γιόζεφ Γκέμπελς και έμπιστος σύνδεσμος του υπουργού με την ομάδα εργασίας στην οποία ανήκε. Το 1944 είχε συλληφθεί και φυλακισθεί ως εγκληματίας πολέμου, αλλά μετά από ενάμιση χρόνο αφέθηκε ελεύθερος διότι (δήθεν) «κατά λάθος μπερδεύτηκαν τα στοιχεία της ταυτότητάς του με άλλον». Μετά από 10 χρόνια εκλέχτηκε καγκελάριος της Δυτικής Γερμανίας. Το ζεύγος Μπεάτε και Σερζ Κλάρσφελντ το οποίο, όπως ο Σιμόν Βίζενταλ, δημιούργησε ομάδα εντοπισμού ναζιστών που βαρύνονταν με θανάτους Εβραίων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, είχε στα

χέρια του απράνταχτα στοιχεία για τη ναζιστική δράση του Κίζινγκερ. Η Μπεάτε Κλάρσφελντ έγινε παγκοσμίως γνωστή αλλά και δέχτηκε σωρεία απειλών για τη ζωή της, όταν στις 7 Νοεμβρίου 1968 χαστούκισε δημόσια τον «δολοφόνο καγκελάριο» για το ρόλο του στο υπουργείο προπαγάνδας του Γκέμπελς.

Τέτοια στελέχη του Γ' Ράιχ είχαν κατακλύσει τη δημόσια διοίκηση της μεταπολεμικής Γερμανίας και Αυστρίας, με την ανοχή των Αμερικανών και των Δυτικοευρωπαίων. Σε μια έρευνα που πραγματοποιήθηκε από το γερμανικό «Zentrum für Zeithistorische Forschung» (Κέντρο Ερευνών της Σύγχρονης Ιστορίας), διαπιστώθηκε πως, μετά τον πόλεμο, το 54% των υπαλλήλων του γερμανικού υπουργείου εσωτερικών αποτελούνταν από παλιούς Ναζί. Κυρίως έμειναν άθικτες οι δομές της ναζιστικής γραφειοκρατίας με τους επονομασθέντες «Schreibtischmörder» (δολοφόνους του γραφείου), οι οποίοι θεωρήθηκαν αθώοι γιατί έδιναν οδηγίες (από τα γραφεία τους) για διάπραξη εγκλημάτων «μετά από εντολές των ανωτέρων τους». Η διείσδυση παλαιών στελεχών των ναζί στην ΕΟΚ τα οποία πλαισίωναν τον Χαλστάιν σε όλη τη δεκαετία της προεδρίας του στην Κομισιόν, ήταν προφανές ότι θα επηρέαζε τις λειτουργικές δομές της Κοινότητας. Αυτό το είχε διαπιστώσει σύντομα ο Ντε Γκολ αλλά μεταγενέστερα και άλλοι πολιτικοί, οι οποίοι διέκριναν έναν κρυφό, αρχικά, αυταρχισμό για να φτάσουν, αργότερα, να μιλούν για μια μορφή «συγκαλυμμένης δικτατορίας». Στο θέμα αυτό ο βρετανός ευρωβουλευτής του κόμματος των Ανεξαρτήτων Γκέραρντ Μπάπτεν ήταν απόλυτος. Αφού ξεκαθαρίζει ότι οι οργανωτικές δομές της Ευρωπαϊκής Ένωσης συμπίπτουν εντελώς με τα σχέδια των επιτελών του ναζισμού Χ. Ζαχτ και Β. Φουνκ, προτείνει τη διενέργεια έρευνας από το ευρωκοινοβούλιο για το ρόλο και της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ (*Bilderberg Group*) στην προσπάθεια της ΕΕ, με την κατάλληλη οικονομική πολιτική, να οδηγηθεί η Ευρώπη σε ένα Δ' Ράιχ. Διότι κατά τον Μπάπτεν, ανέκαθεν «*the global elite were keenly interested in creating a centralized and autocratic dictatorship in Europe*» (η παγκόσμια ελίτ ενδιαφερόταν έντονα για τη δημιουργία μιας κεντρικής και αυταρχικής δικτατορίας στην Ευρώπη).

Στα προηγούμενα άρθρα διερευνήσαμε τις καταστάσεις αντιπαλότητας και συγκρούσεων ανάμεσα στην μέχρι τώρα μοναδική υπερδύναμη και στις αναδυόμενες νέες (2 προς το παρόν) υπερδυνάμεις, οι οποίες συγκρούσεις επιχειρούν να ανατρέψουν τις σημερινές ισορροπίες της παγκόσμιας κυριαρχίας. Μέσα σε αυτό το συγκρουσιακό κλίμα που δημιουργεί αλληλένδετα παγκόσμια γεγονότα σε κράτη και κοινωνίες, επιχειρήσαμε να ανιχνεύσουμε τις δομές οικονομικής και κοινωνικής οργάνωσης των κρατών της Ευρώπης στα οποία ανήκει και η χώρα μας, δεδομένου ότι συνδέονται με κοινή τύχη και κοινό μέλλον. Οι διαπιστώσεις είναι απογοητευτικές. Στις έξι δεκαετίες που πέρασαν από την ίδρυση

της ΕΟΚ και μέχρι σήμερα, οι ευρωπαίοι ηγέτες δεν είχαν την πρόθεση να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για να αναπτυχθεί στους πολίτες των κρατών/μελών μια έστω υποτυπώδης ευρωπαϊκή συνείδηση για να δρομολογηθεί μια πορεία προς τη συνομοσπονδοποίηση. Αντίθετα, επιδιώχθηκε μια πρόχειρη και απρογραμμάτιστη πορεία νεοφιλελεύθερης οικονομικής ενοποίησης, με την έξαρση των σοβινισμών και την παντελή απουσία ενός κοινού πολιτιστικού υπόβαθρου.

Χωρίς μια κοινή ιδεολογική πολιτιστική βάση και χωρίς προσανατολισμούς με αξίες και ιδανικά, η Ευρώπη ως σύνολο και μαζί της τα κράτη/μέλη, μεταβλήθηκαν σε μια κερδοσκοπική αρένα με τεράστιες κοινωνικές ανισότητες και αίσθημα ανασφάλειας των πολιτών από εσωτερικούς και εξωτερικούς κινδύνους. Οι ευρωπαϊκοί λαοί αποξενώθηκαν από τους ηγέτες τους, διότι με αυταρχικές και αντιδημοκρατικές διαδικασίες αποδομήθηκαν τα βασικά χαρακτηριστικά της δημοκρατικής αρχής της λαϊκής βούλησης και κυριαρχίας. Δημιουργήθηκε ένα καθεστώς με τεράστιες ανισότητες το οποίο στέφεται προς μια αόρατη για τον απλό πολίτη κοινοβουλευτική δικτατορία. Με θαυμάσιο τρόπο εφάρμοσαν τη συνταγή του Ναπολέοντα Βοναπάρτη ότι «καλή πολιτική είναι να κάνεις τους λαούς να πιστέψουν ότι είναι ελεύθεροι», κι' όταν ακόμα οι πολίτες γνωρίζουν ότι οι μυστικές υπηρεσίες γνωρίζουν ή βλέπουν από δορυφόρους ποια μάρκα τσιγάρου καπνίζεις όταν «ελεύθερος και χωρίς καταπίεση» κάθεσαι και πίνεις τον καφέ σου στη βεράντα του σπιτιού σου. Για να θυμηθούμε και τη φράση του στρατηγού Ντε Γκολ, δημιουργήθηκε ένα τεχνοκρατικό ηγετικό διευθυντήριο, «ένας ανεξέλεγκτος Άρειος Πάγος από απάτριδες και ανεύθυνους», κυρίως από χρηματιστές και τραπεζίτες οι οποίοι μετέτρεψαν τους πολίτες σε καταναλωτές και διέλυσαν το κοινωνικό κράτος και το κράτος που πρόσφερε στους πολίτες του την εγγύηση της ασφάλειας. Δημιούργησαν ένα καθεστώς ζούγκλας στην οποία το κυρίαρχο θηρίο, το νέο παγκοσμιοποιημένο κράτος είναι, κατά την ιταλίδα καθηγήτρια και συγγραφέα Ραφαέλα Σιμόνε, ένα «mostro mite» (*ένα ήπιο, ένα γλυκομίλητο τέρας*).

Αυτό το καλοσυνάτο τέρας, αγριεμένο από τις οικονομικές και γεωπολιτικές συγκρούσεις για την παγκόσμια κυριαρχία, άρχισε πλέον να δείχνει τα δόντια του, όπως τα αγριεμένα σκυλιά στη «Φάρμα των Ζώων» του Τζορτζ Όργουελ και να δίνει σάρκα και οστά στο άλλο τέρας, στο «Λεβιάθαν», που ο άγγλος κληρικός Τόμας Χόμπς φαντάστηκε και δημιούργησε στα μέσα του 17^{ου} αιώνα. Σήμερα είναι γνωστά στους ειδικούς ερευνητές όλα τα στοιχεία της σκακιέρας των διακρατικών οικονομικών και γεωπολιτικών παιχνιδιών και ο καθένας μπορεί να μεταβληθεί σε προφήτη και να δει το μέλλον της Ευρώπης αλλά και της Ελλάδας. Όλοι φλυαρούν για μια ιδανική Δημοκρατία η οποία όμως δεν υπάρχει πλέον. Όπως δεν υπάρχει διαφορά, σε γενικό ιδεολογικό πλαίσιο, ανάμεσα στη Δεξιά και στη σοσιαλιστική και ριζοσπαστική Αριστερά.

Η Κομμουνιστική Αριστερά (με εξαίρεση την Ελλάδα), έχει εξαφανισθεί από το ευρωπαϊκό πολιτικό προσκήνιο και είναι για τη Νέα Τάξη ένας ανύπαρκτος κίνδυνος. Η εθνικιστική Δεξιά είναι αυτή που φοβίζει την οικονομική ελίτ που κυβερνά τον κόσμο. Και γι' αυτό είναι πλέον ταυτόσημες οι ιδεολογικές θέσεις αυτής της μεταλλαγμένης Αριστεράς των εθνομηδενιστών με τη Νέα Τάξη. Και οι δυο επιδιώκουν, για διαφορετικούς λόγους, την αποσύνθεση των εθνικών και πολιτιστικών αξιών των λαών, την απαξίωση των οικογενειακών θεσμών, τη διάλυση της θρησκευτικής συνοχής των λαών με μια πολυπολιτισμικότητα η οποία αποσυνθέτει την ευρωπαϊκή πολιτιστική ταυτότητα, τη δημιουργία ανεξέλεγκτων από τους λαούς ύποπτων ομάδων εξουσίας (ανεξάρτητες αρχές, χιλιάδες χρηματοδοτούμενες Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, πολιτιστική προβολή περιθωριακών και αναρχικών ομάδων, ανοχή σε αδίστακτους εγκληματίες στο όνομα δήθεν ανθρωπιστικών κοινωνικών ευαισθησιών κ.ά.) ή την αποφυγή της γνήσιας συνταγματικής έκφρασης της λαϊκής κυριαρχίας με την αποφυγή δημοψηφισμάτων, με τις βρώμικες πολιτικές συναλλαγές ανάμεσα στους εκλεγμένους εκπροσώπους του λαού κλπ. Αυτό το γεγονός το διαπιστώσαμε στα προπαγανδιστικά ιδεολογήματα των ελλήνων αναθεωρητών της ιστορίας (εθνομηδενιστών), οι οποίοι αποτελούν τους διανοούμενους αυτής της μεταλλαγμένης Ευρωαριστεράς. Εμφανίστηκαν, κυρίως, στα μέσα της δεκαετίας του 1990 και σταδιακά προωθήθηκαν σε βασικές θέσεις κρατικής εξουσίας (στην Παιδεία, σε κέντρα Εξωτερικής Πολιτικής, σε υπηρεσίες κοινωνικής πολιτικής και μαζικής ενημέρωσης κλπ). Τους είδαμε σε πρόσφατες πολιτικές εξελίξεις, αυτοί οι φραστικά διακηρυγμένοι εχθροί των «ιμπεριαλιστών της Δύσης», να πανηγυρίζουν μαζί με τους «ιμπεριαλιστές» για τη συμβολή τους στην ενίσχυση ενός κατ' εξοχήν ιμπεριαλιστικού στρατιωτικού συνασπισμού, όπως είναι το ΝΑΤΟ. Υπάρχει μια ανεξήγητη για πολλούς ιδεολογική σύγχυση που αγγίζει τα όρια της παράνοιας! Αυτή τη νέα πολιτική πραγματικότητα της ιδεολογικής ταύτισης της Νεοφιλελεύθερης Δεξιάς και της Σοσιαλιστικής/Ριζοσπαστικής Αριστεράς την απεικονίζει με εντυπωσιακό τρόπο ο τίτλος ενός άρθρου που δημοσιεύτηκε στη «Le Monde» στις 24 Ιουνίου 2018 με τίτλο «*Comment la droite récupère les intellectuels de gauche*» (Πως, με ποιο τρόπο, η Δεξιά ανακτά/περισυλλέγει τους διανοούμενους της Αριστεράς).

Ίσως κάποιοι πνευματικά ανήσυχoi αναγνώστες να επιδιώξουν μια πιο συστηματική διερεύνηση των γεγονότων. Η καλύτερη μέθοδος έρευνας είναι αυτή που ξεκινά από το πορτοφόλι, με την ευρύτερη έννοια στην οποία περιλαμβάνονται όχι μόνο τα άμεσα προσωπικά οφέλη της στιγμής, αλλά και οφέλη από προηγηθείσες ή μελλοντικές επαγγελματικές «διευθετήσεις» (π.χ. καθηγητική έδρα!) ή από μυστικές εκλογικές κομματικές συναλλαγές. Η τελευταία αυτή περίπτωση, όπως π.χ. η μη παραίτηση ενός βουλευτή όταν ως αντιπρόσωπος ενεργεί ιδεολογικά

αντίθετα από αυτά που υποσχέθηκε στους ψηφοφόρους/εντολείς του, είναι η πλέον ύποπτη χρηματισμού και η ηθικά αισχρότερη πολιτική πράξη σε μια Κοινοβουλευτική Δημοκρατία. Αξιολογείται με τον ίδιο βαθμό ατιμίας, όπως στην περίπτωση ενός δικηγόρου, ο οποίος ενεργεί προς ίδιον όφελος συνεργαζόμενος με τον αντίδικο για να καταδικαστεί ο εντολέας του.

Τέτοιες είδους ατιμίες αντιμετωπίζουν οι λαοί από τις ηγεσίες της ΕΕ και γενικά από την ελίτ της Δύσης. Η περίπτωση της αλλαγής κυβέρνησης στα Σκόπια (τώρα «Βόρεια Μακεδονία») για να διευκολυνθεί η πραγματοποίηση των σχεδίων των ΗΠΑ και της Γερμανίας, είναι εξαιρετικά αποκαλυπτική. Οι ΗΠΑ ενήργησαν απλά για την ενίσχυση του ΝΑΤΟ στο υπογάστριο της Ρωσίας. Η Γερμανία, η οποία για τον ίδιο δικό της σκοπό διέλυσε και τη Γιουγκοσλαβία, ενδιαφέρεται εδώ και δυο αιώνες για τον λεγόμενο «Δρόμο του Αξιού», ο οποίος θα την επιτρέψει να κυριαρχήσει στο Αιγαίο εμποδίζοντας τις ίδιες βλέψεις της Ρωσίας στο βόρειο χώρο της Μεσογείου. Είναι οι γεωστρατηγικοί στόχοι δυο μεγάλων δυνάμεων, η αρχή των οποίων βρίσκεται στους σχεδιασμούς του Φραγκίσκου Β', αυτοκράτορα των Γερμανών και Αυστριακών στην Αγία Ρωμαϊκή (Γερμανική) Αυτοκρατορία και από την άλλη πλευρά στην προσπάθεια της Μεγάλης Αικατερίνης της Ρωσίας για κυριαρχία στο Αιγαίο και τον έλεγχο των Δαρδανελών.

Στα σχέδια της Γερμανίας σε αυτή τη χρονική στιγμή, κατά την οποία συνέπιπταν τα συμφέροντά της και με τα γεωστρατηγικά συμφέροντα των ΗΠΑ. ευνοούνταν και από τις ιδεολογικές αντιλήψεις των ελλήνων «ανακτημένων διανοουμένων» (*intellectuels récupérés*), οι οποίοι είχαν εθνομηδενιστικές θέσεις και προθέσεις υπερβολικά ευνοϊκές για το σοβινιστικό καθεστώς του Νίκολα Γκρούεφσκι. Αυτοί, εκτός από την μη αλλαγή της συνταγματικής ονομασίας της τέως FYROM, δεν έθεταν επίσης θέμα αλυτρωτισμού, γλώσσας, εθνικότητας, πλαστογράφησης της ιστορίας ή της ντισενίλαντικής αρχαιοποίησης (*antiquisation*) της σκοπιανής πρωτεύουσας με τεράστια αγάλματα και αρχαιοελληνικές διαρρυθμίσεις κτιρίων. Αυτή η ομάδα των Αριστερών Διανοουμένων, όπως ήδη έχουμε επισημάνει πιο πάνω, εμφανίστηκε δυναμικά στην Ελλάδα στα μέσα της δεκαετίας του 1990 και κατέλαβε σημαντικά πόστα εξουσίας στον κρατικό μηχανισμό και κυρίως στα υπουργεία Παιδείας και Εξωτερικών.

Η γερμανίδα καγκελάρια Άνγκελα Μέρκελ προσπάθησε, συνεπικουρούμενη και από τις ΗΠΑ, να σχηματίσει στα Σκόπια μια κυβέρνηση συνεργασίας Γκρούεφσκι-Ζάεφ, η οποία θα μπορούσε να αποδεχθεί μετριοπαθείς προτάσεις της ελληνικής πλευράς που δεν θα έθιγαν έντονα τα πατριωτικά αισθήματα κυρίως των κατοίκων της ελληνικής Μακεδονίας και συνεπώς μια τέτοια λύση θα μπορούσε να επιβιώσει πολιτικά. Στην πρόσφατη (Ιανουάριος 2019) έκθεση (report) της Μη Κυβερνητικής Οργάνωσης-(ΜΚΟ) του Τζ Σόρος «OPEN SOCIETY FOUNDA-

ΤΙΟΝ» με τίτλο «North Macedonia: What Is Next?», την οποία συνέταξαν οι Ιωάννης Αρμακόλιας, Ιγκόρ Μπάντοβιτς, Ντίμιταρ Μπέτσεφ και Μπόντο Βέμπερ, αναφέρεται ότι η Μέρκελ γνώριζε πως μια τέτοια λύση (όπως διατυπώνεται στην Έκθεση/Report) θα την αποδέχονταν οι Μακεδόνες Έλληνες «προοδευτικοί πολιτικοί» σαν το δήμαρχο Θεσσαλονίκης Γιάννη Μπουτάρη. Αλλά επίσης και δεν θα αντιδρούσαν έντονα κάποιοι εθνικά ευαίσθητοι Δεξιοί πολιτικοί και διανοούμενοι σαν το Νίκο Μέρτζο. Η γερμανίδα καγκελάριας, παρά τις επίμονες προσπάθειές της απέτυχε (όπως αναφέρεται στην Έκθεση) «*to convince former prime minister Gruevski and his allies to accept the change of government and formation of a majority coalition*» (να πείσει τον πρώην πρωθυπουργό Γκρούεφσκι και τους συμμάχους του να δεχθούν την αλλαγή της κυβέρνησης και να σχηματισθεί μια πλειοψηφία συνεργασίας).

Αυτή η στάση του Γκρούεφσκι και των στελεχών του κόμματος VMRO-DPMNE τορπίλιζε τις επιδιώξεις της Δύσης (Γερμανίας και ΗΠΑ). Και τότε τέθηκε σε εφαρμογή το σχέδιο αποπομπής του πριν από οποιοδήποτε μελλοντικές πολιτικές αλλαγές στην Ελλάδα. Ήταν η χρονική στιγμή της μεγάλης ευκαιρίας. Ο Δεξιός Γκρούεφσκι έπρεπε να αντικατασταθεί ταχύτατα με έναν «Ανακτηθέντα Αριστερό», με έναν Σοσιαλιστή. Κάποιοι δημοσιογράφοι ισχυρίζονται ότι η «Open Society Foundation» του Σόρος έλαβε από κρατικούς Οργανισμούς των ΗΠΑ (USAID, σύμφωνα με την έρευνα της Judicial Watch), με τη συνδρομή και του τότε πρεσβευτή των ΗΠΑ στα Σκόπια Τζες Μπέιλι, το ποσό των πέντε περσίτου εκατομμυρίων δολαρίων για τις δαπάνες ανατροπής του Γκρούεφσκι και την άνοδο στην εξουσία του Ζόραν Ζάεφ. Μετά από την επιτυχία του εγχειρήματος και με την επίβλεψη της ΕΕ και των ΗΠΑ, ακολουθήθηκαν «όλες οι δημοκρατικές διαδικασίες!!!» τις οποίες θα ζήλευαν ο Στάλιν και ο Γκέμπελς, για να φτάσουμε ταχύτατα στη Συμφωνία των Πρεσπών. Κάποια παρόμοια γεγονότα διαδραματίστηκαν και στην ελληνική Βουλή, με διάλυση τριών μικρών κομμάτων και μεταπηδήσεις βουλευτών στα δυο μεγάλα κόμματα εξουσίας, με συνέπεια κάποιοι να μιλούν για «κυβερνητική πλειοψηφία-κουρελού». Οι ιστορικοί του μέλλοντος θα κρίνουν τις ευθύνες των ηγετών και τις συνταγματικές παρανομίες για να επιτευχθεί το επιθυμητό αποτέλεσμα από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ.

Τα γεγονότα τα οποία προβάλαμε σε όλα τα προηγούμενα άρθρα, μας οδηγούν σε μια δυσάρεστη αυτοεκπληρούμενη προφητεία. Η πλειοψηφία των ευρωπαίων πολιτών, σε μια κατάσταση ψυχοπαθητικής απάθειας, αρνήθηκε (μετά από πολύχρονη πλύση εγκεφάλου) την πίστη της σε πανανθρώπινες αξίες και οι πνευματικοί και πολιτικοί της ηγέτες προσκύνησαν μαζικά το Νέο Θεό του Μονεταρισμού και την ευδαιμονία του Άκρατου Καταναλωτισμού και οδηγούν τις ευρωπαϊκές χώρες στο χάος και σε μια δύσκολα αναστρέψιμη καταστροφή. Είναι μια προφητεία για την οποία δεν χρειάζονται προφήτες και μάντεις. Για αυτό όμως το

θέμα θα ήταν ενδεχομένως απαραίτητη μια συστηματικότερη κοινωνικοπολιτική ανάλυση, για να επισημανθεί αυτή η εμφανής και ξεκάθαρη καταστροφική πορεία του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Διότι, όταν οι πολίτες γνωρίζουν το βάθος, την εξέλιξη και τις αιτίες των πολιτικών γεγονότων που επηρεάζουν τη ζωή τους, τότε μόνον θα προσπαθήσουν να επιλέξουν τους ηγέτες εκείνους οι οποίοι θα έχουν το θάρρος και την ικανότητα για να προστατεύσουν και αυτούς αλλά και την πατρίδα τους. Είναι αυτό που επισήμανε ο ρωμαίος ποιητής Βιργίλιος για τον ευτυχισμένο άνθρωπο και πολίτη, για τον «*felix, qui potuit rerum cognoscere causas*», ο οποίος μπορεί και έχει την ικανότητα να γνωρίζει και να κατανοεί τις αιτίες των πραγμάτων, τις αιτίες των γεγονότων

ΟΙ ΝΑΟΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ ΤΟΥ

Η εμφάνιση της οικονομικής θεωρίας της «Σχολής του Σικάγου» στη δεκαετία του 1970 για το νεοφιλελευθερισμό και το μονεταρισμό, ανέτρεψε προαιώνιες πολιτιστικές και κοινωνικές αξίες αρχικά στον λεγόμενο Δυτικό Πολιτισμό, με σταδιακή ανατροπή αξιών και ιδανικών σε όλον τον κόσμο. Θα μπορούσαμε να πούμε πως η θεωρία αυτή του Μίλτον Φρίντμαν και των συνεργατών του στο ιδρυθέν από τον Ροκφέλερ πανεπιστήμιο του Σικάγου, έδωσε σάρκα και οστά στο φανταστικό Τέρας/Κράτος το οποίο ο Άγγλος κληρικός και φιλόσοφος Τόμας Χομπς δημιούργησε στα μέσα του 17^{ου} αιώνα (το 1651) και το βάφτισε «Λεβιάθαν». Είναι ένας νέος Θεός ο οποίος, όπως ο επουράνιος, έχει το δικαίωμα της χωρίς όρια βίας και εξουσίας για να επιβάλει την ειρήνη και την τάξη σε μια παγκόσμια κοινωνία ανθρώπων με ζώωδη ένστικτα.

Μοναδικός στόχος της δημιουργίας ενός τέτοιου κράτους είναι η απόκτηση πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής δύναμης, με απόλυτη ανυπαρξία ηθικών και ανθρωπιστικών αρχών και φραγμών. Ο Λεβιάθαν επιβάλει με το στρατό και την αστυνομία την τάξη, την ειρήνη και την εσωτερική και εξωτερική ασφάλεια των πολιτών του, με τη μορφή ενός καθεστώτος απόλυτης μοναρχίας ή δικτατορίας με δημοκρατικό μανδύα, δηλαδή ένα είδος καθεστώτος «κοινοβουλευτικής δικτατορίας». Όταν πλέον ο Λεβιάθαν, λόγω κοινωνικών αναστατώσεων δεν έχει τη δύναμη και την εξουσία να επιτελέσει το έργο του, τότε αυτοδιαλύεται και το νέο κράτος που δημιουργείται είναι πλέον αναγκασμένο να συνάψει νέο συμβόλαιο με την κοινωνία (το λαό).

Μόνο κάποιος νέος προφήτης ή προικισμένος με ιδιαίτερες ικανότητες μάντης θα μπορούσε να προβλέψει πως, μετά από τρεισήμισι αιώνες και κάποιες δεκαετίες, θα γεννιόταν στο Σικάγο και θα μεγάλωνε στο Μάαστριχτ της Ολλανδίας ένας νέος Λεβιάθαν, ένας νέος Θεός που οι Αγγλοσάξονες τον βάφτισαν «Money» (Χρήμα) και το παγκόσμιο καθεστώς της «Κοινοβουλευτικής Δικτατορίας» που εγκαθίδρυσε ονομάστηκε μονεταρισμός ή νεοφιλελευθερισμός. Αντιπρόσωποι του νέου Θεού στον κόσμο διορίστηκαν οι φιλοχρήματοι, οι άπληστοι για πλούτο, δόξα και εξουσία αλλά και χωρίς ίχνος πολιτιστικού υποστρώματος και κοινωνικής ευαισθησίας πανίσχυροι χρηματιστές και τραπεζίτες. Το Φεβρουάριο του 1992 η Ευρώπη αποδέχτηκε στο Μάαστριχτ, το νέο Θεό που δημιούργησε ο Μ. Φρίντμαν και η «Σχολή του Σικάγου». Αυτή η αναγνώριση και αποδοχή του νέου οικονομικοκοινωνικού καθεστώτος, υπήρξε η στέρεα βάση για την ακλόνητη επικράτηση της παγκοσμιοποίησης. Οι αποκαλυπτικοί διάλογοι από τα αποχαρακτηρισθέντα απόρρητα αρχεία του Στέιτ Ντιπάρτμεντ που δημοσίευσε ο Βενσάν Ζοβέρ στο «Nouvel Observateur» στις 12 και 19 του Μάη 2010, αποδεικνύουν τον βασικό ρόλο της σοσιαλιστικής προεδρίας του Φρανσουά Μιτεράν στο

οικονομικό και στρατιωτικό «καπέλωμα» της Ευρώπης από τις νεοφιλελεύθερες πρακτικές της κυβέρνησης του Ρόναλντ Ρίγκαν.

Οι επόμενοι Δεξιοί γάλλοι πρόεδροι Σιράκ και Σαρκοζί και οι ηγέτες των άλλων κρατών/μελών της ΕΕ βάδισαν στα χνάρια που χάραξε ο Μιτεράν, αλλά και υπερθεμάτισαν με δουλικότητα για να αποδείξουν ότι είναι βασιλικότεροι του βασιλέως. Η Ευρώπη δεν είχε πλέον ηγέτες του αναστήματος ενός Ντε Γκολ για να αντιταχθούν στην αμερικανική ηγεμονία, αλλά «τσιράκια» που υποκλίνονταν με δέος στις ΗΠΑ και αργότερα στην πανίσχυρη πλέον (λόγω ευρώ) Γερμανία και στους τραπεζίτες και χρηματιστές οι οποίοι μεταβλήθηκαν σε πραγματικούς ηγέτες της Ευρώπης.

Η Ευρώπη προσκύνησε και αγωνίστηκε για να επιβάλει την εξουσία του νέου Θεού, ο οποίος θα είναι η αιτία του αφανισμού της αν συνεχίσει να τον λατρεύει. Ήδη άρχισε ο επιθανάτιος ρόγχος της και αν δεν πραγματοποιηθεί ταχύτατη αναστροφή στον τρόπο λειτουργίας της και επιστροφή στο πολιτιστικό της παρελθόν, ο επερχόμενος θάνατος είναι βέβαιος και αναπόφευκτος. Για να το αντιληφθεί αυτό κάποιος δεν χρειάζεται να είναι μάντης ή προφήτης. Ο κόσμος προχωρά ήδη, με νομοτελική σταθερότητα, από ένα ολιγαρχικό και αντιδημοκρατικό σύστημα κοινωνικών ανισοτήτων, ανασφάλειας των πολιτών και αχαλίνωτης αναρχοελευθερίας, σε άλλο σύστημα καθαρής ολιγαρχικής και δικτατορικής εξουσίας. Η αυτοεκπληρούμενη σταδιακή εξέλιξη των μελλοντικών πολιτικών γεγονότων αποδεικνύει πως η Ενωμένη Ευρώπη, αυτό το μεγαλειώδες όραμα των ευρωπαϊκών πολιτών, θα χαθεί από τον πρόωρο θάνατό της και οι ευρωπαϊκοί λαοί (και μαζί τους η Ελλάδα) μοιραία θα απομονωθούν και θα αποδυναμωθούν στον μελλοντικό κόσμο των άγριων σοβινισμών και των αδυσώπητων ανταγωνισμών των υπερδυνάμεων. Οι έντονες κοινωνικές και πολιτιστικές ανισοροπίες που δημιουργεί ο «Νέος Θεός», είναι βέβαιο πως όταν φτάσουν στην κορύφωσή τους θα επιλυθούν «δια πυρός και σιδήρου».

Η Ελλάδα μοιραία ακολούθησε, αν και κουτσαίνοντας, την εξελικτική πορεία των άλλων ευρωπαϊκών κρατών, όπως αυτή διαμορφώθηκε σταδιακά με τις ανθρωπιστικές κοινωνικές αντιλήψεις που επικράτησαν μετά τη λήξη της ανθρωποσφαγής του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Αλλά και πάλι μοιραία ακολούθησε μια πορεία έντονης κοινωνικής και ηθικής διαφθοράς όταν, μετά τη δεκαετία του 1970, εμφανίστηκαν τα πρώτα συμπτώματα πολιτικών και πολιτιστικών αλλαγών από το νέο καθεστώς της παγκοσμιοποίησης, το οποίο σταδιακά μετέβαλε ολοκληρωτικά τον παραδοσιακό τρόπο ζωής στις ευρωπαϊκές κοινωνίες και δημιούργησε μια νέα κοινωνία πάμπλουτων και πάμφτωχων στην οποία κυριαρχεί η ισοπέδωση των πολιτισμών και η ανασφάλεια των πολιτών από τα προνόμια αναρχοελευθερίας των εγκληματικών ομάδων. Η αποδυνάμωση της Μεσαίας Τάξης και των πολιτών υψηλού μορφωτικού επιπέ-

δου που ανέκαθεν αποτελούσαν τη ραχοκοκαλιά του αστικού κράτους και του υγιούς καπιταλισμού, οδηγούν το νεοφιλελευθερισμό ή ορθότερα τον αναρχοκαπιταλισμό στη μη αναστρέψιμη αυτοκαταστροφή του. Ο αναρχοκαπιταλισμός αυτοπροσδιόρισε το «Κεφάλαιο» ως ηγέτιδα δύναμη στην κοινωνία της Νέας Τάξης, παραγνωρίζοντας τον βασικό οικονομικό κανόνα της ομαλής παραγωγικής διαδικασίας για αρμονική συνεργασία των τριών συντελεστών της παραγωγής (Φύση/Γη, Εργασία και Κεφάλαιο). Οι κυρίαρχοι σήμερα χρηματιστές και τραπεζίτες δεν έχουν ακόμα κατανοήσει, από τη μανία της απληστίας τους, ότι πυροβολούν τα πόδια τους.

Το ελληνικό κράτος ανέκαθεν, από την εποχή της δημιουργίας του, είχε λειτουργικά και οργανωτικά προβλήματα. Το νέο καθεστώς της παγκοσμιοποίησης, με την εξασθένιση της έννοιας του κράτους/έθνους, επέτεινε αυτά τα προβλήματα διότι διέλυσε εντελώς ένα ήδη μισοδιαλυμένο κράτος με έντονα τα χαρακτηριστικά της πελατοκρατίας. Οι έννοιες της ελευθερίας, της δημοκρατίας, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ή του ρατσισμού και σοβινισμού, ερμηνεύτηκαν με τελείως διαφορετικό τρόπο από την πραγματική τους έννοια. Η ελευθερία ταυτίστηκε με την αναρχοελευθερία και η δημοκρατία με μια μορφή απόλυτης ηθικής και κοινωνικής εξαχρείωσης και ταυτόχρονα συγκαλυμμένου ολοκληρωτισμού.

Πρόκειται ίσως για αντιφατικές έννοιες οι οποίες όμως στην πράξη φανερώνουν τους παραλογισμούς και την παράνοια ενός κόσμου που ξεπέρασε το αριστοτελικό «μέτρον» δημιουργώντας μια εφιαλτική κοινωνία που τρομοκρατεί τον φιλήσυχο ανώνυμο πολίτη. Αυτή η παράνοια είναι ολοφάνερη στα γεγονότα της καθημερινότητας. Σε έναν σημερινό κόσμο στον οποίο η απανθρωπιά είναι ολοφάνερη με χιλιάδες παιδιά να πεθαίνουν καθημερινά από πείνα ή με εκατοντάδες γυναικόπαιδα να αφανίζονται σε πολέμους για τον έλεγχο πετρελαίων ή φυσικού αερίου, να επιδεικνύεται ένα ανθρωπιστικό προσωπείο σε ειδεχθείς δολοφόνους ή σε άλλες εγκληματικές ομάδες (έμποροι ναρκωτικών, έμποροι επικίνδυνων τροφίμων, βιαστές γυναικών και παιδιών, ομάδες εκβιαστών και τρομοκρατών κρατικών λειτουργών κλπ).

Το σύγχρονο ευρωπαϊκό και φυσικά και το ελληνικό κράτος διακρίνεται από εξοργιστικές αντιφάσεις. Επιδιώκει να εμφανίσει ένα ψεύτικο ανθρωπιστικό ιδεώδες, ενώ η οργανωτική του δομή και οι πολιτικές του πρακτικές έχουν τα χαρακτηριστικά του ήπιου, του γλυκού και φαινομενικά καλοσυνάτου αλλά στην πραγματικότητα άγριου τέρατος, του «mostro mite» της καθηγήτριας Ραφαέλα Σιμόνε για το οποίο μιλήσαμε στο προηγούμενο άρθρο μας. Η αληθινή Δημοκρατία (όπως παπαγαλίζουν ορισμένοι για τη σημερινή Αναρχοδημοκρατία που τη συγκρίνουν με το πολίτευμα της αρχαίας Αθήνας), έχει κανόνες αυτοπροστασίας που αγγίζουν τα όρια της δικτατορικής εξουσίας. Διασφαλίζεται απόλυτα η ελευθερία του λόγου, η ελεύθερη επιλογή των άξιων ηγετών, η προσ-

τασία των πολιτών από τα ανεξάρτητα όργανα της δικαστικής εξουσίας και η προστασία των κοινωνικά αδυνάτων, αλλά ταυτόχρονα υπάρχουν δρακόντειοι κανόνες προστασίας των θεσμών, της απαίτησης για ασφάλεια των πολιτών ή η αμείλικτη πάταξη της κερδο-σκοπίας.

Οι νόμοι της Αθήνας για τους φονιάδες, για τους κλέφτες, για τους τοκογλύφους ή για τους εκμεταλλευτές του λαού δεν άφηναν περιθώρια οίκτου και συγχώρεσης. Αν θυμηθούμε την περίπτωση του σιτέμπορου Άνυτου και των δυο συνεργατών του, όπως περιγράφεται από τον Λυσία, θα διαπιστώσουμε μια ασάβινη θέληση για να τηρηθούν οι κανόνες της Δημοκρατίας και ταυτόχρονα να προστατευθούν οι πολίτες και η κοινωνία. Ο Άνυτος αποθήκευσε κρυφά μεγάλες ποσότητες σιτηρών και όταν ελαττώθηκαν τα αποθέματα άρχισε να διοχετεύει στην αγορά κάποιες ποσότητες σε εξαπλάσια τιμή. Από το πρωτόδικο Δικαστήριο καταδικάστηκε σε θάνατο, αλλά με δικαίωμα έφεσης στον Άρειο Πάγο. Δεν γνωρίζουμε αν επικυρώθηκε από το ανώτατο Δικαστήριο η πρωτόδική ποινή, αλλά ο κερδοσκοπός Άνυτος έπαιξε, από απληστία και φιλοχρηματία, τη ζωή του «κορώνα-γράμματα», διότι εκμεταλλεύτηκε την πείνα των συμπολιτών του για να πλουτίσει παράνομα. Η αληθινή Δημοκρατία παρέχει δικαιώματα στον πολίτη αλλά δημιουργεί και αυστηρές υποχρεώσεις για να μπορέσει να επιβιώσει από συμπτώματα αναρχίας και αντικοινωνικής συμπεριφοράς.

Η σύγχρονη Δημοκρατία βασίζεται σε ένα αλληλοαναιρούμενο σύστημα ανισορροπιών και αντιφάσεων. Θα αναφερθούμε μόνο ενδεικτικά και χωρίς συστηματικότερη ερευνητική ανάλυση σε τέτοιου είδους αντιφάσεις και παραλείψεις, για να δικαιολογήσουμε και τη δυσάρεστη διαπίστωση ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση πριονίζει το κλωνάρι του δέντρου στο οποίο κάθεται και από εκεί λιβανίζει το νέο της Θεό. Ας αρχίσουμε από το ποινικό καθεστώς ατιμωρησίας των ειδικών εγκληματικών πράξεων από άτομα ή οργανωμένες εγκληματικές ομάδες. Είναι ένα καθεστώς που εμφανίστηκε και επιβλήθηκε δήθεν για «ανθρωπιστικούς λόγους!» από το κερδοσκοπικό και απάνθρωπο τεχνοκρατικό επιτελείο της Νέας Τάξης, χωρίς ποτέ να ζητηθεί η συναίνεση των ευρωπαϊκών λαών, είτε με δημοψηφίσματα, είτε με την προβολή του προβλήματος στα προεκλογικά προγράμματα των ευρωπαϊκών κομμάτων.

Το απλό παράδειγμα του αμετανόητου δολοφόνου των δεκάδων ανθρώπων (συνολικά 77) στο Όσλο και στο νησί Ουτόγια της Νορβηγίας το 2011, ο οποίος είναι φυλακισμένος σε ένα «πολυτελέστατο διαμέρισμα» με όλες τις σύγχρονες ανέσεις και θα αποφυλακισθεί σε 16 ή το πολύ σε 21 χρόνια, δείχνει ξεκάθαρα τον υποκριτικό ανθρωπισμό αυτού του ευρωπαϊκού κόσμου της ιδεολογικής σύγχυσης. Το μήνυμα προς τους κάθε λογής ειδικούς εγκληματίες είναι ξεκάθαρο. Μπορούν να σκοτώνουν, να εκβιάζουν, να τρομοκρατούν, αλλά η πολιτισμένη ευρωπαϊκή κοινωνία είναι πονόψυχη και «δεν εκδικείται αλλά συγχωρεί». Εκ-

τός αυτού, όταν γεμίζουν οι φυλακές, οι πρόωρες αποφυλακίσεις είναι ένα συνηθισμένο γεγονός και οι καταδικασμένοι πέντε ή δέκα φορές σε ισόβια δεσμά για ειδική εγκλήματα, ενδέχεται να αποφυλακισθούν σε δέκα ή λιγότερα χρόνια αν επικαλεσθούν κάποιες ευεργετικές διατάξεις του νόμου. Βγαίνουν από τις φυλακές και ξανασκοτώνουν για να δικαστούν και πάλι σε ισόβια, ενώ μέσα από τις φυλακές με κινητά τηλέφωνα ή με «αγγελιαφόρους» δίνουν με άνεση εντολές για συμβόλαια θανάτου.

Ο τρομοκρατημένος πολίτης προσπαθεί να προστατευθεί με κάθε μέσον από τους καθημερινούς κινδύνους που τον περιζώνουν και ασχολείται ελάχιστα με θέματα που αφορούν στην κοινωνία και στα βιοποριστικά στοιχεία της εργασίας του. Ένας τέτοιος πολίτης είναι ευάλωτος και ευκολοδιαχειρίσιμος. Όλα είναι μελετημένα με ακρίβεια. Ποτέ μέχρι σήμερα στην ιστορία δεν βρίσκουμε κάποιο κράτος να έχει παραδώσει με τόση ευκολία τους πολίτες του στα χέρια αδίστακτων εγκληματικών ομάδων, επικαλούμενο ανθρωπιστικούς λόγους. Όμως, η ηγετική ελίτ και οι επώνυμοι προστατεύονται από εκατοντάδες αστυνομικούς (κάποιοι τους χρησιμοποιούν και ως «ορντινάντσες»), οι οποίοι κανονικά θα έπρεπε να ασχολούνται με την προστασία του ανώνυμου πολίτη. Η τόσο διαφημισμένη από τους σύγχρονους πολιτικάντηδες άμεση Δημοκρατία των Αθηνών ήταν, όπως ήδη αναφέραμε, αδυσώπητη, αμείλικτη και ανελέητη σε όσους δεν τηρούσαν τους νόμους ή κατηγορούνταν για εγκληματικές πράξεις εναντίον της πατρίδας, της κοινωνίας και των Αθηναίων πολιτών.

Με τέτοιου είδους αντιφάσεις στη σύγχρονη Ευρωπαϊκή Δημοκρατία θα συνεχίσουμε και στο επόμενο άρθρο.

ΜΙΑ «ΕΝΩΣΗ» ΧΩΡΙΣ ΕΝΟΤΗΤΑ

Συνεχίζοντας τις διαπιστώσεις του προηγούμενου άρθρου, κατανοούμε ευκολότερα ότι ο σύγχρονος ευρωπαϊκός και ταυτόχρονα ελληνικός Λεβιάθαν έχει και άλλου τέτοιου είδους αμέτρητες αντιφάσεις, οι οποίες εγγίζουν τα όρια της παράνοιας. Στην Ελλάδα, μια χώρα η οποία, όπως είπαμε, δεν έχει τις κατάλληλες οργανωτικές δομές για να αντιμετωπίσει κοινωνικές, πολιτικές και διακρατικές ανισορροπίες, αυτές οι αντιφάσεις εμφανίζονται στη χειρότερη δυνατή μορφή τους. Εκτός από το καθεστώς ατιμωρησίας των εγκληματικών ομάδων που προαναφέραμε, υπάρχουν δεκάδες άλλες κοινωνικές ή πολιτικές ανισορροπίες οι οποίες επηρεάζουν δυσμενώς τις τρέχουσες λειτουργίες του κρατικού μηχανισμού, αλλά και καθορίζουν μια σκοτεινή πορεία για γεγονότα που θα αντιμετωπίσουν οι μέλλουσες γενιές. Ας απαριθμήσουμε κάποια από αυτά τα πολιτικά ή κοινωνικά γεγονότα, τα οποία χαρακτηρίζουν όχι μόνον την Ελλάδα αλλά οποιοδήποτε οργανωτικά ανάπηρο κράτος.

Όλος ο κόσμος γνωρίζει πως όταν ένα κράτος δανειζεται συνεχώς και κάποια στιγμή οδηγείται στην πτώχευση, αναπότρεπτα μετατρέπεται σε κράτος μειωμένης κυριαρχίας. Είναι ένα κράτος «κατακτημένο από τους δανειστές» χωρίς σπαθιά, χωρίς ναυτικούς αποκλεισμούς και γενικά χωρίς πολεμικές συγκρούσεις. Η Ελλάδα, από την εποχή της επανάστασης του 1821 και μέχρι σήμερα έχει πτωχεύσει έξι ή κατ' άλλους επτά φορές. Στην τελευταία «οιονεί πτώχευση», μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, είδαμε κάποια σκληρά και αδηφάγα τοκογλυφικά πρόσωπα «φίλων/εταίρων», να επεμβαίνουν στο προτεκτοράτο τους για να ρυθμίζουν και να επιβάλουν λύσεις σε βασικούς τομείς του κρατικού μηχανισμού (στρατός, εκπαίδευση, εξωτερική πολιτική, δικαιοσύνη κλπ), αλλά και να αποκτούν για δεκαετίες (ως και 99 χρόνια), αντί πινακίου φακής, δικαιώματα εκμετάλλευσης στον εδαφικό, θαλάσσιο και υποθαλάσσιο πλούτο της χώρας.

Ο σπάταλος δανεισμός από μια κυβέρνηση είναι ένα ιδιόμορφο είδος προδοσίας. Παραδίδει τη χώρα σε έναν ανελέητο εχθρό ο οποίος παριστάνει θεατρinίστικα το φίλο, το σωτήρα και τον φιλόanthρωπο που δήθεν σε σώζει από την οικονομική καταστροφή. Στις διακρατικές σχέσεις δεν υπάρχουν ούτε φίλοι, ούτε σωτήρες, ούτε αιώνιοι εχθροί. Μοναδικό κριτήριο εκτιμήσεων για οποιαδήποτε ενέργεια είναι τα οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα. Ερώτημα: Γιατί μέχρι σήμερα, παρά τις τόσες ταπεινωτικές πτωχεύσεις, δεν έχει περιληφθεί σε κάποιο από τα Ελληνικά Συντάγματα μια διάταξη που να αξιώνει από τους ηγέτες την επίτευξη παραγωγικής αυτάρκειας, τον εξορθολογισμένο δανεισμό και την εξομοίωση της πτώχευσης με την εθνική προδοσία;

Άλλη μια ζωτικής σημασίας αντίφαση! Όλοι γνωρίζουν ότι η υπογεννητικότητα οδηγεί στην εξαφάνιση λαών και πολιτισμών. Είναι γνωστό

εδώ και δεκαετίες πως η Ελλάδα έχει αρνητικό δείκτη γεννήσεων σε σύγκριση με τους θανάτους, με έντονη τη μείωση του πληθυσμού στις παραμεθόριες, κυρίως, περιοχές. Επί χρόνια δεν λαμβάνονται δραστικά μέτρα για την αναστροφή των εξελίξεων. Από την ΕΕ και τις ΗΠΑ φανερά επιδιώκεται η συμπλήρωση του πληθυσμιακού κενού από πολίτες άλλων χωρών με τελείως διαφορετικά πολιτιστικά χαρακτηριστικά. Όπως μας διδάσκει η ιστορία, σε περιπτώσεις μείξης πληθυσμών διαφορετικής κουλτούρας, τελικά επικρατεί το πιο δυναμικό και το πολιτιστικά πιο συνεκτικό τμήμα του πληθυσμού. Σε μια αποχριστιανισμένη Ευρώπη, η σφύζουσα δημογραφική ζωτικότητα και η έντονη θρησκευτική πίστη των ισλαμικών πληθυσμών, αποτελεί καθοριστικό στοιχείο υπεροχής. Το διαπιστώσαμε κάπως αργά στην εξελικτική πορεία της Τουρκίας, η οποία σε μισόν αιώνα υπερδιπλασίασε τον πληθυσμό της και συμπεριλαμβάνεται ήδη στους G20 και στις δέκα ισχυρότερες χώρες του κόσμου. Η ελληνική πολιτική και πνευματική ηγεσία είναι δυνατόν να μην αντιλαμβάνεται ότι η δημογραφική, οικονομική και στρατιωτική αποδυνάμωση της χώρας, οδηγεί μοιραία σε αναδιατάξεις και αλλαγές συνόρων εις βάρος των πιο αδύναμων;

Αλλά και άλλα σοβαρά οργανωτικά προβλήματα του ελληνικού κράτους το οδηγούν μεθοδικά και αναπότρεπτα σε δυσάρεστες μελλοντικές εξελίξεις. Η Ελλάδα δείχνει σαν μια αποχαυνωμένη χώρα η οποία «αγωνίζεται για να πεθάνει». Ακόμα μέχρι σήμερα δεν έχει αποκτήσει ολοκληρωμένο κτηματολόγιο, συνταγματικό δικαστήριο, επιστημονικό και εξειδικευμένο εθνικό φορέα εξωτερικής πολιτικής ή συντονιστικά επιστημονικά και ακομμάτιστα όργανα για την παιδεία, για το στρατό ή για τη δικαιοσύνη. Ο κάθε υπουργός και πολλές φορές οι εναλλασσόμενοι υπουργοί του ίδιου κόμματος στο ίδιο υπουργείο, πειραματίζονται εφαρμόζοντας δικά τους σχέδια ή σχέδια της αμόρφωτης και δουλόπρεπτης καμαρίλας που τους περιβάλλει. Σοβαρά εθνικά θέματα αποφασίζονται στο γόνατο, χωρίς διαβουλεύσεις με υπερκομματικά επιτελεία ειδικών διπλωματών και έμπειρων παλιών πολιτικών. Οι αποφάσεις δεν εκφράζουν τη θέληση της πλειοψηφίας των κομμάτων αλλά και τη θέληση της πλειοψηφίας του λαού. Υπάρχει ένας κομματικός στρατός φανατικών πραιτοριανών οι οποίοι, ως αντιπρόσωποι του λαού, ψηφίζουν ότι διατάξει ο αρχηγός, αγνοώντας τη βούληση των εντολέων/ψηφοφόρων τους. Καμιά πρόνοια για να θεωρείται συνταγματικά «άτιμος» (η λέξη υπάρχει αυτούσια στη νομοθεσία του Σόλωνα), ο αντιπρόσωπος του λαού που ενεργεί ενάντια στο κομματικό πρόγραμμα για το οποίο τον ψήφισαν οι πολίτες, ενώ η πολύχρονη ενασχόληση ενός προσώπου ή μιας οικογένειας με την πολιτική, μεταβάλλει το λειτουργήμα σε προσοδοφόρο βρώμικο επάγγελμα ύποπτων συναλλαγών.

Το Ελληνικό Σύνταγμα, ενώ δεν προβλέπει το θεσμό του συνταγματικού δικαστηρίου δεν προνοεί επίσης και για τη σύσταση θεσμικών οργάνων για την τροχοπέδηση μιας αυταρχικής κυβερνητικής πολιτικής. Δεν υπάρχει η Γερουσία για να διερευνά με μεγαλύτερη σχολαστικότητα τις τυχόν άστοχες, επιλήψιμες ή εθνικά επικίνδυνες κυβερνητικές αποφάσεις, ενώ ο θεσμός του προέδρου της δημοκρατίας είναι εντελώς διακοσμητικός. Η μόνη του θεσμική αρμοδιότητα είναι να κυρώνει υποχρεωτικά τους νόμους που ψηφίζει η κυβέρνηση και να εκφωνεί πατριωτικούς λόγους σε συνέδρια και σε εθνικές επετείες.

Στην Ελλάδα έχουμε επίσης το ιδιότυπο φαινόμενο της «κοινοβουλευτικής οικογενειοκρατίας», με ηγέτες που αρχίζουν από τον πατέρα για να παραδώσουν τη σκυτάλη στο γιο και μετά στον εγγονό ή στο δισέγγονο. Σε κάποια δικτατορικά καθεστώτα, όπως π.χ. στη Βόρεια Κορέα, αυτό το «δημοκρατικό τσίρκο» λειτουργεί με πιο... έντιμο (!) τρόπο. Αγνοεί φανερά το λαό και στηρίζεται στις «θεόπνευστες» αποφάσεις του κομματικού μηχανισμού, διότι ισχυρίζονται ότι αυτό επιτάσσει «η Δημοκρατία και η λαϊκή κυριαρχία». Οι λέξεις έχασαν το πραγματικό τους νόημα. Το βουλευτικό αξίωμα δεν είναι επάγγελμα και ούτε δημιουργεί ειδικά συνταξιοδοτικά δικαιώματα. Θα έπρεπε, εκτός από τη μεγάλη μείωση του αριθμού των βουλευτών, να περιορισθεί η χρονική διάρκεια διατήρησης αυτού του αξιώματος, για να αποφευχθούν οι μακροχρόνιες και ύποπτες σχέσεις διαφθοράς. Αυτός είναι ο λόγος που στην αθηναϊκή δημοκρατία ήταν ετήσια (ενιαύσια) η χρονική διάρκεια του βουλευτικού αξιώματος, ενώ το δικαίωμα της εκλογής ενός βουλευτή περιοριζόταν στις δυο μόνον φορές. Με λίγα λόγια ένας πολίτης μπορούσε να εκλεγεί στη ζωή του βουλευτής μόνο δυο φορές και συνολικά μόνο για δυο χρόνια. Ήταν επόμενο πως με τέτοιες διαδικασίες ήταν αδύνατον ένας πολίτης να μπαίνει στη Βουλή ξυπόλυτος (ως βουλευτής ή άρχοντας/υπουργός) και να βγαίνει εκατομμυριούχος. Θα ήταν παράλειψη να μην υπογραμμίσουμε ότι οι δωροδοκίες και οι άλλες ατιμίες διασπάθισης της δημόσιας περιουσίας από τους εκλεγμένους άρχοντες τιμωρούνταν με θάνατο.

Υπάρχουν δεκάδες ή εκατοντάδες τέτοιου είδους περιπτώσεις κρατικής ανοργανωσιάς που οδηγούν την Ελλάδα σε δρόμους μελλοντικής καταστροφικής πορείας. Αργά ή γρήγορα, με την επιταχυνόμενη αγριότητα των ακραίων ανταγωνισμών των Μεγάλων Δυνάμεων, ο κόσμος θα οδηγηθεί σε γενικευμένες αιματηρές συγκρούσεις. Δεν χρειάζονται πλέον προφήτες για να προβλέψουν τα μελλούμενα. Θα επιβιώσουν χωρίς μεγάλες απώλειες οι λαοί που οργανώνονται για να αντιμετωπίσουν προβλέψιμους ή απρόβλεπτους κινδύνους. Ο ελληνικός λαός διαθέτει ένα υψηλού μορφωτικού επιπέδου εξειδικευμένο δυναμικό πολιτών οι οποίοι, αν αξιοποιηθούν με έντιμα και ακομμάτιστα κριτήρια, θα μπορούσαν να μετατρέψουν την Ελλάδα σε πρότυπο οργανωμένου κρά-

τους. Τα επιτεύγματα των απόδημων Ελλήνων αποδεικνύουν τη ζωτικότητα του λαού μας όταν βρεθεί σε χώρα με οργανωμένες τις κρατικές της δομές και την πρόθεση αξιοποίησης των ικανών. Το άχρηστο κομματικό έρμα που φορτώθηκε η ελληνική κρατική μηχανή και παρασύρει μαζί της και τους ικανούς, είναι το εγκληματικό αποτέλεσμα της πελατοκρατίας, αυτό το θανατηφόρο εργαλείο των δημαγωγών που αναδεικνύονται ως πολιτικοί και πνευματικοί ηγέτες στο διαχρονικό κομματικό κράτος. Οι Έλληνες είναι και σήμερα το ίδιο ικανοί και άξιοι, όπως τους χαρακτήρισε πριν από εκατόν δέκα χρόνια η «Encyclopedia Britannica», όταν έγραφε πως είναι ένας έξυπνος, φιλόδοξος και ευρηματικός λαός, ικανός για θυσίες και μεγάλα επιτεύγματα, αλλά «του λείπουν ορισμένα πιο βαθιά και σταθερά χαρακτηριστικά που οδηγούν τους λαούς στην εθνική μεγαλοσύνη». Αυτά τα στέρεα χαρακτηριστικά δεν τα αναδεικνύει μόνος του ένας λαός. Είναι οι ταλαντούχοι και έντιμοι πολιτικοί και πνευματικοί ηγέτες του που διαμορφώνουν το κατάλληλο οργανωτικό πλαίσιο, ώστε να φέρουν αποτελέσματα η εξυπνάδα, οι φιλοδοξίες, η ευρηματικότητα και η προθυμία των πολιτών για θυσίες.

Η Ελλάδα βρίσκεται σε μια περιοχή της Ευρώπης στην οποία το κενό που άφησε η διάλυση της οθωμανικής αυτοκρατορίας, δημιούργησε εθνικιστικές εντάσεις και επιδιώξεις για αλλαγές συνόρων. Είναι η μόνη χώρα της βαλκανικής χερσονήσου που δεν έχει ιμπεριαλιστικές βλέψεις εις βάρος των γειτόνων της, αλλά όλα σχεδόν τα γειτονικά της κράτη διεκδικούν δικά της εδάφη. Ο κίνδυνος να χάσει ακριτικές χερσαίες ή θαλάσσιες περιοχές της είναι εμφανής τα τελευταία χρόνια, αν επιδιώξουν τις αλλαγές συνόρων για οικονομικούς ή γεωστρατηγικούς λόγους κάποιες Μεγάλες Δυνάμεις, όπως π.χ. η Γερμανία ή οι ΗΠΑ. Και αυτό θα γίνει όταν κάποια μέρα φτάσουν στο ναδίρ οι δημογραφικοί δείκτες και διαρραγούν εντελώς «τα στέρεα πολιτιστικά χαρακτηριστικά του ελληνικού λαού», τα οποία αποτελούν τον ισχυρό συνεκτικό κρίκο του ελληνικού έθνους και μπορούν να του δώσουν τη δύναμη να οργανωθεί, να διακριθεί, να ισχυροποιηθεί οικονομικά, στρατιωτικά, δημογραφικά και να πρωτοστατήσει για έναν καλύτερο και ειρηνικό κόσμο. Οι διεθνιστικές αγκυλωμένες ιδεοληψίες που εκφράζουν οι έλληνες εθνομηδενιστές, είναι κατάλληλες για ονειροπόλους κουλτουριάρηδες της Δυτικής Ευρώπης, που ζουν σε κράτη χωρίς επεκτατικούς στόχους και χωρίς πολεμικές ιαχές. Δεν είμαστε ούτε Δανία, ούτε Λουξεμβούργο. Για να επιβιώσει η χώρα μας χρειάζεται συνεχή επαγρύπνηση, ισχυρή οικονομική και στρατιωτική παρουσία, κοινωνική και πολιτιστική συνοχή του λαού της και προπαντός να μην υπάρχει μια πανίσχυρη «Πέμπτη Φάλαγγα» που θα συντάσσεται ιδεολογικά με τις εχθρικές επεκτατικές επιδιώξεις των ξένων, ενώ ταυτόχρονα θα αποδυναμώνει το πατριωτικό φρόνημα του λαού.

Σε άλλες εποχές, τέτοιοι πολίτες οι οποίοι (κατά τον Ιωάννη Καποδίστρια) «ως φιλήκοοι των ξένων ήταν προδότες» σήμερα, στην εποχή των ανοιχτών συνόρων και της παγκοσμιοποίησης, στην οποία οι έννοιες της πατρίδας και του έθνους αποτελούν στοιχεία φασιστικής, ναζιστικής και ρατσιστικής νοοτροπίας, οι προδότες που υπήρχαν από την εποχή που δημιουργήθηκε ο άνθρωπος, έχουν εντελώς εξαφανιστεί. Αφού και ο όρκος δίνεται από πολλούς στο όνομα της συνείδησης (άραγε πόσοι έχουν καθαρή συνείδηση!!!) δεν αποτελεί έκπληξη που και οι προδότες μετονομάστηκαν σε «ιδεολογικούς αντιρρησίες συνείδησης». Αυτό είναι ένα από τα εκπληκτικά θαύματα των προφητών της παγκοσμιοποίησης. Σήμερα όσο κι αν ψάξεις δεν θα βρεις ούτε έναν Ιούδα ή Εφιάλτη των Θερμοπυλών! Να λοιπόν που μετά από αιώνες βαρβαρότητας, ήρθαν οι Δεξιοί τραπεζίτες και χρηματιστές, οι οποίοι μαζί με τους Αριστερούς διεθνιστές/εθνομηδενιστές (όλοι φανατικοί οπαδοί των Ανοιχτών Συνόρων του Τζ. Σόρος) δημιούργησαν «έναν κόσμο αγγελικά πλασμένο»! Η Ευρώπη μας κατοικείται πλέον από αγγέλους! Αφού δεν υπάρχουν πατρίδες άρα δεν υπάρχουν και προδότες!

Υπάρχει μια απαράβατη αρχή στις χωρίς ηθικούς φραγμούς διακρατικές σχέσεις οι οποίες, χωρίς εξαιρέσεις, βασίζονται αποκλειστικά στα οικονομικά συμφέροντα και στις γεωστρατηγικές επιλογές. Αν κάποιος δεν σωθεί μόνος του, κανένας δεν πρόκειται να τον σώσει ή αν τον σώσει θα απαιτήσει επαχθή ανταλλάγματα. Δυστυχώς, η Ευρωπαϊκή Ένωση όπως έχει μετεξελιχθεί τις τελευταίες δεκαετίες απεμπλώνοντας τις ιδρυτικές της αρχές, είναι μια νομισματική/χρηματιστηριακή ένωση κερδοσκοπών και όχι μια ισχυρή συμμαχία κρατών με κοινό πολιτιστικό υπόστρωμα, η οποία θα είχε ως προτεραιότητα να προστατεύσει τα κράτη/μέλη από εξωτερικούς εχθρούς και κινδύνους. Όπως φανερώνουν τα καθημερινά γεγονότα, η εταιρική αλληλεγγύη είναι μια νεκρή λέξη, μια συμμαχική αλυσίδα ενότητας με σπασμένους κρίκους. Την ευθύνη πλέον για την αποτροπή των σημερινών και μελλοντικών κινδύνων για τη χώρα μας την έχουν, αποκλειστικά και συλλογικά, οι πολιτικοί και πνευματικοί ηγέτες μας. Τα εθνικά εγκλήματα και γενικά «οι ατιμίες» (κατά τον Σόλωνα) που διαπράττουν κάποιοι κομματικά αφιονισμένοι και ιδεολογικά αγκυλωμένοι σημερινοί πολιτικοί, θα πληρωθούν κυρίως από τις επόμενες γενιές. Αυτό το αναμφισβήτητο γεγονός προφανώς το συνειδητοποίησε ένα χρόνο πριν πεθάνει ο Μισέλ Ροκάρ, ο διακεκριμένος γάλλος σοσιαλιστής και πρωθυπουργός επί προεδρίας του Φρανσουά Μιτεράν. Νιώθοντας τύψεις για την ανέντιμη και ανήθικη ευρωπαϊκή κοινωνία που διαμορφώθηκε και με δικές του ευθύνες, θέλησε με το τελευταίο πολιτικό του κείμενο να απευθύνει μια «Lettre aux générations futures, en espérant qu'elles nous pardonneront» (Επιστολή στις μέλλουσες γενιές, ελπίζοντας πως θα μας συγχωρήσουν). Είναι η εκ βαθέων εξομολόγηση ενός μελλοθάνατου που νιώθει την ανάγκη να εξιλε-

ωθεί. Οι περισσότεροι Έλληνες ηγέτες θα πρέπει να απευθύνουν επιστολές συγγνώμης και εξιλέωσης όχι μόνον προς τις μέλλουσες αλλά και προς τις περασμένες γενιές οι οποίες, με αμέτρητους νεκρούς και τεράστιους αγώνες, δημιούργησαν τη σύγχρονη Ελλάδα. Αυτή την Ελλάδα που οι πολιτικοί και πνευματικοί της ηγέτες, αφοσιωμένοι διαχρονικά στις άθλιες κομματικές αντιπαραθέσεις τους, την άφησαν να περπατά ξυπόλητη σε μια ζούγκλα άγριων θηρίων, γεμάτη με παγίδες και τριβόλια.

ΠΟΙΟΙ ΜΑΣ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ ; ΠΟΥ ΜΑΣ ΟΔΗΓΟΥΝ ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ ΜΑΣ ;

Ο πολύς κόσμος, οι πολλοί και απλοί ανενημέρωτοι πολίτες, νιώθουν μειονεκτικά όταν βρίσκονται μπροστά σε έναν μεγάλο πολιτικό. Τον θεωρούν υπερβολικά μορφωμένο, έξυπνο, αναθρεμμένο με αξίες και ιδανικά και προπαντός κοσμοπολίτη με μια πολιτισμένη συμπεριφορά. Ίσως κάποτε να υπήρχε αυτό το είδος των πολιτικών, αλλά όταν ασχολήθηκα με την έρευνα για να διαμορφώσω, σε σειρά άρθρων μου, τα πορτραίτα γνωστών και μεγάλων ευρωπαϊών πολιτικών, κάποιες στιγμές ένιωσα αηδία και απέχθεια για πολλά (να μην πω αμέτρητα!) ανθρωπάκια που κυβερνούν και καθορίζουν τις τύχες του κόσμου.

Πολλά κείμενά μου έχουν τη σφραγίδα της προσωπικής εμπειρίας. Μια τέτοια εμπειρία είχα πριν από πολλά χρόνια, στα πλαίσια μιας πολύμηνης αλλά προσωρινής επαγγελματικής ενασχόλησής μου σε Υπουργείο, όταν βρέθηκα πολύ κοντά σε άξεστους και άχρηστους ανθρώπους οι οποίοι, σε ανώτατα πόστα εξουσίας, υποτίθεται πως είχαν την εξειδίκευση και τις πνευματικές ικανότητες να βρουν επωφελείς λύσεις για το καλό της χώρας και του λαού. Εργαζόμενοι σε μια Διεύθυνση του Υπουργείου με αντικείμενο τις Μελέτες, Έρευνες και Προγραμματισμούς. Στη γωνία του διαδρόμου, απέναντι από το δικό μου γραφείο βρισκόταν το γραφείο του υποδιευθυντή μιας άλλης Διεύθυνσης ο οποίος, κατά διαστήματα, κυνηγούσε μουρμουρίζοντας μύγες με τη μυγοσκοτώστρα και παρακολουθούσε συστηματικά και με ευσυνειδησία, ως διορισμένος φύλακας, τις τουαλέτες που βρίσκονταν παραδίπλα. Όταν κάποια στιγμή από περιέργεια και με εύσχημο τρόπο τον ρώτησα «γι' αυτό του το λειτούργημα», μου εκμυστηρεύτηκε πως προσπαθούσε να εντοπίσει και να τιμωρήσει κάποιον υπάλληλο του Υπουργείου, ο οποίος λέρωνε τη λεκάνη της τουαλέτας και την άφηνε βρώμικη χωρίς να τραβά την αλυσίδα από το υπερυψωμένο καζανάκι νερού. Επί αρκετές εβδομάδες δεν κατάφερε τελικά να συλλάβει επ' αυτοφώρω τον «Φαντομά των Αποχωρητηρίων». Αν δεν βρισκόταν απέναντί μου εκείνη τη στιγμή, θα έκανα από κατάπληξη, το σταυρό μου, γι' αυτό το αργόμισθο και υψηλοαμειβόμενο στέλεχος που ασκούσε εξουσία με τη δύναμη της υπογραφής του, ως αναπληρωτής του καθημερινά απουσιάζοντα σε συνέδρια και συσκέψεις Διευθυντή. Με ευσυνειδησία θεωρούσε ύψιστο καθήκον του να επιθεωρεί τους προσερχόμενους στις τουαλέτες και να μετρά τα κόπρανα. Με θλίψη αξιολόγησα την προσωπικότητα και τις ανύπαρκτες επαγγελματικές ικανότητες ενός κρατικού οργάνου, το οποίο συμμετείχε στην ηγετική ομάδα εξουσίας που κυβερνά τον ελληνικό λαό. Αν ήμουν επιχειρηματίας δεν θα προσλάμβανα έναν τέτοιο άχρηστο τεμπέλη ούτε ως κλητήρα.

Οι διαπιστώσεις μου ήταν ακόμα πιο οδυνηρές, όταν συμμετείχα σε μια σύσκεψη στο γραφείο του υπουργού. Ήμασταν εκεί, γύρω από το τεράστιο ωοειδές τραπέζι, περίπου τριάντα εξειδικευμένοι επιστήμονες διαφόρων ειδικοτήτων. Κάποιοι από αυτούς είχαν προσκληθεί, ειδικά γι' αυτή τη σύσκεψη, από την Αμερική και τον Καναδά, τους οποίους (χάριν φιλικού αστεϊσμού) αποκαλούσαμε «Αμερικάνους» ενώ ήταν ελληνικής καταγωγής. Πριν από την έναρξη της σύσκεψης πλησίασε τον υπουργό ο γενικός διευθυντής μιας μεγάλης κρατικής εταιρείας. Ήταν φίλος και συντοπίτης του υπουργού και μιλούσε μαζί του με μεγάλη οικειότητα. Μιλούσαν χαμηλόφωνα αλλά υπήρχε μια εμφανής ένταση από την πλευρά του γενικού διευθυντή. Κάποια στιγμή ο υπουργός, με ήρεμη και κάπως παρακλητική φωνή, ακούστηκε να τον νουθετεί και να του ζητά να φανεί επιεικής σε κάποιους «χωριάτες ψηφοφόρους του», οι οποίοι ζητούσαν να τους δοθεί ένα παλιό μεταχειρισμένο αυτοκίνητο που σάπιζε στο γκαράζ του υπουργείου, για να μπορούν να πηγαίνουν τα παιδιά τους στο σχολείο το οποίο βρισκόταν στο διπλανό χωριό. Ο άλλος, με εντονότερη την ένταση της φωνής του και κατακόκκινος από θυμό αποκάλυψε το «Γιάννη» (τον υπουργό) αφελή, αφού πίστεψε πως «δήθεν τον ψήφιζαν αυτοί οι βρωμιάρηδες στα κατσαβραχα». Ο υπουργός επέμενε παρακλητικά και τον προέτρεπε να δώσει στους χωριάτες το παλιό αυτοκίνητο,

- Άντε Κώστα, ηρέμησε και πήγαινε να δώσεις την έγκρισή μας.....

- Να, αυτή την έγκριση θα δώσω σ' αυτόν τον κ@@@χανά πρόεδρο, που δεν χάνει ευκαιρία να μας κατηγορεί πίσω από την πλάτη μας, απάντησε κατακόκκινος από οργή ο γενικός διευθυντής, ενώ ταυτόχρονα είχε σηκώσει τα δυο του χέρια ψηλά και τα κατέβασε προς τα γεννητικά του όργανα. Στη μεγάλη αίθουσα συσκέψεων δεν ακουγόταν ούτε αναπνοή. Θα ξεχώριζε ο ήχος αν έπεφτε στο πάτωμα ακόμα και βαμβάκι. Έπειτα, με βιαστικό βήμα και εξαγριωμένος «ο κύριος Γενικός» βγήκε απ' την αίθουσα, ενώ ο υπουργός γύρισε προς τους εμβρόντητους προσκεκλημένους και τους είπε χαμογελαστός και με φωνή ήρεμη, σαν το συμβάν που προηγήθηκε να ήταν μια συνηθισμένη καθημερινή συζήτηση ανάμεσα σε δυο φίλους και συγχωριανούς.

- Κύριοι, με συγχωρείτε για την καθυστέρηση... Τώρα μπορούμε ν' αρχίσουμε τη σύσκεψη...

Ένας μηχανικός από την ομάδα των «Αμερικάνων» που καθόταν στο διπλανό κάθισμα, μου είπε ψιθυριστά κουνώντας επιτιμητικά το κεφάλι του:

- Κοίτα ποιοι μας κυβερνούν! Γι' αυτό πάμε από το κακό στο χειρότερο!..

Την ίδια ακριβώς σκέψη έκανα κι' εγώ όταν είδα τον υποδιευθυντή να επιτηρεί και να ελέγχει τις τουαλέτες του υπουργείου, για να συλλάβει τον ύποπτο δράστη που αμελούσε να τραβήξει την αλυσίδα από το καζανάκι του νερού. Ήταν κάποιες εμπειρίες οι οποίες με βοήθησαν να μην εκπλήττομαι όταν άκουγα ή διάβαζα παρόμοια γεγονότα σε συσκέψεις παγκόσμιου ή πανευρωπαϊκού ενδιαφέροντος, όπως η συνάντηση των ηγετών της ομάδας G20 στις Κάννες της Γαλλίας το 2011. Ήταν τότε εκεί η αφρόκρεμα των ηγετών των μεγάλων δυνάμεων και είχαν καλέσει τον έλληνα πρωθυπουργό για να δώσει εξηγήσεις για την εξαγγελία ενός δημοψηφίσματος για το οποίο η Ευρωπαϊκή Ένωση είχε έντονες αντιρρήσεις. Οι αντιπαραθέσεις και οι διαξιφισμοί ήταν έντονοι και εκτός ελέγχου. Ο τότε Ισπανός πρωθυπουργός Χοσέ Λουίς Θαπατέρο, στο βιβλίο του «El Dilema: 600 Dias de Vertigo» (ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ: 600 Ημέρες Ιλίγγου) αναφέρεται με διπλωματικό τρόπο στο περιστατικό, εκφράζοντας και «τη λύπη του» για τις άγριες φραστικές επιθέσεις που δέχτηκε από τους μεγάλους ηγέτες ο έλληνας πρωθυπουργός. Ο παριστάμενος στη συνάντηση πρώην υπουργός της Γαλλίας Φρανσουά Μπαρουάν είναι περισσότερο αποκαλυπτικός στο βιβλίο του «Ημερολόγιο Κρίσης». Μιλά για βαρύ κλίμα, για ψυχολογικό πόλεμο και για βαρείς χαρακτηρισμούς. Όμως, τα πραγματικά περιστατικά τα αποκάλυψαν σε σκανδαλοθηρικές γαλλικές εφημερίδες κάποιοι από την πολυπληθή γαλλική αντιπροσωπία. Ο γάλλος πρόεδρος Νικολά Σαρκοζί είχε ανεβεί στο τραπέζι και προσπάθησε να περάσει στην απέναντι πλευρά για να επιτεθεί στον έλληνα πρωθυπουργό. Κάποιοι Γάλλοι τον συγκράτησαν αγκαλιάζοντας τα πόδια του για να τον ακινητοποιήσουν. Η γερμανίδα καγκελάρια Άνγκελα Μέρκελ έβαλε τα κλάματα και ο Σαρκοζί, χρησιμοποιώντας τη φρασεολογία των ανθρώπων του υποκόσμου, έβριζε (με λόγια που δεν γράφονται!) τον αρχηγό ενός κράτους διότι «παρέβη τας εντολάς του Διευθυντηρίου των Βρυξελλών».

Φυσικά δεν μπορούμε να ισχυριστούμε πως όλοι οι πολιτικοί ηγέτες είναι άξεστοι, αθυρόστομοι ή κλέφτες. Υπάρχουν σπάνιες αλλά αξιόλογες εξαιρέσεις. Όμως, ειδικά σε περιόδους υποβάθμισης των κοινωνικών και πολιτιστικών αξιών, όπως στην περίοδο του ναζισμού, του σταλινισμού ή στη σημερινή της κερδοσκοπικής απληστίας της παγκοσμιοποίησης, οι φαύλοι πολιτικοί και πνευματικοί ηγέτες των λαών αυξάνονται και πληθύνονται. Σε μια τέτοια περίοδο πολιτιστικής αποχαύνωσης του αθηναϊκού λαού από ανάξιους, διεφθαρμένους και αυταρχικούς ηγέτες, ο Πλάτων διατύπωσε τους προβληματισμούς του για την ιδανική Πολιτεία και για τους πολίτες της που ασκούν εξουσία. Για να υπάρχει ευνομία και να αποφευχθεί το χάος και η αναρχία, είπε, οι ηγέτες ενός οργανωμένου κράτους ή θα έπρεπε να είναι φιλόσοφοι (με την έννοια του συνετού, του μορφωμένου και του πολιτισμένου) ή οι πολίτες που αναλαμβάνουν ηγετικές θέσεις «να αρχίσουν να φιλοσοφούν». Όμως,

αντί για φιλοσόφους οι λαοί βρήκαν μπροστά τους διεφθαρμένους δημαγωγούς και ένα επαγγελματικό σινάφι πολιτικής αλητείας. Πάμπλουτοι κι' ανάλητοι πολεμοχαρείς κερδοσκόποι παριστάνουν τους φιλόφιλους και αναρχικοί και απάτριδες (σαν τον Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ, που μεταμορφώθηκε, κατά τον εύστοχο χαρακτηρισμό γάλλων συγγραφέων, σε «δικηγόρο του καπιταλισμού») καταλαμβάνουν υψηλές θέσεις εξουσίας και διαλύουν κράτη και λαούς.

Δυστυχώς στην Ελλάδα παρατηρείται μια απελπιστική έλλειψη ηγετών, οι οποίοι θα είχαν τη θέληση και τις ικανότητες για «να αρχίσουν να φιλοσοφούν», αντιμετωπίζοντας τα μεγάλα προβλήματα που θα καθορίσουν την μελλοντική πορεία επιβίωσης του ελληνισμού.

Ας απαριθμήσουμε μερικά από αυτά τα πιο βασικά προβλήματα που περιμένουν λύσεις, κάποια από τα οποία έχουμε ήδη θίξει σε προηγούμενα άρθρα μας:

-Οργάνωση ισχυρής αποτρεπτικής (όχι επιθετικής) στρατιωτικής δύναμης.

-Συμμετοχή σε συμμαχίες με κράτη που έχουν κοινά πολιτιστικά, οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα.

-Ενδυνάμωση του δημοκρατικού και ειρηνόφιλου πατριωτισμού και της ενότητας του λαού.

-Ιδεολογική εξουδετέρωση της «Αριστερής και Δεξιάς Πέμπτης Φάλαγγας» των εθνομηδενιστών, οι οποίοι προέρχονται από τους Δεξιούς Νεοταξικούς διεθνιστές (των Ανοιχτών Συνόρων) της Παγκοσμιοποίησης και τους ακραίους διεθνιστές της κομμουνιστικής Αριστεράς.

-Άμεση αντιμετώπιση της υπογεννητικότητας με κοινωνικά και οικονομικά μέτρα.

-Αναδιοργάνωση της Δικαιοσύνης. Ο αρμόδιος υπουργός να διορίζεται από τη Βουλή από κατάλογο ανώτατων δικαστικών λειτουργών και η θητεία του να είναι τουλάχιστον εξαετής, για να ασκεί υπουργικά καθήκοντα σε δυο εκλεγμένες κυβερνήσεις. Οι συνταξιούχοι δικαστικοί να μην έχουν το δικαίωμα κατάληψης κυβερνητικού ή άλλου κρατικού αξιώματος, για να αποφεύγονται οι κομματικές προσεγγίσεις κατά τη διάρκεια της επαγγελματικής τους σταδιοδρομίας.

-Έλεγχος των Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων (ΜΚΟ) και της λαθρομετανάστευσης (από πλευράς μεγέθους εισροών, πολιτιστικής ομοιογένειας των ομάδων, ποινικού μητρώου των εισερχομένων, πρόνοια για τους πραγματικούς πρόσφυγες και κυρίως για τα παιδιά κλπ). Η αλλοίωση των πολιτιστικών χαρακτηριστικών ενός λαού οδηγεί, όπως είναι ιστορικά αποδειγμένο και στην εθνική του αποσύνθεση.

-Προστασία της Κοινωνίας (απόλυτη ασφάλεια των πολιτών από εγκληματικές ομάδες και πάταξη της διαφθοράς και της κερδοσκοπίας με αυστηρές ποινικές κυρώσεις, οργάνωση του κράτους δικαίου, άμβλυση των κοινωνικών και οικονομικών ανισοτήτων κλπ). Ο οπλισμένος παρά-

νομος να αντιμετωπίζεται από την Αστυνομία ως εν δυνάμει εγκληματίας, αποφασισμένος να σκοτώσει. Είναι μια πρακτική που εφαρμόζεται στις ΗΠΑ και περιλαμβάνει και το απαραβίαστο της ιδιωτικής κατοικίας (με αυτοάμυνα) για την προστασία της οικογένειας. Με την υφιστάμενη απεριόριστη ελευθερία οπλοκατοχής οι ΗΠΑ, χωρίς αυτή την προληπτική αντιμετώπιση των εγκληματιών, θα είχαν μετατραπεί σε πραγματικό σφαγείο. Ακόμα και οι βόμβες Μολότωφ θεωρούνται όπλα για διάπραξη εγκλήματος. Αν κάποιος θεωρούσε ότι αυτές οι «φασιστικές πρακτικές» εφαρμόζονται μόνο στις ΗΠΑ, ίσως παραδεχθούν πως ένας αναρχικός βομβιστής δεν θα προλάβει να γεράσει αν δρούσε με τον ίδιο τρόπο στην κομμουνιστική πρώην Σοβιετική Ένωση ή αν επιχειρήσει να πετάξει βόμβα Μολότωφ στη σημερινή σοσιαλιστική Κίνα.

-Ειδικά απομονωμένες φυλακές με απόλυτο έλεγχο των επικοινωνιών, για τους δράστες ειδικών εγκλημάτων και μέλη εγκληματικών ομάδων, Σήμερα, κυριολεκτικά, οι αρχηγοί αυτών των ομάδων διοικούν τις φυλακές και ελέγχουν τους εκτός φυλακών σκληρούς εγκληματίες.

-Νομοθετική διασφάλιση της οικονομικής ισορροπίας του κράτους, με ύπαρξη σοβαρών ποινικών ευθυνών των ηγετών που οδηγούν τη χώρα σε πτώχευση.

-Περιορισμός του χρονικού ορίου της εκλογής ενός βουλευτή, για την πάταξη της διαφθοράς και της «κληρονομικής νεοβασιλικής οικογενειοκρατίας».

-Δημιουργία και οργάνωση των κρατικών θεσμών, δομών και φορέων, όπως:

Δημιουργία Συνταγματικού Δικαστηρίου.

Δυνατότητα σύγκλησης αυτοβούλως από της Πρόεδρο της Δημοκρατίας (ή μετά από αίτημα ομάδας βουλευτών) του Συμβουλίου πολιτικών αρχηγών για σοβαρά εθνικά και κοινωνικά θέματα (π.χ. Παιδείας).

Ύπαρξη διαρκούς υπερκομματικού συμβουλίου εξωτερικής πολιτικής.

Γνωμοδοτικού Συμβουλίου Σοφών από παλιούς έμπειρους πολιτικούς και πνευματικούς ηγέτες, από διπλωμάτες, από διεθνολόγους καθηγητές, από απόστρατους ανώτατους αξιωματικούς κλπ

Ενδεικτικά πραγματοποιήσαμε μια απαρίθμηση ζωτικών προβλημάτων τα οποία, όταν οι αρμόδιοι φορείς υπολειτουργούν, τροχοπεδούν την ισχύ και τη λειτουργικότητα του ελληνικού κράτους, ώστε να αποτελέσει εύκολο στόχο ξένων εχθρικών δυνάμεων. Η αρένα των διεθνών και διακρατικών σχέσεων είναι μια ανελέητη ζούγκλα οικονομικών και γεωπολιτικών συμφερόντων και γι' αυτό το ανοργάνωτο και μισοδιαλυμένο κράτος αποτελεί εύκολο στόχο για άλλα κράτη με αντίθετα συμφέροντα σε χώρους κοινής οικονομικής και γεωστρατηγικής πολιτικής.

Με τα ρεαλιστικά δεδομένα που ερευνήσαμε και εξετάσαμε ως τώρα για την Ελλάδα, μέσα στο ευρύτερο πλαίσιο των συμφερόντων της στην

Ευρωπαϊκή Ένωση, μπορούμε να επιχειρήσουμε μια προφητεία για τις αναμενόμενες μελλοντικές πολιτικές εξελίξεις. Δεν θα είναι μια θεόπνευστη προφητεία με «ήξεις αφίξεις», αλλά μια αυτοεκπληρούμενη προφητεία βασισμένη στα σημερινά κοινωνικοπολιτικά δεδομένα και συνεπώς με δυνατότητα μεταστροφών, αν αυτά τα δεδομένα ανατραπούν, είτε από τυχαία γεγονότα είτε από προνοητικά οργανωτικά μέτρα τα οποία θα εκτρέψουν τις εξελίξεις από την υπάρχουσα ροή των γεγονότων. Η Ελλάδα, με τα σημερινά αρνητικά δεδομένα, όπως έχουν αναλυθεί στα κείμενα της παρούσας κοινωνικοπολιτικής πραγματείας, θα ανήκει στην κατηγορία των «χαμένων» σε περίπτωση μεγάλων παγκόσμιων κοινωνικοπολιτικών αναταράξεων, όπως π.χ. σε έναν στρατιωτικό παγκόσμιο πόλεμο, διότι ο οικονομικός παγκόσμιος πόλεμος έχει ήδη αρχίσει, όπως διαβεβαιώνουν έγκυροι ιστορικοί και διεθνολόγοι, από τις αρχές της πρώτης δεκαετίας του αιώνα που διανύουμε.

Ακόμα και ένας απλός και μη ειδικός σε διεθνή θέματα πολίτης, αντιλαμβάνεται σήμερα τη συνεχώς αυξανόμενη ένταση συγκρούσεων των μεγάλων δυνάμεων στους οικονομικούς ανταγωνισμούς, οι οποίες (συγκρούσεις) πλαισιώνονται και με παράλληλη επίδειξη στρατιωτικής δύναμης. Η μέτρηση ισχύος των Μεγάλων Δυνάμεων πραγματοποιείται και με τη δημιουργία μικρών τοπικών αναμετρήσεων, όπως έγινε στην περίπτωση της Ουκρανίας και της Συρίας, όπου οι ΗΠΑ και η ΕΕ διαπίστωσαν με έκπληξη ότι η σημερινή Ρωσία του Βλαντιμίρ Πούτιν δεν είναι η άλλοτε παραπαίουσα Ρωσία του Μπόρις Γιέλτσιν.

Η μεγάλη στρατιωτική σύγκρουση είναι αναπόφευκτη στο εγγύς ή ενδεχομένως στο απώτερο μέλλον. Οι εξελίξεις των ανατροπών στις ισορροπίες εξοπλισμών των μεγάλων δυνάμεων και ο βαθμός αύξησης της οικονομικής τους ισχύος, όπως συμβαίνει σήμερα με αγριότητα και εχθρικές διαθέσεις ανάμεσα σε ΗΠΑ, Ρωσία και Κίνα, θα καθορίσουν και τη χρονική στιγμή ανάφλεξης μιας παγκόσμιας σύγκρουσης. Διότι, αν και ο απλός κόσμος επιθυμεί και επιδιώκει την ειρήνη, αυτοί που κυβερνούν τον κόσμο αναπόφευκτα θα οδηγήσουν τους λαούς στον όλεθρο και στην καταστροφή.

Η ανατροπή των ισορροπιών των Μεγάλων Δυνάμεων υπήρξε από την αρχαιότητα η βασική αιτία των πολέμων. Το ίδιο συνέβη και στην περίπτωση του Πελοποννησιακού Πολέμου ο οποίος προκλήθηκε, όπως παρατήρησε και εξήγησε αναλυτικά ο Θουκυδίδης με ρεαλισμό και επιχειρήματα, από την συνεχώς αυξανόμενη δύναμη της Αθήνας, η οποία *«φόβον παρέχοντας τοις Λακεδαιμόνιοις αναγκάσαι ες το πολεμείν»* (προκάλεσε φόβο στους Λακεδαιμόνιους, ώστε αναγκάστηκαν να προβούν στην κήρυξη πολέμου}. Η ανατροπή της ισορροπίας δυνάμεων μεταξύ Αθήνας και Σπάρτης (των δυο ελληνικών υπερδυνάμεων της εποχής), υπήρξε η αιτία ενός από τους πιο καταστροφικούς πολέμους της αρχαιότητας. Πάνω στη ίδια λογική μπορεί να εξηγηθεί και η ένταση

στο Αιγαίο ανάμεσα στην Ελλάδα και στην Τουρκία. Από τη δεκαετία του 1990 η δεύτερη είχε βεβαιωθεί πλέον για την ανατροπή της στρατιωτικής ισορροπίας στο Αιγαίο και άρχισε τις απειλές, εφαρμόζοντας την αυθαίρετη πρακτική των ισχυρών στις διεθνείς σχέσεις που και πάλι επισημαίνει ο Θουκυδίδης στην ανυπέρβλητη «Ιστορία» του. Στις διαβουλεύσεις μεταξύ Αθηναίων και Μηλίων, οι αντιπρόσωποι της πανίσχυρης Αθήνας τόνισαν στους έντρομους Μηλίους ότι *«εξ ων εκάτεροι αληθώς φρονούμεν διαπράσσεσθαι, επισταμένους προς ειδότας ότι δίκαια μιν εν τω ανθρωπίω λόγω από της ίσης ανάγκης κρίνεται, δυνατά δε οι προύχοντες πράσσουσι και οι ασθενείς συγχωρούσιν»* (Σε ελεύθερη μεταγλώττιση/μετάφραση του καθηγητή Α. Γεωργοπαπαδάκου-«..... **Αφού και οι δυο μας ξέρουμε ότι σύμφωνα με την ανθρώπινη λογική το δίκαιο λογαριάζεται όταν υπάρχει ίση δύναμη για την επιβολή του και πως όταν αυτό δεν συμβαίνει, οι δυνατοί κάνουν αυτό που τους επιτρέπει η δύναμή τους και οι αδύναμοι υποχωρούν και αποδέχονται»**).

Μετά από σχεδόν δύομισι χιλιάδες χρόνια, τα σημερινά κράτη ενεργούν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο και την ίδια λογική της ισχύος, αφού «το δίκαιο λογαριάζεται όταν υπάρχει ίση δύναμη για την επιβολή του». Με λίγα λόγια μόνον όταν υπάρχει ισορροπία δυνάμεων, τότε μόνον είναι δυνατόν να βρεθούν δίκαιες και λογικές λύσεις στο πλαίσιο των διακρατικών σχέσεων.

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ

Ο Σωκράτης Σίσκος γεννήθηκε στον Εμμανουήλ Παπά του νομού Σερρών.

Περάτωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στις Σέρρες και αποφοίτησε από το Τμήμα Οικονομικών και Πολιτικών Επιστημών της Σχολής Νομικών και Οικονομικών Επιστημών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Μετεκπαιδεύτηκε στο Παρίσι σε θέματα «οικονομίας των μεταφορών» και συνέγραψε πλήθος άρθρων και δυο βιβλία συγκοινωνιακού περιεχομένου.

Εργάστηκε στους Ελληνικούς Σιδηροδρόμους και διετέλεσε πριν από την παραίτησή του, το 1992, προϊστάμενος Εμπορικής Εκμεταλλεύσεως στην Περι-

φερειακή Διεύθυνση Μακεδονίας / Θράκης. Στη συνέχεια προσλήφθηκε ως ειδικός σύμβουλος σε ιδιωτική εταιρεία.

Συμμετείχε σε μελέτες της Πολυτεχνικής Σχολής Θεσσαλονίκης και ως εισηγητής, στην έρευνα για τη διακίνηση των επικίνδυνων φορτίων, με βάση τους κανονισμούς και τη νομοθεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Την έρευνα πραγματοποίησε (1997-1998) το Εργαστήριο Συγκοινωνιακής Τεχνικής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Διετέλεσε μέλος της πρώτης Συντακτικής Επιτροπής και επιμελητής των οικονομικών και συγκοινωνιακών θεμάτων στην εγκυκλοπαίδεια "ΠΑΙΔΕΙΑ".

Τα λογοτεχνικά του έργα είναι:

- Ηλιαχτίδα σε ξανθά μαλλιά	<i>Θεατρικό 1962</i>
- Η συμμορία	<i>Μονόπρακτο 1976</i>
- Το στραπατσαρισμένο πορτρέτο	<i>Πεζογράφημα 1982</i>
- Ο τελευταίος βασιλιάς (<u>Α' βραβείο "Παρνασσού"</u> 1984)	<i>Θεατρικό 1985</i>
- Οι ευνουχισμένοι	<i>Διηγήματα 1987</i>
- Η προαγωγή	<i>Πεζογράφημα 1987</i>
- Η ματωμένη ολυμπιάδα	<i>Μυθιστόρημα 1988</i>

- Στις μέρες της Χαιρώνειας *Θεατρικό 1989*
- **ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ (ή ο άλλος Περσέας)**
(Α' βραβείο «Παρνασσού» 1990-Επανεκδόθηκε με νέο τίτλο το 2013 και 2015) *Μυθιστόρημα 1991*
- **Ο Ιταλός, ο Ολλανδός και η Μακεδονία του Κρατερού**
(διασκευάστηκε και σε θεατρικό) *Πεζογράφημα 1992*
- **Η ταβέρνα του Κρατερού**
Γ' βραβείο της Εταιρείας Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων, 1993 *Θεατρικό 1994*
- **Οράματα, (Μέρος Α)** *Πεζογράφημα 1993*
- **Οι φίλοι μας απ' τη Δανία** *Μυθιστόρημα 1994*
- **Οράματα, (Μέρος Β)** *Πεζογράφημα 2006*
- **Ο γιος του ΕΜΜ. ΠΑΠΑ στο Μανιάκι** *Μυθιστόρημα 2009*
- **Οι «Άτιμοι» ηγήτορες των Λαών** *Άρθρα/Κείμενα 2011*
- **Το ρόπαλο του Κάιν** *Πεζογράφημα 2011*
- **Ευλογημένοι και Καταραμένοι** *Μυθιστόρημα*
1ος τόμος 2012
2ος τόμος 2013
3ος τόμος 2015
- **Το Θαύμα του Ελληνικού Πολιτισμού** *Πραγματεία 2015*
- **Το Πελαταιακό Κράτος** *Δοκίμιο 2016*
- **Ευρώπη: Οι άρπαγες και οι βιαστές των αξιών της** *Δοκίμιο 2017*
- **α) Ο Ελληνισμός και τα Ιδανικά της Νέας Τάξης (1^{ος} Τόμος)** *Άρθρα 2018*
- **β) Η Ευρώπη και τα Ιδανικά της Νέας Τάξης (2^{ος} Τόμος)** *Άρθρα 2018*
- **Η Προφητεία** *Πραγματεία 2019*

Επανεκδόθηκαν

- **Η Ταβέρνα του Κρατερού**
(Γ' Βραβείο της Ε.Ε.Θ.Σ. 1993 – Α' Έκδοση 1994) **Θεατρικό 2013**
- **ΠΕΡΣΕΑΣ, ο βασιλιάς των Μακεδόνων**
(Βραβείο «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ» 1990). Α' Έκδοση 1991 με τίτλο «το Συνέδριο», **Β' Έκδοση 2013 με τον νέο τίτλο**, Γ' Έκδοση 2015 από τον εκδοτικό οργανισμό «Μαλλιάρης - Παιδεία», με μικρή τροποποίηση του τίτλου της Β' Έκδοσης. **Έγινε επανέκδοση το 2014, σε CD, της Β' Έκδοσης του 2013.** **Μυθιστόρημα 2014**
- **Στις Μέρες της Χαιρώνειας**
(Α' Έκδοση 1989) **Θεατρικό 2014**
- **Η Ματωμένη Ολυμπιάδα**
(Α' Έκδοση 1988) **Μυθιστόρημα 2014**
- **Το Θαύμα του Ελληνικού Πολιτισμού**
(Α' Έκδοση Μάης 2015, Β' βελτιωμένη Έκδοση Ιούλιος 2015) **Πραγματεία 2015**
- **Οράματα (Μέρος Α')**
(Β' Έκδοση σε CD - Α' Έκδοση 1993) **Πεζογράφημα 2016**
- **Ευλογημένοι & Καταραμένοι**
(3 τόμοι - Γ' Έκδοση σε CD) **Μυθιστόρημα 2016**
- **Ο γιος του Εμμανουήλ Παπά στο Μανιάκι**
(Γ' Έκδοση σε CD) **Μυθιστόρημα 2016**
- **Το στραπατσαρισμένο πορτρέτο**
(Β' Έκδοση σε CD) **Διήγημα 2016**
- **Άγης Δ', ο βασιλιάς της Σπάρτης**
(Βραβείο «Παρνασσού» 1984). Α' Έκδοση 1985 με τίτλο «Ο Τελευταίος Βασιλιάς». **Θεατρικό 2016**

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

- Τα τυπωμένα βιβλία του συγγραφέα δεν κυκλοφορούν στην αγορά βιβλίου και γι' αυτό δεν υπάρχουν στα βιβλιοπωλεία. Οι αναγνώστες μπορούν να τα βρουν στις κεντρικές δημοτικές βιβλιοθήκες πολλών πόλεων και κάποια, σε ψηφιακή μορφή, σε ψηφιακές βιβλιοθήκες. Προσωρινά οι αναγνώστες έχουν τη δυνατότητα να τα διαβάσουν και να τα εκτυπώσουν **ΔΩΡΕΑΝ** από την ιστοσελίδα: siskos-logotexnia.gr

- Ο έλεγχος και η μορφοποίηση των κειμένων δεν έγινε από ειδικευμένο επιμελητή εκδόσεων, αλλά από τον ίδιο το συγγραφέα. Για το λόγο αυτό οι αναγνώστες παρακαλούνται να κρίνουν με επιείκεια κάποιες μικρές αβλεψίες που, ενδεχομένως, θα διαπιστώσουν.

- Με δεδομένη την αδυναμία διόρθωσης εκ παραδρομής λαθών σε προηγούμενα βιβλία μου (με εξαίρεση την περίπτωση επανέκδοσής τους), επισημαίνω την ύπαρξη ενός λάθους που έχω εντοπίσει στον πρώτο τόμο των άρθρων μου με τίτλο «Ο Ελληνισμός και τα Ιδανικά της Νέας Τάξης», ο οποίος δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα:

siskos-logotexnia.gr

Στην αρχή της σελίδας 150, του άρθρου Νο 3, του Κεφ. με τίτλο «Η αρχαία ελληνική είναι μια ξένη γλώσσα;», αντί για «δυόμισι αιώνες» να διορθωθεί σε «δυόμισι χιλιετίες».

L'avenir est une porte, le passé en est la clé.

[Το μέλλον είναι μια πόρτα, το παρελθόν είναι γι' αυτή το κλειδί]

Victor Hugo

ISBN 978-960-9763-26-4